DE NIEUWE SCHOLASTIEK

XV

DE NIEUWE SCHOLASTIEK
XV

DE NEDERDUITS GEREFORMEERDE DOGMATIEK

DEEL VIII, 1

hrc 1970-2023

NEDERDUITS GEREFORMEERDE KERK

2024

De Nieuwe Scholastiek

2026

DE NEDERDUITS GEREFORMEERDE DOGMATIEK

DEEL VIII, 1

In dit deel :

NGD VIII, 1, 25 ragnarok ontsluierd 2

Niet voor de Verkoop

RAGNAROK ONTSLUIERD 2

HERMITATIA-RODENBERG
COLLEGE

2022

voorwoord

hoofdstuk 1 een amsterdams dodenboek uit 1806
hoofdstuk 2 je weg zoeken door het riool van de nederlandse geschiedenis
hoofdstuk 3 terug naar het bataafse oer-nederland – reformatie en emancipatie in het napoleonitische tijdperk

hoofdstuk 4 het afrikaanse amsterdam – de napoleonitische reformatie
hoofdstuk 5 play stupid games, win stupid prizes – waking up in paris
hoofdstuk 6 nederduitse gereformeerde gezangenboeken in de bataafse reformatie
hoofdstuk 7 de verloren orions-afrikaanse eilanden
hoofdstuk 8 van reformatie tot rastafari
hoofdstuk 9 terug naar afrika
hoofdstuk 10 van reformatie tot rastafari 2
hoofdstuk 11 rastafari op safari
hoofdstuk 12 de leeuwin van Juda
hoofdstuk 13 terug naar ybal – het belang van de dertiger jaren
hoofdstuk 14 kerkologie
hoofdstuk 15 kerkologie 2
hoofdstuk 16 kerkologie 3
hoofdstuk 17 wanneer vrijheid een valstrik is
hoofdstuk 18 kerkologie 4
hoofdstuk 19 psalm 16
hoofdstuk 20 het dringen van het paleolitisch tijdperk
hoofdstuk 21 psalm 21
hoofdstuk 22 de paleolithische factor in de bijbel
hoofdstuk 23 de paleolitische mens
hoofdstuk 24 het pre-paleolitische tijdperk
hoofdstuk 25 shamaanse wiskunde
hoofdstuk 26 bust the puzzle – over voortgaande openbaring – een nieuw boek na de bilha
hoofdstuk 27 waar, wanneer, en hoe
hoofdstuk 28 de verborgen schuilplaats
hoofdstuk 29 woorden op wanden
hoofdstuk 30 het manuscript
hoofdstuk 31 leergierigheid of gemaksgierigheid ?
hoofdstuk 32 de morgen planeet
hoofdstuk 33 theologische rampen
hoofdstuk 34 de oerwoudstad
hoofdstuk 35 escape from jonestown
hoofdstuk 36 marktwoedende monsters met maskers
hoofdstuk 37 ‘Too much feelings will kill’
hoofdstuk 38 de grote grafische apparaten van de onderwereld

hoofdstuk 39 – 1978
hoofdstuk 40 de natuur factor van de hemelse kennis
hoofdstuk 41 schijn opstandingen

hoofdstuk 42 karl barth : een kernbom op de kerk
hoofdstuk 43 karl barth – het geheimenis van 1929
hoofdstuk 44 de barthiaanse en neo-barthiaanse uitverkiezingen – freud in egypte
hoofdstuk 45 het barthiaanse paradijs : 1929 – het jaar waarin het rijke westen tot de derde wereld werd
hoofdstuk 46 Karl Barth : God is het tegenovergestelde van de mens, de radicaal andere
hoofdstuk 47 de profetische en buitenaardse komst van Barth
hoofdstuk 48 Karl Barth en het herstel van de Uitverkiezings-machine
hoofdstuk 49 het 1978-1979 knooppunt van de menselijke ziel
hoofdstuk 50 karl barth en de dystopische theologie
hoofdstuk 51 van kruis tot ketting
hoofdstuk 52 karl barth – heraut van de ragnarok
hoofdstuk 53 karl barth en de zwarte markt van oorlog
hoofdstuk 54 het bittere barthiaanse medicijn in het westers-christelijke stockholm syndroom
hoofdstuk 55 tussen Barth en Jung – de ontsnapping uit de zinkende Titanic van het vlees

hoofdstuk 56 bespreking van het boek ‘het orionse afrika’
hoofdstuk 57 bespreking van het boek ‘het orionse afrika’ 2
hoofdstuk 58 bespreking van het boek ‘het orionse afrika’ 3
hoofdstuk 59 bespreking van het boek ‘het orionse afrika’ 4
hoofdstuk 60 een ernstig woord : het grote kwaad van de vogelringers
hoofdstuk 61 de grote bakkersoorlog
hoofdstuk 62 het titanic tijdperk
hoofdstuk 63 job of jupiter ?
hoofdstuk 64 de strijd tussen David en Saul in Nederland – De Heer is mijn Herder
hoofdstuk 65 De vrijdag middag overdenking – ‘Zeven vrienden heb ik u gegeven’
hoofdstuk 66 Moeilijk Opvoedbaar Zijn
hoofdstuk 67 Mijn naam is … het smalle pad
hoofdstuk 68 van afrika tot insectia – gesprekken met engelen
hoofdstuk 69 – 1967 : de langere weg van de liefde
hoofdstuk 70 – 1967-1968 : de hemelse hartchirurg

hoofdstuk 71 het insectische orakel
hoofdstuk 72 gaan tot de bloem van de zaak
hoofdstuk 73 nice or wise ?
hoofdstuk 74 exodus 1 en het geheimenis van de wederkomst
hoofdstuk 75 de nigeriaanse oerwortels van exodus 2 – het ijzeren gordijn
hoofdstuk 76 exodus 2 : Mozes of monster ?
hoofdstuk 77 verschil in gebruik
hoofdstuk 78 exodus 2 en de verborgen exodus
hoofdstuk 79 verschil tussen wildernis en dorp
hoofdstuk 80 verschil tussen wildernis en dorp 2
hoofdstuk 81 over de lange insectische brug
hoofdstuk 82 mozes en de herderinnen van midjan
hoofdstuk 83 exodus 3 en het land exodus
hoofdstuk 84 het vraagstuk van de zonde
hoofdstuk 85 mozes en de zwarte steen
hoofdstuk 86 het vraagstuk van de zonde 2
hoofdstuk 87 exodus 40 : van wederkomst tot wederkomst
hoofdstuk 88 het vraagstuk van de zonde 3
hoofdstuk 89 het vraagstuk van de zonde 4
hoofdstuk 90 het vraagstuk van de zonde 5
hoofdstuk 91 het vraagstuk van de zonde 6
hoofdstuk 92 Jeremia en de verloren dochter
hoofdstuk 93 Jeremia en de verloren dochter – 2
hoofdstuk 94 de roep van de jeremia kinderen
hoofdstuk 95 het vraagstuk van de zonde 7
hoofdstuk 96 het vraagstuk van de zonde 8
hoofdstuk 97 waar sta je op de toetstrap ? – valstrikken in het toetsen
hoofdstuk 98 ragnarok en de taal van het toetsen
hoofdstuk 99 ragnarok als beeld van het overlappende toetsen
hoofdstuk 100 de hemelse waterval

voorwoord

Het groene onderwijs over groen schoonmaken heeft goed aangeslagen zowel in als rondom ons netwerk. Mensen zijn er mee bezig gegaan, en zijn zelf ook het onderzoek begonnen, want er moet veel in gebeuren. Dit heeft ervoor gezorgd dat de strijd rondom de 1816 kwestie, wat een grote opstopping in het geestelijke Nederlandse riool was, goed vrucht heeft gedragen. Er zijn hierdoor deuren en poorten in de groene tunnels geopend en er waren doorgangen om dieper Afrika te bespreken, opdat de mens dieper kan wortelen, en dat moet ook wel, anders wordt de mens door de moderne winden omvergeblazen en meegenomen. Daarvoor zijn er vele jaren geweest van rijk Egyptisch onderwijs aan de poorten van Afrika, wat zeker een belangrijk fundament hiertoe is geweest, en wat nu verdiept kan worden. We kunnen zeker spreken van grote verlichting en verdieping in het 1816 mysterie, waarvoor we ook het nodige Dordtse mysterie hebben besproken. Het onderwijs zal zich nu verschuiven naar een ander jaartal in de Nederlandse kerkgeschiedenis dat van groot belang is en waar nog een gigantisch grote opstopping ligt. Het strijdveld zal zich dus verschuiven, en dit zal een jaartal zijn in de jaren 1900. Ook in deze strijd zullen we het weer strategisch aanpakken. Met de botte bijl is namelijk nog nooit iets opgelost. Er is nogal veel te doen om deze strijd.

We zijn begonnen om langzaam toe te werken naar het nieuwe onderwijs, het nieuwe strijdveld, in de jaren 1900, wat belangrijk is voor verdere doorgang, want hier zijn dus de schepen vastgelopen. We noemen dat jaartal ook wel ‘de zoon van 1816’. Wij hopen dat u weer allen van de partij zult zijn.

In de loop van de tijd hebben verschillende mensen binnen en buiten ons netwerk aangegeven problemen te hebben met toetsen.

Omdat we nu het archief van het toetsen aan het openen zijn hierover het volgende :

Het derde deel van het boek 'Het Orionse Afrika' gaat dus over de toetsbasis, zoals 'de Twaalf Kleine Profeten' ook over de toetsbasis gaat. Daarnaast is dit nieuwe boek belangrijk, over hoe het uit te werken, het toetsen. Dit nieuwe boek gaat over ragnaroks toetsen, en we bespreken daarin een belangrijke toetstechniek genaamd 'het overlappend toetsen', waar de reuzen van de ragnarok die komen om de afgoden van het vlees af te breken een beeld van zijn.

Wij hopen dat mensen daar ook weer mee verder kunnen. De sluiers moeten toch een keer weggeschoven worden, want we moeten wel verder, dus hier dan deel 2 van 'Ragnarok Ontsluierd', en dat is dus wel belangrijk in de exodus.

Hier nog even een lijst van de boeken van het nieuwe onderwijs :

1 de calvijn code
2 de afrika code
3 de egypte code
4 de india code
5 de twaalf kleine profeten
6 het plumares mysterie
7 de afrika brug
8 de amerika brug
9 de filosofie van het voortijdse afrika
10 rigil kent ontsluierd - de verloren kern van orion
11 de logistieke filosofie
12 de aretaitische filosofie
13 de contextuologie
14 de recyclocratie
15 van reformatie tot regressie - de rodenbergse catechismus
16 ragnarok ontsluierd
17 het kehatitische verschijnsel
18 de venezuela muur
19 leven op de paradijs aarde
20 leven op de paradijs aarde deel 2
21 de ontsluiering van genesis
22 de wachters van dordt
23 van heidelberg tot dordrecht – reformatie en regressie
24 het orionse afrika
25 ragnarok ontsluierd 2

De Uitgever,
October 2022

hoofdstuk 1 een amsterdams dodenboek uit 1806

‘*Het leven door de dood verworven,*
Hem, die ons leert en leidt,
En voor de hemel toebereidt’.
– Gezang 1, Evangelische Gezangen 1806

We leven in een tijdperk van wereldskerkelijk totalitarisme, ook wel het cesaropapisme genoemd, waarin wereldse leiders het geestelijke, en ook het kerkelijke, overnemen en tot hun bezit rekenen, waar ze een monopolie over hebben. 1816 was hiervoor een berucht jaar in Nederland, dat de kerk in handen viel van de koning, na de Franse bezetting. Er was geen godsdienstvrijheid meer zoals in 1796. 1816 was een grote verstopping in het riool van de Nederlandse kerkgeschiedenis, en we zien nog steeds de gevolgen daarvan, want we leven nog steeds onder wereldskerkelijke terreur. Het pastoraat wordt al tijden vervolgd door wereldse organen zoals psychiatrie en dentistrie, want 1816 heerst nog steeds, en er is nog steeds geen godsdienstvrijheid en ook geen medische vrijheid. Alles is tot marionetjes gemaakt door het monster van 1816. Je mag ook niet zomaar liedjes in de kerk zingen, want daar moet je een vergunning voor hebben, en daar moet je voor betalen. Als er dingen misgaan en je kunt er niet zomaar uit, dan is het belangrijk om er dieper in te gaan. Dat is altijd ons motto geweest, en dat noemen we de recyclocratie. Je gaat dan ook terug naar de tijden die ervoor lagen, voordat het mis ging, wat de regressie is, de terugkeer.

Er zijn twee soorten Dordrechten, zowel het Westerse Dordrecht, zwaar verletterlijkt en vergruwelijkt, en het Israelitische Dordrecht in de grondteksten. Dordrecht moet daarom een kwartslag draaien. Het was als een geschrift aan de bijbel toegevoegd in 1619, als een erfenis van de reformatie, na de Heidelbergse catechismus in 1563. In principe zijn het gewoon dodenboeken die verdiept moeten worden. Je gaat door allerlei ondergrondse tunnels van de kerkgeschiedenis waarin je telkens weer afgescheurde stukjes van je ziel tegenkomt, vastgeklonken aan de muren. We hebben deze dodenboeken besproken in de onderwijsboeken ‘De wachters van Dordt’ en ‘Van Heidelberg tot Dordrecht’. We zien de ondergrondse tunnels van de Nederlandse kerkgeschiedenis die lopen vanuit Duitsland, vanuit Heidelberg, door Dordrecht, waar ook veel verstoppingen zijn, en waarin het monster van 1816 al uit het ei begon te komen.

Nederland werd in de reformatie zwaar door Spanje vervolgd, door deze enfant terrible. Duitsland kwam Nederland tegemoet. Het was een schuilplaats voor Nederlandse vluchtelingen. In 1571 ontstond in Emden, in Oost-Friesland (Duitsland) de Nederduits Gereformeerde Kerk. In Emden

werd gesteld : ‘Geen kerk zal over de andere kerk heersen, en geen taakuitvoerder zal over de andere taakuitvoerder heersen.’ In het jaar daarna, in 1572, verloor Alva Den Briel. Het grote verzet was gekomen in de tachtigjarige oorlog. Nederland moest vrijkomen van kerkelijke onderdrukking. Zo werd Nederland wedergeboren, de Spaanse onderdrukker ontstegen, maar toen kwam 1816.

Er is een missing link in het riool van de Nederlandse kerkgeschiedenis. We zien : Heidelberg, Emden, en dan Dordrecht in de jaren 1600, waar een grote verstopping is, waar het monster van 1816 al opkomt vanuit de zee, maar na Dordrecht komt Amsterdam, waar een verborgen gezangenboek ligt, als reformatorische psalmen. In 1806 kwam dit naar boven, als een dodenboek van de Nederlandse reformatie, nog voordat 1816 definitief toesloeg. We spreken over een Amsterdams dodenboek. Het boek heette : Evangelische Gezangen. Het kwam naast het boek der Psalmen te staan. Hieruit werd gelezen en onderwezen, en gezongen.

Het is een opmerkelijk boek met 192 gezangen. Het gebruik ervan werd verplicht gesteld, waar zelfs soms politie aan te pas kwam. Het zijn veel Franse en Duitse liederen die vertaald en bewerkt werden. Vanwege de dwangmatigheid omtrend deze liederen was er groot verzet. De verzetspredikant Ledeboer stelde dat het dwingen om gezangen te zingen van de duivel was. Het was van de zotte. Moeten wij dan soms verplicht zingen ? Ik moest vroeger verplicht zingen. Ik kreeg er hoofdpijn van, werd er depressief van, en werd toen beschuldigd dat ik daardoor ook anderen depressief maakte. Het was pure slavernij met de zweep erbij, en allerlei vernederingen. Wij moesten zingen, wij moesten naar de kerk, en wij moesten blij zijn. In de bijbel zocht ik naar teksten die mij hielpen overleven in deze zware tijden onder het monster van 1816 :

Spreuken 25:20 – Wie vrolijke liederen zingt bij een treurig hart is als een die een kleed uittrekt ten dage van koudheid.

Amos 5:23-24 – Houd op met het spelen van uw liederen, het gerammel van uw harpen hoef ik niet te horen. Maar laat gerechtigheid stromen als een rivier.

Prediker 7:4-7 – Het hart der dwazen is in het huis van vrolijkheid. Je kunt beter luisteren naar de waarschuwing van een wijze dan naar het lied der dwazen. Afpersing maakt de wijze dwaas, en een steekpenning maakt het hart verdorven.

Zangverplichtingen, zangvergunningen ? Moeten wij soms zingen, of moeten wij betalen om te zingen, er een licentie voor hebben ? Zingen, kan dat zomaar en moet dat zomaar ? Vragen die je

jezelf kunt stellen. In de Israelitische grondteksten betekent zingen zoiets als geestelijk reizen, dus dan heb je al snel met de geestelijke douane te maken. Hiervoor moeten wij de zangologie leren. Het is zeer zeker geen makkelijke materie.

hoofdstuk 2 je weg zoeken door het riool van de nederlandse geschiedenis

Daar rijzen werelden uit niet,
Hij wil door godlijk onderwijs
Ons in zijn waarheid leiden.
Hij wil ons door zijn eigen hand
Ten hemel toebereiden.
--- Gezang 2, Evangelische Gezangen, 1806

Toen de Fransen kwamen in 1795 was er ineens godsdienstvrijheid. Maar niet voor lang. Na de Fransen sloeg Nederland hard terug in 1816 en werd de godsdienstvrijheid weer aan banden gelegd. De farao van het westerse, wereldse christendom wilde het volk niet laten gaan. Maar in de nacht kwam het hemelse manna. Het Amsterdamse dodenboek van 1806 stond vol met Franse en Duitse gezangen. Er werd dwangmatig mee omgegaan. Het was een boek van de Nederduits gereformeerde kerk, die ontstaan was in 1571 in de Spaanse onderdrukking, en vlak voor de val van het Spaanse bewind. Het was een verzetskerk, maar tegelijkertijd een nieuw bewind, en in 1816 werd het tot de koningskerk en werden alle touwen strak aangetrokken. Daarom moest er een nieuw verzet komen, die de mens terugriep tot de natuur en tot het hemelse woord, en zij namen als voorbeeld de Nederduits gereformeerde kerk van voor 1816, het volk van de Exodus. Ze waren er nog niet. Er moest teruggegaan worden naar het punt voordat het begon af te dwalen. Ze waren de weg kwijtgeraakt, dus dan moet je wat stappen terugzetten. Het ging allemaal veel te snel. ‘Ga terug, ga terug !’ werd er geroepen. ‘Dit is niet meer de reformatie, maar de deformatie, de afdwaling ! Dit is niet meer de Exodus, maar een pauselijke valstrik !’ Oh, de mens wil zo graag pausje spelen over de

ander, en het riool van de kerkgeschiedenis raakte weer verstopt. Zo kon het niet langer. Het manna was geworden tot het avondmaal der zombies : muizenvlees en rattenvlees met riooldrap als saus. En ze aten als kannibalen het vlees van Jezus, en dronken zijn bloed. Het was een nachtmerrie, en we zijn nog steeds in die nachtmerrie, daarom moeten we ons een weg zien te vinden door het riool, door de dodentunnels, en zo komen we tot de dodentunnels van de Nederduits gereformeerde kerk van Nederland, die oorspronkelijk een verzetskerk was, de moederkerk van Nederland, voordat het een koningskerk werd.

Het hemelse, verborgen manna, wat is dat ? De koningskerk had gezegd : ‘Gij moet eten wat de pot schaft.’ Het was het wereldse manna van een verstopt riool. Maar wat is het ware, hemelse, verborgen manna ? Het is datgene waarmee de hemelse natuurmoeder haar kind voedt in de baarmoeder, alles van haar eigen lichaam, melk en honing. Het is datgene wat de hemelse natuurmoeder haar baby geeft, om veilig te blijven, mentaal, emotioneel, lichamelijk, geestelijk. Het is een oorlogsvoedsel. ‘Het komt door haar eigen hand,’ zegt gezang 2 van het Amsterdamse gezangenboek. ‘Hier komen werelden uit voort.’ ‘Zij wil ons leiden door hemels onderwijs, in de waarheid.’ Het zijn middelen om het riool te ontstoppen, opdat er doorgang is. De exodus en de reformatie moet verder, tot regressie. Terug naar Israel, terug naar de hemelse natuurmoeder. Dat is de ware kerk, haar lichaam, en dat lichaam is donker, als een schuilplaats. In de Afrikaanse mythologie kwam de vrouw vanuit de aarde, vanuit de modder en het water, en de man kwam uit de lucht. Laat de mens dit onthouden : Het is het verborgen manna, van de donkere moeder, van Afrika. Haar donkerheid is een beeld van het verborgene. Goede wijn behoeft geen krans, hoeft niet zo nodig te pronken in de stad op alle hoeken van de straat. Haar donkerheid, haar verborgenheid, is het sobere, het natuurlijke. Dat zijn beelden, geen letterlijkheden. En de beelden op aarde zijn corrupt. Daarom hebben we het ook niet om een letterlijke kerk. Men heeft veel te veel alles lopen verletterlijken, maar het zijn sluiers waardoor de mens heen dient te gaan. Het zijn de wachters van het dodenboek. Ra moest langs deze wachters heen, moest ze verslaan, oftewel ontcijferen, vertalen.

De reformatie was al door en door verrot. Het was slechts een beeld. Het wees terug op de exodus. Het wees terug op Afrika, een veel dieper Afrika, een Orions Afrika. Het wees terug op de natuurmoeder die haar kinderen riep. Er lopen verschillende lijnen door de reformatie heen. Veelal was het slechts een deformatie. Oorspronkelijk was het Franciscaans. Franciscus van Assissi was de aanzet van het verzet. Zijn enige liefde was Moeder Armoede. Hij had zich van alles teruggetrokken als een kluizenaar, daarbij achtervolgt door zijn vader die hem voor gek had verklaard en er alles aan deed om zijn zoon weer terug te krijgen in het zadel van een werelds leven. Franciscus was de oorspronkelijke reformatie. Hij leefde in de jaren 1100 en 1200, geboren in Assisi. Hus was ook een

Franciscaan, een ‘mindere broeder’, oftewel hen die een gelofte hadden gedaan tot Moeder Armoede en de soberheid, tot armenhulp. Ook Erasmus was een grote invloed in de reformatie, oftewel het humanisme.

hoofdstuk 3 terug naar het bataafse oer-nederland – reformatie en emancipatie in het napoleonitische tijdperk

Profeten, Martelaars vermelden,
daar boven, hier beneden,
In strijd en zegepraal :
Onpeilbaar in verstand,
onmeetbaar in mededogen,
Ten Leidsman op de weg naar 't eeuwig leven,
uit een maagd geboren,
aan 't kruis de dood zijn macht ontnomen,
Zij worden nooit beschaamd,
die op goedheid bouwen.

Gezang 3, Evangelische gezangen, 1806

Frankrijk kwam aan het eind van de jaren 1700, wat godsdienstvrijheid betekende. Napoleon had niets op met religieus extremisme. Hij was gematigd katholiek, en wilde de balans herstellen tussen katholiek, protestant, het jodendom en andere godsdiensten. Het was allemaal veel te ver gegaan. Godsdienstvrijheid werd toen in de wet vastgelegd. Maar Napoleon kwam met zijn eigen dwangmatigheid. Ook pauzen moesten het ontgelden. Die liet hij arresteren als ze niet meewerkten. Die gingen in ballingschap. Rome werd ingenomen, want de westerse kerk had het volgens Napoleon te bont gemaakt. Het moest nu maar eens afgelopen zijn. Al die calvijntjes, luthertjes en pausjes werden tot pulp vermorzeld in de stalen hand van Napoleon, die de dokter No was van de jaren 1700 en 1800. In die tijden was er een grote Franse operatie in Europa. Ook Nederland ging aan de haak, werd opgevist uit het moeras van de godsdienstwaanzin. Nederland was nog steeds in een grote godsgekte. Het brullende vlees van de middeleeuwen speelde nog steeds voor god. Het was zo uit de hand gelopen dat Napoleon scheiding maakte tussen kerk en staat. Met de Franse slag.

Nederland was een geuzenland geworden, maar het was te extreem en orthodox godsdienstig, en daarom kwam Napoleon. Napoleon wees terug op hoe Nederland aan het begin van de jaartelling was : Germaans, opstandig tegen het Romeinse rijk, als Batavieren. De Batavieren werden gezien als het oorspronkelijke Nederland, en daarom noemde Napoleon Nederland de Bataafse republiek, als Batavia, waar ook de Betuwe op wijst. De Batavieren waren volgelingen van Heracles-Magusanus en de godin Haeva, of Hebe in het Grieks, de godin van de eeuwige jeugd waarmee Heracles getrouwd was. Magusanus betekent jonge dienstknecht van het oude (oer). Hier loopt dus het pad van Areta, de oefening in deugd, waarvan Heracles een volgeling was. Haeva wijst ook weer terug op het Hebreeuwse Havah, de naam voor Eva, de moeder van de levenskennis.

Met de slag bij Waterloo eindigde de heerschappij van Napoleon, maar het zaad was gezaaid. Batavia was wedergeboren. Nederland Batavenland. Ook al kwam 1816, Franse en Duitse liederen van reformatie en emancipatie in het Amsterdamse gezangenboek van 1806 hadden ondergrondse tunnels gemaakt om er doorheen te komen. Er was een Bataafse weg hier doorheen. Napoleon’s stem bleef doorklinken : ‘Keer terug, ga tot de regressie, wees een vrijgevochten Germaan, een geemancipeerde Batavier. Nederland Batavierenland. Justice for all.’

hoofdstuk 4 het afrikaanse amsterdam – de napoleonitische reformatie

De luister van de deugd is groot,
Oneindig groot zijn wezen.
Wie zal het geheimenis
Ontdekken, wie ontleden ?
Wij mensen zijn van gisteren, wij,
Maar, eer het aardrijk was, was Hij,
Ja, eerder, dan de heemlen.
Der heemlen boog omvat Hem niet,
Hij is onzichtbaar, 't schepsel ziet
Hem enkel in zijn werken.

Gezang 4, Evangelische gezangen, 1806

Kinderen spreken in hun eigen taal, hebben hun eigen gevoelswaarden en daar moeten ze het mee doen : met nog een hele gebrekkige vocabulaire, dus we moeten luisteren. Ze gebruiken dus de materialen van hun achtergrond. Daarom is het ook zo belangrijk naar kinderen te luisteren als ze nog gewoon de gebrekkige westerse christelijke taal gebruiken en er doorheen prikken. Het gaat om de gevoelswaarden die achter hun woorden liggen. Ik moest noodgedwongen ook mijn eigen ideeen en doelen met die taal uitdrukken als kind, en ik stuurde eens een brief naar een tante in mijn enthousiasme, liefde en zorg. Nooit antwoord op gehad. Die tante bemoeide zich niet met ons. Toen mijn oom was overleden had ik het in een droom daar weer met hem over. Hij zei toen : ‘Het is een

griezel.’ Die ochtend ging ik de lege container terughalen die aan de weg stond. Het was mooi weer. Ik rook de natuur, de tuin, de stenen van het huis, alles. Het rook weer zoals de zeventiger en tachtiger jaren, zoals de tuin van mijn oma waar ik vaak was, haar huis. Dat had mijn oom allemaal teruggebracht, want het was van me gestolen.

Ik was blij toen ik het verborgen Amsterdamse gezangenboek vond ten tijde van Napoleon, van de moederkerk, de Nederduitse gereformeerde kerk, waar het batavieren zaad ligt, als de erfenis van Napoleon, want het staat vol met Franse emancipatie liederen. Napoleon bracht heil tot de reformatie, maar bracht het in evenwicht. Het moest geen nieuwe pauselijke dwaling worden. Napoleon was als Ismael, een vijand van iedereen, een vijand van de woest brullende massa’s. Hij was een reuzenveller. Hij sprak in zijn eigen taal. Ook hij was nog maar een kind. Het Batavieren geheim dringt. De tunnels gingen dwars door Rome heen, terug naar Israel, terug tot het oer, terug tot Orion, tot het Orionse Afrika. Napoleon bracht aandacht tot het onderdrukte, de vrouw, de neger en de Jood. Voor iedereen moest gezorgd worden. Hij kon niet leven in de wereld zoals die was. Hij kon het niet meer aan. Maar ook Napoleon moest plaats maken voor iets groters. De mens kan het niet in kannen en kruiken doen. De Orions-Afrikaanse natuurmoeders kwamen met hun manden. Napoleon gaf ook die ruimte aan het vrouwelijke. De schepping was er nog niet geweest. Nu moest de natuur het overnemen.

Ik heb zelf in Amsterdam gewoond. Een van mijn eerste ervaringen was dat ik met een schoolvriendje en zijn moeder naar familie van hen in Amsterdam ging, rond 1985, om daar te logeren. Het lied ‘Radio Afrika’ was op de radio toen we de stad ingingen. Het brak mijn wereld open. Het was als een Afrikaans Amsterdam, als een wildernis stad. Het was zo groots en overweldigend. Met de bijbelschool gingen we later eens naar een synagoge in Amsterdam, en naar een museum. De geschiedenis riep. Het batavieren bloed stroomt uit hartje Afrika, om het geuzenbloed in toom te houden, richting te geven, zoals de regressie de reformatie richting geeft. Het dient te leiden tot emancipatie. Daartoe was Napoleon gekomen, en daartoe ging hij weer. Het was maar een korte periode in de Nederlandse geschiedenis, maar van groot belang. 1795-1813

hoofdstuk 5 play stupid games, win stupid prizes – waking up in paris

Oneindig, onbegrijplijk,
Maar d'uiterst' einden van uw schepping
Omschrijven uw grootheid niet.
Zelfs gij kunt niet kennen,
Gij van het hemelhof,
Gij zijn grootheid niet bevatten,
Eeuwig, onbeschrijflijk
Voor menschentong en Englenstem,
Bestaat Hij enkel door zich zelven,
En al, wat is, bestaat door Hem.
Hij wenkt; en miljoenen wezens
En werelden, als 't zand der zee,
Zijn door dien wenk aan 't niet onttogen.
Zoo groot, zoo godlijk, zoo oneindig
Zie ik Hem in de schepping niet.

Gezang 5, Evangelische gezangen, 1806

En dat is het punt waarop wij het hebben over ‘unidentified nature objects’, de UNO’s.
In dromen blijft mijn overleden oom mij opzoeken.
Hij had het over buren van vroeger en zei dat het ‘foute boel’ was.
Ik vertelde hem ook over extremisme om me heen vroeger, en hij noemde het ‘alle malloten op een stokje’.
Hij vertelde mij dat hij de bron van de eeuwige jeugd had gevonden.
Ik was blij voor hem. Hij was hierdoor een jonge knaap geworden, zeer prachtig,
als een Napoleon, als de leider van een klassieke muziekband,
net zoals ik eens Groen van Prinsterer ontmoette in de bron van de eeuwige jeugd.

Vannacht had ik een droom over guillotines. De mens moet zaak maken zijn hoofd te onderwerpen aan zijn hart, anders zal het hoofd namelijk afsterven. Het hart is de levensbron. Alle hoofden die

zich verharden in harteloosheid en gewetenloosheid zullen op den duur als door een guillotine getroffen worden. Dat is een natuurverschijnsel.

De mens moet op zoek gaan naar de bron van de eeuwige jeugd, om zo wedergeboren te worden in de baarmoeder van de hogere natuur en het hogere zelf. Dat pad ligt er. De doden komen terug en vertellen dat ze het hebben gevonden, en ze zijn veranderd. Ik had vroeger dromen dat mijn oom in hetzelfde rijtje als ons woonde, als in bungalows aan de zee. Ik wou dat hij mijn vader was, omdat hij altijd diep geestelijke uitspraken maakte, maar hij was ook onbereikbaar voor me. Hij zei dat hij in een harnas zat vroeger, waar ze hem in hadden gehesen, maar dat harnas was weg nu. Hij had een alarm om me heen gezet wat me zou beveiligen. Hij zou mijn beschermengel en vader zijn, en ik was zijn beschermengel. Hij was ook met George Carlin, een markante en doortastende amerikaanse comedian (1937-2008). Mijn oom was altijd als de Nederlandse George Carlin, vanwege zijn vaak kritische humor. Hij zei eens over een nichtje met een pop : ‘Ze is hasj aan het smokkelen in die pop.’ Dat blijf je onthouden als kind. George Carlin had ook de bron van de eeuwige jeugd gevonden. Hij was in de vrije natuur en kon zich heel snel verplaatsen, als de bliksem.

Als je in de winkel bent, heb dan je koop-alarm aanstaan, opdat je niet de verkeerde dingen koopt die een gevaar voor je kunnen zijn. Dwaal niet af van het pad naar de bron van de eeuwige jeugd. Oplichters staan aan die weg te lonken en te pronken, te adverteren. Luister niet naar ze, maar ontmasker ze. Stap niet zomaar in auto’s. Ga niet zomaar liften. Take the long way home.

Ook Napoleon is met hen, het Franse raadsel, om trekpoppen te verlossen. Zul jij met hen zijn ? Of kies je liever de andere zijde van het schaakbord ? Er is een nieuw spel, en je kunt domme prijzen winnen als je aan de verkeerde kant strijdt. Speel domme spelletjes, win domme prijzen.

Verlies je kop niet aan de harteloze, gewetenloze leugen van deze tijd. Laat je niet gek maken door de stemmen van vandaag de dag. De nieuwe zangeressen zingen vaak hetzelfde, hebben vaak dezelfde stem, het is griezelig, alsof ze net van de tandarts vandaan zijn gekomen, zingen scheef in de mond. Something’s wrong. Ook de nieuwe zangers zingen vaak hetzelfde, hebben vaak dezelfde stem. Het heeft zijn onschuld verloren. Ze worden gekloond. Dat is wat er gaande is. De creativiteit is weg. Het zijn ‘one-trick-donkeys’. En ze worden toegejoeld door andere klonen. Verlies je kop er niet aan. Heb je muziek-alarm aanstaan. Neem de gruwel niet binnen, want het versteend je, en maakt je tot kloon, 13 in een dozijn. Ze eten kip. Hun stemmen zijn geroofd en verdraaid. De heks wil niet loslaten. Ze wil haar klauwen diep in je laten zinken, om je tot haar trekpop te maken. Keer

daarom terug tot het tijdperk van het Napoleonitische raadsel, en het Napoleonitische Amsterdamse gezangenboek. Van Dordrecht tot Amsterdam. Er is een brug tussen de Israelitische psalmen en de Napoleonitische gezangen, opdat de mens zijn weg terugvindt tot Afrika. Diep in de nacht zingen de monniken, schuivelende. Ze gaan niet snel, en ze zijn in het verborgene, in hun donkere pijen met kappen. Waar sta je ergens ? Diep in de nacht is het Napoleon mystery. De Fransen die binnenvallen. In mijn droom vannacht liepen aan de overkant Franse soldaten. Ze waren de buurt binnengevallen. De geschiedenis herhaalt zich. De geschiedenis verdiept zich. Op tot de morgen. Op tot de ontwaking. Dat is een Franse ontwaking. Another lonely night in New York, but waking up in Paris.

hoofdstuk 6 nederduitse gereformeerde gezangenboeken in de bataafse reformatie

Oneindig Wezen, door geen tijd
Beperkt, of ooit bewogen,
Het denkbeeld, dat Gij eeuwig zijt,
Verzwelgt mijn denkvermogen.
Nimmer groeit uw jaartal aan,
Gij zult in eeuwigheid bestaan,
Gij zult dezelfde blijven.

Gezang 6, Evangelische Gezangen, 1806

Ik geloof deze realiteit niet. Ik ontken deze realiteit, van dieren in de holocaust, tot gekte drijvende marteling, en slapende discipelen. Wij dragen dit kruis maar wij zijn op weg naar de hemelvaart waarin we alles achterlaten om de ware dingen te zoeken die boven zijn, niet de dingen die van de aarde zijn, want dat is slechts vleselijke illusie en leidt tot de dood. Wij mogen gaan tot de bron van de eeuwige jeugd, wedergeboren worden, in een nieuwe wereld, en de oude wereld als vuilnis beschouwen. We hoeven niet te geloven in de dingen die we om ons heen zien. We mogen ons geloof richten op een hogere wereld. Dat is een hele strijd, en dan mag je standvastig zijn in je belijdenis. De natuur, de hogere kennis, de oermoeder, blijft hier getrouw op wijzen, al is de mens ontrouw, al slapen de discipelen. Ze rennen voor hun eigen koninkrijkjes en leven in een roes, langs alles heen wat veel belangrijker was. De mens, ook de gelovige mens, ook de geestelijke mens, heeft zo zijn afgoden waar de mens verknocht aan is, zijn hart aan heeft verkocht. ‘Laat me slapen,’ zegt die mens in Getsemane.

Je mag dan zeggen : ‘Ik geloof deze realiteit niet. Ik ontken deze werkelijkheid. Deze werkelijkheid is niet waar. Dit is niet het rijk van de waarheid, maar van de leugen. Ik ontken de leugen.’ Wees hierin standvastig. Blijf deze realiteit ontkennen. Het is een heilloze weg, deze realiteit.

De mens slaapt met de afgoden. Dat de mens weet dat het gevaarlijk voor hem is deert hem niet. De mens blijft verder roken. Je hoeft deze realiteit niet te geloven. Je mag het ontkennen. Blijf het ontkennen. Het hoeft niet te bestaan voor je. Die strijd is je kruis. Het is een geloofsstrijd. Leren niet te geloven in wat je om je heen ziet. Leren het te ontkennen. Leren niet mee te doen. Wees een ongelovige naar deze wereld toe. Wees een geheelonthouder. Rook en drink niet met ze mee. Zing gezangen tegen ze in, Napoleonitische gezangen. De Napoleonitische reformatie bracht nieuwe gezangen met zich mee. Dat was voortgaande openbaring. Naast het alombekende Psalmenboek kwam er een gezangenboek. Daarin werd eeuwige emancipatie gepredikt, en de bron van de eeuwige jeugd, zoals in gezang 6.

Ook aan het begin van de Napoleonitische reformatie verscheen er al een gezangenboek, in 1798. Het eerste lied hiervan zegt : ‘Laat toch uw Geest ons in Uw Waarheid leiden. Ontsluit de mond, en ook naar uw weldadigheid, ontsluit ons hart en oren, zo worden wij ter deugd geleid.’ Deugd komt van het Griekse Areta, de geoefendheid in hemelse kennis, de leidsvrouw van Heracles, als moeder Armoede, moeder Honger, moeder Soberheid, het Franciscaanse beginsel en beginsel van de reformatie. Waarom is dit belangrijk ? Omdat we moeten leren vanuit hogere bronnen te leven. Daartoe is er de religieuze symboliek, opdat het zelf contact maakt met de kennis, en zich hierin

verliest, zelfverloochening, om tot de hogere kennis te komen, het hogere zelf. Religie laat haarscherp het verschil zien tussen het lagere, onheilzame zelf en het hogere natuurzelf die de hogere kennis uitdraagt. Ken deze electriciteitswet anders verwoest roekeloos gebruik je hart en ziel.

Uiteindelijk was dit een bataafse reformatie die Heracles volgde op het pad van Areta. Heracles werd tot Jezus, en zijn twaalf werken werden tot de twaalf discipelen, en in de grondteksten was dit nog steeds het pad van Areta. De Batavieren volgden niet zomaar Jezus of Heracles, maar een mengsel ervan, genaamd Heracles-Magusanus, als een beeld van de wilde mannen die het stadse en wereldse hebben verlaten voor de wilde, woeste natuur.

hoofdstuk 7 de verloren orions-afrikaanse eilanden

Waar 'k magtloos nederzinke,
Of bitter lijd', is God:
Waar trouwe vriendenhanden
Niet redden, daar is God;
In dood en doodsche banden,
Ja, overal is God

Gezang 7, Evangelische gezangen, 1806

In de spaanse onderdrukking en katholieke overheersing werd in de tachtigjarige oorlog het raadsel en de kiem van de nederduitse gereformeerde kerk gegeven. Toen moest de bataafse reformatie (1795-1813) nog komen. De moederkerk moet hersteld worden, het abstracte model. Daarin zitten

de natuurvrouwen en natuurmoeders opgesloten en verborgen, er doorheen verwoven. Dat is de opdracht. We kunnen dit tijdperk niet overslaan. Als je deze profetische oproep niet hoort, dan ben je doof, en mis je empathie voor de lijdende moeder natuur. Het is pure zelfhaat ook, kennishaat. Het is je schaduw die je achtervolgt. Het zelf is het zelf niet zonder kennis.

Daarom zegt het tweede lied van het boek ‘kerkelyke gezangen’ uit 1798 : ‘Vergadert om te horen, Trek ons hart tot U naar boven. Leer ons, open Gij onze oren.’ Het derde lied voegt daarbij : ‘Leer ons de weg der waarheid, tot de hemelhof.’ Het vierde lied voegt de daad, of de deugd, bij het woord. Laten we gaan tot de verloren eilanden van het Orionse Afrika.

Kun je je een leven voorstellen over de zee ? De Afrika brug reikt diep in ons hart. De Vur stelt dat er alleen maar leven is op de brug. Beide kanten van de brug zullen door vuur vergaan. Soms is de brug een schip, en soms is de brug een eiland. Soms is het een lied, zoals in de Vur 1:16 :

Ik herinner het schip,
Het schip waarmee ze mij oppikte,
Zij is een lied in mijn hoofd
Soms is het een slot, soms is het een sleutel (1:19).

Soms is het een droom, zoals in 1:21 :

De geschiedenis steekt,
Ik kan niet over deze berg komen,
Maar in mijn dromen kan ik het

Soms is het dus de geschiedenis, een berg, de zee, een droom. Het kan in allerlei vormen komen, als door een natuurklok, een geschiedenisklok. Alles vervaagt, alles vervormt, en aan het einde van de show ben je alleen, en is het tussen jou en het hogere zelf. Er is geen waarlijk zelf buiten de hoge natuurkennis, de hoge hemelkennis. Je bent alleen aan het einde van de rit, en dan is het iets tussen jou en de almachtige en oneindige kennis. Wat moet er wel allemaal niet aan ‘zelf’ vergaan ? En is dat wat is vergaan wel daadwerkelijk vergaan, of zijn wij slechts vergaan ? De verloren eilanden zijn niet vergaan, maar verloren en vergeten. Als iets weg is is het dan wel daadwerkelijk weg ? Niets is zomaar weg. Soms zijn we zelf achtergebleven. De opname bij de evangelische christenen wordt vaak letterlijk genomen. ‘As a thief in the night, you have been left behind’, waar ook zo’n deprimerend lied van Larry Norman over gaat. Maar wij nemen dat geestelijk, en ik werd weer

helemaal meegezogen en meegesleurd door dat lied in een duister gat, maar toen herinnerde ik me de tune van the lost islands, wat er op lijkt, maar wat dan een hele andere draai geeft aan het verhaal, want dat gaat over een schip genaamd ‘the united world’, wat dan wel schipbreuk leidt, maar wat aankomt op the lost islands, de verloren eilanden. Niet alles is daar koek en ei. Het paradijs schijnt een slang te hebben : de Q, een monnik in paars gewaad en paarse kap, moet gehoorzaamt worden. Als we het gevoel hebben ‘left behind’ te zijn, dan mogen we ons afvragen wat we zelf wel niet allemaal achter ons hebben gelaten.

Soms is het een vis (1:25), soms een rivier,
soms is het een schilderij (1:30).

hoofdstuk 8 van reformatie tot rastafari

‘Zolang de kleur van de huid belangrijker is dan de kleur van de ogen is er geen vrede.’ – Bob Marley

De bataafse reformatie bij de overgang van de jaren 1700 naar de jaren 1800 brak de muren tussen de culturen weg, en er begonnen in de overgang van de jaren 1800 naar de jaren 1900 steeds meer bewegingen te ontstaan die terug wilden naar de afrikaanse oer-pijlers van het leven. Wat houdt dat in, terugkeren tot Afrika ? Het is niet zozeer letterlijk, maar geestelijk, terug naar de natuur, en leven vanuit die context. De bataafse reformatie leidde uiteindelijk tot de rastafari reformatie in de jaren 30 van de jaren 1900. De mens wilde loskomen van het slavernij verleden en van de kolonisatie. Ethiopie werd gezien als Sion, het paradijs, vanwege bepaalde bijbelteksten, en in de liturgische Ge’ez taal van Ethiopie werd het ook Edom genoemd, zoals in het Grieks, in de septuagint, Eden ‘Edem’ werd genoemd.

Het was dit keer een exodus tot Afrika, tot Ethiopie, om vandaaruit Afrika te verenigen wat door de slavernij over de hele wereld was verspreid, verscheurd. Komende vanuit de grote verdrukking, uit Babylon.

Zwart is geen kleur, en het is ook niet letterlijk. Het betekent terugkeren tot het verborgene, het verlorene, je bedekken met moeder aarde. Denk niet zoals de wereld wil dat je denkt. Breek de stadse denklijnen. Wees creatief. Ga in hele andere lijnen denken met hele andere betekenissen. Anders kom je nooit los. De leprechaunen hebben iedereen in de stad versteend.

Ik had een droom dat de kop van een Brutus beeldje uit het Popeye verhaal was afgebroken. Er was toen een Ethiopisch spel en ik ging Ethiopie binnen. De Exodus uit Babylon tot Ethiopie, tot een verenigd Afrika. Het is niet iets letterlijks. Ik was in het Orionse Ethiopie. Er zat een kip op mijn schouder. Die had ik ergens uit gered. Babylon is een slagerij. Zij dienen de buik. Rastafari is in de kern vegetarisch, gebruiken ook geen alcohol en matigen met suiker en zout. Rastafari gaat niet over dreadlocks of reggae, maar over levensprincipes. It’s no religion, but a way of life. Loskomen van het hebzuchtige, conformistische, consumeristische westen, over de Afrika brug, de brug tussen blank en zwart. Het rekent af met de kop van de slang, de kop van het Brutus beeld, de westerse esthetica waarin de vrouw wordt geobjectiveerd en de neger wordt gedemoniseerd.

hoofdstuk 9 terug naar afrika

Zwart is dus niet letterlijk, maar betekent het op zoek gaan naar de verborgenheden, de verborgen betekenissen in dingen. Racisme is dus iets heel ironisch eigenlijk, want je wil dan niet op zoek naar de verborgen betekenissen. Er is een kerkelijke leugen in het westen, en dat is rastafari wat in Jamaica ontstond in de dertiger jaren het teruggaan naar Afrika, oftewel het teruggaan naar de

verborgen betekenissen. Het rijke, verleugende westen wordt Babylon genoemd, en daarom is er de exodus, de uittocht. Terug naar de verborgen betekenissen der dingen.

hoofdstuk 10 van reformatie tot rastafari 2

Het geheim van Afrika ligt in Ethiopie, zo is dat ook in het Orionse Afrika. Het Orionse Ethiopie is een groot eiland, en is genaamd Rehm. Bob Marley had het ook over de steen die door de bouwers was verworpen maar die tot de hoeksteen werd. Zo is ook Ethiopie door de wereld, door het rijke westen, verworpen, en de rastafari's wisten van tevoren dat het rijke westen hun messiaanse boodschap zou verwerpen. Manna betekent in het Ethiopisch ook verworpenheid, in de liturgische Ge'ez taal. Amalek, waar de Bilha ook veel over gaat, en de Vuh, betekent in de Ethiopische Ge'ez taal God. Ethiopie werd veel geplunderd door Italie door de tijden heen. Rehm werd tot Rome gemaakt. In de Griekse grondtekst van de bijbel wordt er nog veel op Rehm gewezen, rhm, rhema, als het profetische woord wat men dient te ontvangen. In Mattheus 4 staat bijvoorbeeld dat er niet alleen leven is door brood, maar door het rhema wat uit de mond van de hemel komt, elk hemels woord, als het verborgen manna. Dan moet je goed genoeg luisteren om het goede woord van het slechte woord te kunnen onderscheiden, waar Bob Marley ook veel op wees. Hij was als de Mohammed van de rastafari, de boodschapper van het pan-afrikaanse, de verzameling van het over de wereld verstrooide Afrika. Het was een afro-messiaanse beweging. Er werd ook een aanslag op zijn leven gepleegd in 1976, maar hij overleed uiteindelijk in 1981.

Het woord wat uit de mond van de hemel komt, de rhema, of het Orionse Rehm, het heilige oer-Ethiopie, is in het Grieks de afscheiding, en in het Aramees is het de emancipatie, de vertaling, de recycling, de ware betekenis van de verwerping. Het zorgt ervoor dat we niet teveel nemen van iets, daarom moet de hemel telkens weer uitwerpen, verwerpen, onafhankelijkheid brengen, scheiding, tot onderscheiding en vertaling, verdieping. Dat is de daadwerkelijke hemelse consumptie in het Aramees. Het is je eigen bescherming als je verworpen wordt, uitgeworpen, want dan is er iets beters voor je. Als je van de hemelse natuur bent moet je niet gaan lopen siamezen. Wee u wanneer iedereen wel van u spreekt. Als je predikt, zorg dan dat de helft van je publiek uit de zaal vertrekt,

zoals ook bij George Carlin en de oude profeten. Praat de mens niet naar de mond. Wees de bouwsteen die door de bouwers verworpen werd, zodat je deelhebt aan een hemels gebouw, want dan ben je de hoeksteen. Dat is wat de ware exodus is. Het vlees moet van je walgen en je uitkotsen. Dan pas heb je wat bereikt. Als iedereen je maar lief en aardig vind dan is er iets goed mis. Wee u wanneer iedereen wel van u spreekt, want zo deden ze met de valse profeten, die altijd maar over welvaart predikten. Ga in het offensief. Wees iedereen tot een vijand, zoals Ismael. Predik de controversiele boodschap. Ga niet voor het compromis. Bob Marley predikte ook : Wij nemen geen steekpenningen aan. Wij laten ons niet omkopen. Hij predikte tegen de brainwash educatie die tot dwaasheid leidt, en die de liefde met haat betaald. Verwerping is gewoon een krachtige hemelse rivier die stroomt van het ene punt naar het andere en dan weer doorstroomt, zoals in de Griekse betekenis. Het is een stroom van woord en daad, van krachtige spreuken en gezegdes. Leer het te ontdekken in je leven. In de hemel wordt je in restrictie gehouden. Je mag geen overmaat krijgen. Neem niet teveel van het goede. Wees blij dat er zulke grenzen zijn. Er wordt voor je gezorgd. Dat is het geheimenis van Afrika. Leer te leven met de leegte, en ga de diepte in van die leegte, om tot de betere dingen te komen, en de vleselijke illusies los te laten. Wees niet als een hond die om een bot strijdt. Het is beter dan dat je aan de ketting wordt gehouden. Exodus, weg van de vleselijke vleespotten die tot verderf leiden. Bob Marley sprak : ‘Wat win je als je de hele wereld wint en je je ziel verliest ? Wijsheid is beter dan zilver en goud.’

Het Aramees laat zien dat verwerping de hemelse opvoeding is. Het is iets wat de mens nodig heeft. Zo wordt de mens geoefend en ontvangt zo richting (areta). Verwerping is slechts de vertaling van de boodschap, het uitstromen. Het komt van de hemel om tot de diepste putten van de aarde te gaan, om daar leven te brengen. In het Aramees is het woord ‘mele’, en het betekent ook oorzaak, bron. Als Mattheus 12 dan zegt dat je geen ijdele woorden mag spreken, geen ijdele rhema in het Grieks, geen ijdele mele in het Aramees, dan betekent dat dat je niet de oorzaken, het oer, moet wegkappen, dus niet gaan lopen plunderen, niet de dingen uit de contexten moet halen, want zo ontstaan vooroordelen. Dat hebben ze met Ethiopie gedaan. Ze hebben slaven genomen tot Amerika. Ze hebben de Afrikaanse bodem van de dingen weggekapt. Het Aramees noemt ijdelheid ook luiheid, dat het onproductief is. Ook het Grieks noemt het : het weglopen van het werk. Vrijheid en acceptatie kan je dus de das omdoen.

hoofdstuk 11 rastafari op safari

‘Als je een grote boom bent, dan zijn wij de kleine bijl om het om te kappen.’
– Bob Marley

Jamaica werd onderdrukt door de Engelse kolonisten die het land hadden ingepikt. Dat liep van 1655 tot 1962. Toen er in 1930 een nieuwe keizer kwam in Ethiopie die uiteindelijk de slavernij in Ethiopie afschafte en de naam ‘Leeuw van Juda’ droeg, putten de Jamaicanen daar hoop uit, en zagen het als een messiaanse wederkomst. Ze gingen aan de slag met deze mythe, en maakten het symbolisch onderdeel van hun leven. Ook zij wilden geestelijk naar Ethiopie, terug naar Afrika, wat voor hen het Sion was. De rastafari was geboren, de grote exodus, want ze werden onderdrukt in wat ze noemden de babylonische ballingschap in het westen. Ze wilden weg uit Babylon. Ze hadden er genoeg van. De leeuw van Juda, de grote ontzegeling, zou hen leiden. De rastafari is geen religie, maar een ‘way of life’, de afrikaanse psycho-analyse van de dingen om je heen, voor psychologische en filosofische doeleinden, om zo los te komen van je oude zelf en je nieuwe zelf aan te doen, in de grote Ethiopische context. Rastafari op safari.

Ik had vannacht een droom over een babylonische koning die zich de baas waande over alles, als de leider van een muziekband, reggae-metal. Hij merkte een koninklijke aanwezigheid bij mij op, en hij zei dat hij dan wel de baas was, maar dat er meer aan de hand was. Ik was met hem in gesprek en hij wilde mij als onderdaan beschouwen, als zijn mindere, maar hij zei dat dat ook niet klopte. Ik zei toen dat er inderdaad meer aan de hand was, maar toen zei ik dat dat niet zo was, om hem niet nog meer argwaan te bezorgen. Hij begon macht te verliezen, iets wat hij voelde, maar niet kon verklaren, en ik zag zijn ogen rollen. Hij probeerde te analyseren wat er gaande was, maar het lukte hem niet, en ik zou het hem verder ook niet uitleggen. Ik zag toen iets wat ‘stardent’ heette, dat de mond in contact zou komen met hogere sterren, en dat de mond verder geopend zou worden, oftewel dat het hemelse woord zou komen en zou stromen.

We mogen voorbeelden niet verabsoluteren en verafgoden, zoals ze met Jezus hebben gedaan en met de Ethiopische keizer. Het zijn slechts beelden die onderdeel mogen worden van onze psychologie in de recyclocratie. We halen er het beste uit. Het zijn onderwerpen ter verdieping, niet

ter letterlijke verafgoding. Wel mogen we ons verblijden in de symboliek ervan. Het is een beeld van onze verbintenis van moeder natuur en haar ontwaking in ons, en onze ontwaking tot haar, wat uitgebeeld wordt door het Ethiopische mysterie. Het ontwaken gaat langzaam, als eb en vloed. Het trekt zich terug, en komt weer. Ook het koningschap is iets geestelijks. Het betekent dat je de natuurkennis je eigen maakt. Door je eigen innerlijke koningschap loskomen van vleselijk koningschap. Het ware koningschap is de emancipatie, loskomen van oude ideeen door verdieping. Boor de kaleidoscopische eigenschappen aan van de dingen om je heen. Kom op andere golflengtes. Laat het spreken.

De grootheidswaanzin die je om je heenziet bij neurotische, hysterische mensen die altijd het hartje van de aandacht willen zijn is niet het ware koningschap. Bob Marley zei : ‘Vanwaar alle opschepperij ? Als je een grote boom bent, dan zijn wij de kleine bijl om het om te kappen.’

hoofdstuk 12 de leeuwin van Juda

“Maximalisme”, “going to the max”, de big macs ook. Joe sixpack laat zijn kankergezwellen zien van het vele eten, om iedereen mee te sleuren in het maximalisme, in het consumerisme, grote bulken vlees hangen aan zijn lichaam, met een donkere, zware, hegemonische stem, want hij is altijd gewichtiger dan de ander. Hij heeft met de overmaat ook het overwicht in het maximalisme, en wil alle aandacht naar zich toezuigen. Maximalisme, going to the max, ook de big macs, zuipen en slurpen, alles wegkanen. Overmaat aan spieren is ook vet, is ook het vleselijke, het opgepofte en opgeblazen maximalisme. Het woekert voort als de kanker in deze wereld. Het kinderlijke kunnen ze niet verdragen, en het dierlijke ook niet. Alles moeten ze wegvreten. Chinese bulkoningen op een rij die hun Zuni-afrikaanse wortels hebben weggekapt. Ingeknotte vrouwenvoetjes. De geschiedenis is weg. Het is het moderne materialisme, materiele ijdelheid, gevaarlijke steroiden die het brein en het hart wegvreten. Brein en hart zijn tot knikkers geworden, tot erwten, en zelfs dat vreten ze weg,

totdat er helemaal niks meer over is dan ellenlang, oneindige vleesmassa's. Opgeknoopte bierbuiken en bierborsten.

Maximalisme, going to the max, met bordeelslippers gaan ze door het hele land om uitbundig te consumeren en hun opgekweekt vlees te vertonen. De Chinese bulkoningen schrapen het geld binnen van deze kermissen.

Waar strijden we voor ? Je probeert wanhopig te minderen, terwijl iedereen om je heen aan het vermeerderen is. Waar doe je het voor ? Het is zeker frustrerend als je verzocht wordt in de woestijn om ook maar lekker mee te doen. Grote auto's in de aanbieding, voor de helft van de prijs. Maar je bent in de woestijn. Het zijn illusies. Je brein speelt een spelletje met je, en je moet terug naar je hart. In de rastafari strijden ze tegen het westerse materialisme van de babylonische flutroman-koningen en de chinese bulkoningen van overmaats-consumerisme. Maximalisme, going to the max, going to the big macs. Donkere, lage, zware stemmen die op je brein inspreken, hun bedriegelijke advertenties afspelen. Ze proberen je te programmeren. Het is de verzoeking in de woestijn. Ze willen je voeten inbinden, je loskappen van je wortels, van je geschiedenis, om een moderne maximalist van je te maken, met een groot hoofd en een geamputeerd hart.

Koningen van het maximalisme. Het is als een machine. Ze hebben het op je gemunt. Ze plotten voortdurend, stoken voortdurend. In mijn kindernachtmerries werd ik vastgehouden door een vadsig vaderfiguur. De moeder was onbereikbaar. Alles was achter dik glas. Het slurpte, het zoog. Het vrat me op. Recent had ik een droom dat het ging om een algehele opstopping van het menselijke riool. Ik keek in de geschiedenis en zag dat de reizen die ik had gemaakt de rioolbuizen voorstelden die nodig waren om het riool te laten werken. In de rastafari is de joodse en christelijke mythologie uitgewerkt. In Genesis werd Ethiopie vermeld als het paradijs.

Kun je het voor je zien ? We leven in slavernij, net zoals Ethiopie zelfs tot in de jaren 1900, totdat er een Ethiopische keizer kwam genaamd de overwinnende leeuw van Juda. Koningen over de hele wereld bogen voor hem, ook het Britse huis. Het was op de televisie zodat iedereen het kon zien. De rastafari zei toen : 'Zie je wel. Nu is het messiaanse tijdperk aangebroken. Iedere knie heeft zich gebogen, elke tong heeft beleden, en ze hebben het allemaal gezien.' Hij werd ook Haile Selassie genoemd. Selassie betekent in het Ethiopisch 'drie-eenheid', en 'hoogte, vruchtbaarheid', wat een beeld is van de baarmoeder, van moeder Ethiopie. Haile is een woord voor heilig, hemels. Haile Selassie is dus in diepte de heilige moeder of godin. In die zin is zij de leeuwin van Juda. In mijn droom brak ze door het glas heen, en toen zag ik een gootsteen waar de vadsige vaderfiguur, de

rioolopstopping, in terecht kwam, en die begon te smelten om in het riool weggespoelt te worden. Het werd steeds kleiner.

Ga in je geschiedenis na welke reizen je hebt gemaakt, waar je hebt gelogeerd, en zie die tochten als de buizen van een natuurriool. Het moet niet verafgood worden, ook niet zomaar weggeworpen worden, maar verdiept. Leer de heilige semiotiek, de tekenleer, kennen.

De vadsige vaderfiguur was een chinese bulkoning, Peaq-Peaq heette hij. Maar hij heeft veel meer vormen, en veel meer gedaanten. Terug naar het maximalisme in de stad wat tot bedriegelijke illusie leidt, of naar het minimalisme in de woestijn wat tot het beloofde land leidt ? Exodus is het antwoord. Haile Selassie, de heilige vruchtbaarheid, het land van melk en honing, onze moeder, wacht. Zij is de leeuwin van Juda die overwonnen heeft, die de boekrol ontzegeld heeft. Zij heeft het hemelse woord gebracht. Alles wat groots mag zijn zijn haar borsten, want die zijn om de mens te voeden, en haar heupen, haar billen, om haar kind in te verbergen.

In het eeuwig evangelie staat dat er een verborgen evangelie was in Afrika, waar iemand in het verborgene leed, verloren en vergeten, weggedrukt. Toen de Ethiopische keizer in 1966 naar Jamaica kwam zag de vrouw van Bob Marley dat hij spijkerwonden van de kruiziging droeg in zijn polsen toen hij zijn handen ophief tot de massa’s. Het laat zien wat moeder Afrika is aangedaan, en moeder Ethiopie. De Ethiopische keizer die de slavernij in Ethiopie had afgeschaft was als een opstanding gekomen tot Jamaica, nadat Jamaica in 1962 onafhankelijk van het langdurige, chronische Engelse kolonisme was geworden. De leeuw van Juda had overwonnen, en had het land ontzegeld. Deze mythe leefde voort in de rastafari.

hoofdstuk 13 terug naar ybal – het belang van de dertiger jaren

Moeten we aanknopingspunten zoeken ? Ja.

1929 : de wall street crash. Het kapitalisme en het geld systeem begonnen neer te storten. De economie begon in te storten, en de hele wereld ging de grote depressie in, de jaren 30. De banken konden het allemaal niet meer aan en begonnen in te storten. Mensen renden zo snel mogelijk naar de banken om hun geld terug te nemen zolang dat nog kon. Bedrijven kregen geen toegang meer tot hun kapitaal en begonnen in te storten. Het was totale paniek en hysterie. Complete chaos. De hele wereld werd meegezogen in deze draaikolk. Iedereen was weer gelijk. Het maximalisme was ingestort. Babylon was gevallen. En de grote depressie zou de wereld meezuigen tot de tweede wereldoorlog. In de twintiger jaren was er in America al een alcoholverbod gekomen, en nu dit. Dit was pure apocalypse. Een beest was uit de hemelen gevallen. Werkeloosheid steeg, lonen gingen zwaar omlaag, en mensen moesten bedelen voor hun voedsel. Lange rijen. Iedereen was gelijk. Vaak bleef er nog maar een derde deel van het loon over, waar mensen het niet meer mee konden redden. Het was de zevende schaal van de apocalypse. De grote stad, Babylon, was in drie stukken gevallen door de grootste aardverschuiving ooit, en de steden der volkeren begonnen in te storten. De eilanden vluchtten weg en bergen werden niet meer gevonden. Alles wat zich had verhoogd werd verlaagd. Er was weer gelijkheid.

Tegelijkertijd kwam de Ethiopische keizer opzetten, en blanken bogen voor hem. In de dertiger jaren was er zo een opleving van de ‘terug naar afrika beweging’, pan-afrikaanse bewegingen. De aandacht werd op Afrika gericht. Afrika had gesproken. Afrika nam haar ontvoerde kinderen terug.

Alles loopt gelijk met elkaar op. Alles is aan elkaar verbonden. In 1938 kwam er een nieuwe hervormde zangbundel, en Afrika sprak. Hier stonden ook hele oude liederen in. Zoals van de dichter Hieronymus van Alphen (1746-1803). In gezang 170 stond :

‘Ik zal, verruimd van hart,
de last, die Hij mij oplegt, willig dragen;
zijn doel, zijn wil is ook mijn welbehagen;
wat Hem mishaagt is mijn verdriet, mijn smart.’

Wij lijden voor gelijkheid, opdat we de ander kunnen aanvoelen en niet door maximalisme de ander tekort doen. Wij lijden zo met moeder Afrika en moeder Ethiopie. Buiten dat noodzakelijke lijden, wat een zegel is van het verbond met haar, is er geen leven. De dertiger jaren kwamen, en zij ademt de dertiger jaren. De mens mag haar ontmoeten in minimalisme, van het hoge paard afstappen om het lijdende Afrika te zien. In het lijden zijn wij afgesneden van de maximalistische zonde.

Gezang 2 zegt :

‘wie in groot verblijden
dit kindje kussen wil,
moet vooraf met Hem lijden
zijn kruis, om zijnentwil’

Dit kindje is Afrika en het lijden is de dertiger jaren, de grote depressie. Toen openbaarde Afrika haar hart aan de wereld. Toen stroomde de moedermelk. De mens had allerlei apparaatjes gegrepen die hen van moeder Afrika had laten afdwalen, en ze speelden gevaarlijke spelletjes, maar dat was nu allemaal ingestort. Is jouw eigen wallstreet al ingestort ? Ben je al teruggegaan naar de dertiger jaren ? Of zit je opgeblazen ego nog op de troon ? Wees blij met de verbrokenheid, want zo kan je band met moeder Afrika en moeder Ethiopie geheeld worden. Zij is de natuur moeder in haar vele gedaantes. Zij gaf een nieuw lied waarin haar boodschap te horen was.

Zijn de dertiger jaren al in je leven, en leven de dertiger jaren al in je ? Kun je Afrika al zien wanneer westerse illusies instorten ? Kun je al zien wie de wereld doorstoken heeft ? Elke knie zal buigen, elke tong zal belijden. Het is je eigen innerlijke moeder. Het is al in de geschiedenis gegeven. Het hoeft niet nog een keer gegeven te worden. Het is er al. De mens moet het slechts opgraven, wederkeren. Dat is immers wat de ware wederkomst is. De mens moet zelf wederkeren. Dat is wat de ware opname is : de mens moet zelf zijn innerlijke kind opnemen. De mens moet zelf moederlijk zijn. Dan mogen de dertiger jaren ook gaan bloeien.

Ik had een droom over Ybal. Er kwam een ruimteschip tot de aarde met een groot geheimenis, met buitenaardse wezens, zwaar intelligent. Ybal was een groot natuurgebied in Rehm, in het Orionse Ethiopie, en de buitenaardsen kwamen met de mappen en de strategieen om de mens terug te doen keren tot Ybal. Het hele pad was uitgestippeld. Er is een groot verschil tussen het aardse, stadse en verletterlijkte Ethiopie en het geestelijke Ethiopie van de natuur. In Ybal was het geheimenis van de dertiger jaren verborgen. Het kwam over de wereld. Het verloste de mensheid van de ketenen van zonde. De mens werd weer in de box gezet, opgenomen in de armen van zijn moeder, waar ook de Druiven van Gramschap van John Steinbeck over gaat (1939). Dat boek wordt besproken in ons onderwijsboek ‘de recyclocratie’. Het gaat over de grote depressie, over de jaren dertig.

hoofdstuk 14 kerkologie

‘Commisie, deputaten, kerkeraad,’

‘Commissie, deputaten, kerkeraad.’

Met dat soort woorden van begoocheling werden dingen in de kerk vastgesteld, allerlei dure woorden waarachter ze zich konden verstoppen, allemaal voor letterlijk, westers schriftgezag, en over de Israelitische dichterlijke grondteksten werd niet gesproken of niet diep genoeg op ingegaan, vanwege al deze machtswoorden. ‘Wij gebruiken dure woorden, dus moet het wel waar zijn.’ Dat is vormendienst, en het gebeurt ook zo in de wereld. Kijk maar om je heen. Lekker zwaarwichtig doen met verbaal machtsmisbruik. Pas er voor op. Deze dure woorden worden de oogkleppen van de eerzuchtige en machtszuchtige mens, als de snelste weg naar Rome. Hup, de dure, snelle paarden op. Lekker deftig en gewichtig praten. Zoveel wordt er verstopt en verborgen gehouden door overmatig gebruik van dit soort woorden, zoals ‘vergaderingen’, want ja, als erover ‘vergaderd’ is, dan moet het wel waar zijn. Zo kun je alles goedpraten, want er is immers over ‘vergaderd’ en er is toen dit en dat over ‘besloten.’ ‘Ja, er is al een besluit over genomen.’ Dat verklaart alles toch ? Hoeven we zelf niets meer te doen.

En jonge mensen lijden hieronder, zoeken een weg uit deze waanzin. ‘Wanneer oude mannen vergaderen, sterven de jongeren.’ De gereformeerde kerk was in de twintiger jaren, na de eerste wereldoorlog, ontzettend aan het verstarren, en men was hysterisch over de letter. Je moest het geloof letterlijk nemen, de bijbel letterlijk nemen, want anders hoorde je er niet bij, en mocht je ook

niet prediken. De oude baasjes met hun dogmatische geneuzel hadden het voor het zeggen. De jongeren zochten niet naar machtsverhoudingen en autoriteit, maar naar de waarheid. Enkele predikanten namen het voor de jongeren op, zoals de predikant Geelkerken (1879-1960).

Iedere Israeloloog weet dat het scheppingsverhaal niet letterlijk is, want de Israelitische talen zijn dialectisch, dus voor meerdere interpretaties, zelfs tegengestelde interpretaties, vatbaar, zoals Geelkerken ook stelde dat het ook anders uitgelegd kon worden, en dat mocht niet in de verstarde gereformeerde kerk van de jaren 20, en daarom werd hij door de synode van Assen in 1926 afgezet als predikant. Hij stichtte toen zelf het herstelde verband. We hebben het over de kwestie Geelkerken in de twintiger jaren, een groot conflict in de Nederlandse kerkgeschiedenis, tussen de letterlijken en de symbolischen. In elke talenstudie wordt het achterhaald dat het letterlijk is, dus de synode van Assen was gewoon een machtsspelletje en geen oprechte, empirische studie van de waarheid. Er werd toen ook gesproken over het Assense virus, of de Assense geest in christelijk taalgebruik. Deze strijd ging gewoon door in de verdere jaren 1900, en is er tot op de dag van vandaag. Je moet geloven zoals zij het willen, en je mag ervan niet afwijken, als een kerkelijk Noord-Korea.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat wij in de negentiger jaren met de Assense profeten in aanraking kwamen die tegen de bestaande kerkorde aantrapten en tegen de Assense synode. Geelkerken werkte als predikant in Zuid-Amsterdam en als leider van de jongerenbeweging trad hij op als een Mozes tegen de hissende verstarde gereformeerde farao van de twintiger jaren, de slang ‘Meek’. Deze had zijn gif in de jongeren doen druipen door hen te bijten, en hij hield hen in een verlammende greep. Nog steeds is er de strijd tegen deze coma-geest. Assen 1926 was de strop voor geestelijk Nederland. En het leeft voort in de harten van de nieuwe generaties als prikkeldraad en ketenen.

Er waren twee kampen. Er zijn altijd twee kampen geweest, van orthodoxen en geestelijken. Geestelijken moeten niet zomaar strijden tegen orthodoxen, maar juist hun werk verdiepen. Orthodoxen vragen aandacht voor de tekst zoals het er staat, en geestelijken kunnen daar een diepere betekenis in vinden, ook in het gedrag van de orthodoxen. Dat is juist de uitdaging. Orthodoxen zijn letter-slaven en willen anderen ook in die slavernij brengen, maar slavernij kan dus ook verder verdiept en vergeestelijkt worden.

J. Ridderbos (1879-1960) was preadviseur van de Generale Synode van de gereformeerde kerken in Nederland en betrokken bij de afzetting van Geelkerken in de twintiger jaren en van Klaas Schilder

in de veertiger jaren. Het is dus van belang te kijken wat deze predikant en hoogleraar te zeggen had.

In zijn 1955 commentaar op psalm 1 (Commentaar Oude Testament, Psalmen I (COT serie) wijst hij op de Duitse Oudtestamenticus Hermann Gunkel (1862-1932) die stelde dat bij het eerste vers, de aanvang van de Psalm, het over een huisman gaat. Er wordt gewezen op Jozua 24 : ‘Ik en mijn huis zullen de Heere dienen,’ en op Psalm 128 die verbonden is aan Psalm 1, en deze verklaard als een spiegelbeeld. In Psalm 128 begint het met ‘Welzalig de man die de Heere vreest en in zijn wegen wandelt.’ Er staat dan dat zijn vrouw zal zijn als een vruchtbare wijnstok en zijn kinderen als olijfplanten. Hij is dus niet meer alleen als een boom geplant aan waterstromen, maar psalm 128 is als een vervolg op psalm 1 en hier is het in gezinsverband. Als je de hemelse vrees hebt ontvangen, die het begin der wijsheid is, ook de betekenis van het Ethiopische Ras Tafari, dan zul je het goede van Jeruzalem zien. Je krijgt door de heilige vreze doortastende ogen die ook het goede in alle dingen kunnen zien, dus ook in het andere kamp. Je kan dus ook leren van de tegenstander, en dit is ook heel belangrijk. Dat is wat de dialectiek is, van stelling, tegenstelling en samenstelling.

Pas dat toe op de dingen om je heen opdat je niet tot overmatige drama vervalt, niet tot overmatig doemdenken, want anti-dialectische smetvrees zorgt ervoor dat je riool verstopt blijft, dus smetvrees is dan een dekmantel van verschrikkelijke viespeukerij : ‘Piet de Smeerpoets, ga je toch eens wassen, Piet de Smeerpoets, domme, domme Piet, waarom was jij je handen niet ? Piet, Piet, wat een verdriet.’ 1926 is een zoon van het grote 1816 in de Nederlandse kerkgeschiedenis, die het riool alleen maar meer liet verstoppen. Het was een giftige vrucht van de boom van 1816.

Ik had een droom over de predikant J. Ridderbos, dat hij een bewaker was of wachter van een verborgen kamer. De slang ‘Meek’ was daar, de slang van 1926, en wilde mij geen doorgang geven, maar een heleboel kerkvaders en natuurwachters kwamen tot mij en lieten zien dat ik met het werk bezig moest gaan om een doorgang te vinden. Het ging om het psalmenboek van J. Ridderbos.

Bij psalm 3 noemt Ridderbos Gunkel die het een ongestoorde slaap noemt waarin de dichter een bijzondere genade van God ziet. We kunnen denken aan een droom in plaats van letterlijk naar de wapens te grijpen. De Heere geeft het immers zijn beminden in de slaap. De droom kan alles op de juiste manier plaatsen en uitleggen.

hoofdstuk 15 kerkologie 2

Mijn tante was overleden. Ik ging naar bed en droomde over een gematigde zon van de onderwereld, heel vredig. Een oud magnetisch systeem was afgebroken. Er was een nieuw magnetisme wat de mens aan de hemelse moeder hechtte. Als iemand komt te overlijden sterven er ook vleselijke systemen af van het aardse bestaan. Het beest van 1926 was uit de hemelen gevallen, in een diepe put.

J. Ridderbos noemt Psalm 5 als een psalm van David tijdens zijn vlucht voor Saul, tijdens zijn intocht in de priesterstad Nob, waar hij van de heilige toonbroden at in de tabernakel, als een beeld van het verborgen manna. In de tweede bijbel wordt het mysterie van Nob besproken, als een voortijds mysterie. J. Ridderbos stelt dat de ark na Siloh kwam tot Nob. Ook ontving David te Nob het zwaard van Goliat. Het wijst op een diepere laag. Later werd de stad door Saul uitgemoord, door zijn dienstknecht Doeg, de Edomiet, die de opzichter van de herders van Saul was. De naam ‘Doeg’ betekent vrees in het Hebreeuws.

Bij zijn commentaar op psalm 6 noemt J. Ridderbos de bidder de lijdende rechtvaardige. J. Ridderbos is in hetzelfde jaar als de predikant Geelkerken geboren en gestorven, dus ze liepen gelijk met elkaar op, maar waren in de twintiger jaren in hevig gevecht met elkaar, wat leidde tot de afzetting van Geelkerken. Geelkerken had het namelijk gewaagd te twijfelen aan of de slang in het paradijs was daadwerkelijk had gesproken. Zo ontstond er ‘hersteld gereformeerd’, de voorloper van ‘vrijgemaakt gereformeerd’ (Klaas Schilder).

Hersteld gereformeerd (20-er jaren) : de overgang van een letterlijk systeem tot het symbolische, de diepere betekenis.

Vrijgemaakt gereformeerd (40-er jaren) : de overgang van een kerkelijk geleid systeem tot een hemels geleid systeem door het hemelse woord.

De predikanten Geelkerken en Klaas Schilder waren dus als de Mozes en de Aaron van de jaren 1900. Ze streden tegen het extremistische apparaat van de generale synode. Zo zwart-wit is het natuurlijk niet. Beide kampen konden van elkaar leren. We hebben immers te maken met de theologische dialectiek. In 1967 was er de synode van Amsterdam die de synode van Assen van 1926 ongeldig verklaarde en teniet deed. 1926 gleed als een magneet uit de hemelen. Het greep om zich heen op aarde. Het was te heet beladen. Daarom droomde ik vannacht over een gematigde natuurzon van de onderwereld. Er was een nieuw magnetisme gekomen, die het patriarchische magnetisme had verbroken. 1967 was van de flower power, van rastafari, van terug naar de natuur. Weer zien we het belang van Amsterdam, en toen ik in Amsterdam woonde in de 90-er jaren had ik veel telefonische contacten met de Assense profeten, en die kwamen in die tijd ons ook veel opzoeken in Amsterdam. Er was een overgang van Assen naar Amsterdam. De opgesloten zielen van Assen 1926 kwamen vrij. Er was een grote uittocht. De slang moest zijn gevangenen vrijlaten.

God bestaat niet zomaar. We hebben te maken met vruchtbaarheidsprincipes, zoals Genesis 15:1 stelt : ‘Ik ben u een Schild, uw Loon zeer groot.’ (Statenvert. 1637) God is dus niets anders dan een beeld van het Loon. Zonder werken is het dood en is er geen God. Het principe ‘Ik ben u een Schild, uw Loon zeer groot,’ kreeg Geelkerken overgedragen van zijn vader, N.G. Geelkerken (1840-1892). Hij ging niet met de dode massa’s mee, maar was een verzetsstrijder, zoals ook A. Noordtzij dit was, want die had ook een ruimere opvatting van de bijbel, en werd daardoor ook soms met een scheef oog aangekeken in de gereformeerde kerk, bijvoorbeeld over zijn opvatting dat het scheppingsverhaal niet over het ontstaan van de wereld ging, maar over het licht van de zevende scheppingsdag, dus in het licht van de wijding aan God. Hieruit vloeit zegen en heiliging voort. Hij stelde dat het menselijke woorden waren en menselijke begrippen waarmee hogere dingen van de hemel duidelijk gemaakt werden. Hij deed dit in zijn boek ‘Gods Woord en der eeuwen getuigenis’ uit 1924, en waardoor het al begon te rommelen in Assen. Noordtzij stelde dat de bijbel bestond uit voorstellingswijzen uit het dagelijkse leven genomen om het volk te onderwijzen. God spreekt dus in menselijke taal. De mens moet zichzelf in die taal dus niets gaan aanmatigen. Hij stelde dat de schepping is aangelegd op het grote, geestelijke goed dat zich in de sabbath belichaamt (p. 81). Hij was een neo-calvinist, net als Kuyper, want het calvinisme gaat nu eenmaal niet meer weg, maar moet vernieuwd worden, verdiept.

hoofdstuk 16 kerkologie 3

Psalm 6 gaat over het evenwicht tussen toorn en genade. J. Ridderbos wijst in zijn 1955 commentaar op Calvijn die stelt dat toorn en straf die de zondaar opgelegd wordt in oneigenlijke zin is, want de zoetheid van de genade wordt er bijgevoegd, en de straffen worden gematigd, en zijn hand houdt hij genadig terug. Ridderbos stelt dat achter de wolk van toorn de zon van de goddelijke genade toch blijft schijnen voor de godvruchtige. Ridderbos was werkzaam in Kampen. De Assense synode 1926 was een driehoeksverhouding tussen hoofdzakelijk Amsterdam, Kampen en Assen. Het is niet toevallig dat in ons netwerk deze driehoek er ook lag. Ridderbos was een exegetische wachter van het gereformeerde neo-calvinistische geloofsgoed, en daarom van belang. Die tunnels lopen zeker van Kampen naar Assen en naar Amsterdam.

De 20-er jaren strijd om of de slang in het paradijs wel of niet zintuigelijk en waarnemelijk had gesproken was in Freudiaans psycho-analytisch opzicht een penisnijdige strijd om de kerkelijke fallus. De synode van Assen was daarin de winnaar. Geelkerken moest het ontgelden, maar die richtte nu zijn eigen herstelde gereformeerde kerk op. Ridderbos stelde dat psalm 9 een overwinningslied is. Assen zong haar overwinningslied. De slang had gesproken.

Ridderbos wijst op vers 18 dat Israel aangevallen werd, maar dat ze in sjeool werden gedreven, het dodenrijk, de afvoer, de anus. Hij beschrijft het als een volkomen nederlaag en ondergang. Het is een onderdeel van het overwinningslied, maar Ridderbos stelt dat deze bezongen overwinning niet zonder nieuwe dreiging is. De vijand geeft zich niet zomaar over, geeft zich niet gemakkelijk gewonnen. Lange vertaalt dan vers 20 : Laat de mens niet sterk worden. God laat niet toe dat hij sterk zou worden om zijn boze, vleselijke plannen uit te oefenen. Hupfeld stelt dat als God opstaat dan moet de mens ophouden sterk te zijn verschijnende in zwakheid en nietigheid.

hoofdstuk 17 wanneer vrijheid een valstrik is

De mens beeldt zich allerlei vrijheden in. De mens waant dat hij recht heeft op die vrijheden. Daar heeft de mens verder geen argumentatie voor. De mens heeft er geen bewijs voor. Het is niet empirisch. Maar vrijheid is toch ons hoogste goed ?

Echt ? Is vrijheid echt ons hoogste goed ? Natuurlijk moeten we elkaar vrij laten, maar de realiteit is dat de mens niet in vrijheid leeft, niet zomaar alles kan en mag doen.

De mens beeldt zich in dat hij de vrijheid heeft om vlees te eten en anderen kriskras te kleineren. De mens waant dat hij aan de top van de voedselketen staat. Alles draait om de mens, om zichzelf vooral. Ieder ander mens of dier is slechts een figurant. De mens waant dat hij zelf de hoofdrol speelt en dat al het andere daaraan ondergeschikt is.

J. Ridderbos stelt in zijn commentaar op psalm 10 dat er niets nieuws onder de zon is. In de tijd van de psalmen verdrukten de rijke goddelozen de armen in hun overmoed, en ze hoonden de hemel. Ze hadden zich verheven boven iedere vorm van gezonde en ethische vreze, en matigden zichzelf oeverloze vrijheden aan. J. Ridderbos stelde in zijn 1955-commentaar dat de rijken jacht maakten op de armen, als een leeuw op zijn prooi. Als een jager loerde de rijke op onschuldigen, en op sociaal-zwakkeren die geen grote families hadden, geen speciale vriendenbanden, die hen eruit zouden kunnen helpen. Ze hadden het gemunt op de dieren die losstonden van de kudde, die geen verdedigingsmiddelen hadden, geen machtigen aan hun zijde. Hij stelde dat de leeuw zich hiervoor verschool in het struikgewas. De rijke en machtige goddelozen die zichzelf bovenaan de voedselketen hebben gezet, die over lijken heen zijn gegaan hiervoor, zijn sluw, hebben systemen uitgedacht om henzelf veilig te stellen, zodat hun tirannie gewoon legaal is. Ze hebben een professie gemaakt van de zonde, hebben zichzelf algemeen aanvaard gemaakt, en door slinkse streken worden ze door velen vereerd. Het valt daarom niet zo op als ze zo nu en dan eens op een hert

jagen, een arme naar het leven staan, van de benedenste lagen van de samenleving. Het valt niemand op. Iedereen leeft door.

Verderop in de psalm wordt ook de wees genoemd. De wees vormt een gemakkelijke prooi. Hij heeft immers geen vader en moeder. Dan ben je heel kwetsbaar. Ook de wees is een geliefde prooi van de rijke, gewetenloze goddeloze. Die is lekker geisoleerd. Dat is een lekker en makkelijk hapje voor de leeuw, en niemand ziet het. De wees is veelal sociaal geisoleerd, leeft in een bubbel. De oren van de rijke goddelozen zijn dichtgegroeid, en de neus is hoogmoedig boven alles verheven. De rijke goddeloze heeft geen daadwerkelijke zintuigen meer, maar alleen maar sluwe jachttuigen. Als er over ecologie wordt gesproken dan komt hij er altijd het beste vanaf. Hij zweeft boven alles uit in godvergetenheid en bepaalt alles. Hij is zichzelf tot god geworden, tot afgod. En psalm 10 beschrijft dan een Wezen, een Bewustzijn, wat wel luistert, wat wel aandacht heeft voor hen in moeite en in verdriet, en dit Wezen, dit Geweten, sterkt hen in hun hart. Dit Wezen, dit hogere collectief, deze eigenschap, dit karakterkenmerk, is ook een Jager, maar een Jager van de Liefde. Het jaagt op hen die wees geworden zijn, om hen terug te brengen naar huis, om een Moeder voor hen te zijn. Zij geeft niet op, maar zij dringt haarzelf niet op zoals de rijke goddelozen. Zij matigt haarzelf altijd weer, en trekt haarzelf altijd weer terug, opdat de wees zal volgen, uit vrije wil, maar het onrecht moet zij straffen, en die straf is een symbolisch woord voor de verdieping, en die straf is ook gematigd, zoals Calvijn het ook stelt dat de straf verzoet is door de genade, en telkens trekt de straffende hand zich terug.

De zondemacht die in de mens leeft heeft zich heel wat aangematigd. Het goddeloze brein bedriegt de mens, telkens weer. Psalm 11 gaat over het vluchten tot het gebergte, als vogels. J. Ridderbos noemt de vogels die vlucht nemen uit de vlakte naar het bergwoud, waar de bergen van Kanaan zijn waarin vele spelonken zijn, en moeilijk toegankelijke rotsen. Die worden geboden aan de vluchteling. Dat moet dus wel complex en hectisch zijn in technologische informatie, anders is er geen veiligheid. Er moet dus wel een studie programma zijn, anders is er geen geslaagde vlucht, en achterhaalt de vijand de vluchteling uiteindelijk. Pas dus op met new age geklaag die alles wil versimpelen en snel wil vergoddelijken buiten het stappenplan van de natuur om. Hoe kun je anders wedergeboren worden als je de donkere, ingewikkelde baarmoeder van de moeder psalmen versmaadt. De wijsbegerende echter voelt zich in deze hemelse complexiteit van de wildernis als een vis in het water. Er wordt niks geforceerd. Alleen de natuur kan de puzzel leggen, waaraan het vlees afsterft. Het vindt plaats in de context van hemelse economie. We zagen dat de ware definitie van de hemel ‘het loon’ is. Als je daarbuiten om wil werken dan ben je een dief. Dat is dus wat veel

van het new age geklaag is : de rovers van het vlees, en dat is gewoon de vijand die je nog achtervolgt en in bedwang houdt. Soms zijn we onze eigen ergste vijanden.

Je komt niet zomaar binnen in de spelonken, en je komt niet makkelijk door alle nauwe en kronkelige doorgangen in de grotten. Velen blijven daar vasthaken als prooi voor de jagers en de roofdieren. Ze zijn te dik geworden, hebben hun vlees vetgemest, en hebben teveel lopen roven. Zo worden ze door hun eigen vlees opgevreten. Ga bij jezelf na : Heb je de dingen die je draagt wel eerlijk verdiend, of ben je een dief die door zijn eigen gestolen goederen wordt achterhaald ? De vogel houdt zich aan de koersen van de natuur, niet aan allerlei zweverigheid van de moderne wereld.

Vrees of vrijheid ? Voor sommigen is de keuze snel gemaakt. Vrijheid gaat als warme broodjes over de toonbank. Maar er moet een ethische vrees zijn die ervoor zorgt dat er geen humanistische grenzen worden overgegaan. Het is een alarm waar de mens mee beteugeld dient te zijn, zodat vrijheid de ethiek niet wegkruist. Gezonde ethische vrees is dus ons zorg zintuig.

hoofdstuk 18 kerkologie 4

‘Wat een mooie reis, hè ?’ zei mijn overleden tante.

Soms zei ze : ‘Wat vreemd.’
Soms giechelde ze kinderlijk, alsof ze op ontdekkingsreis was.
Als ze sprak dan had het soms een echo die zich ging verdraaien, duisterder werd, zich ging verlagen, een andere toon kreeg. Ze vond dat vreemd.
Ik zei : ‘Pas op, wees voorzichtig. Dat laat ook weer zien dat we niet zomaar alles moeten zeggen.’
Naar sommige kanten moest ze niet opkijken, en ik zei soms ook dat ze even haar adem moest inhouden om van bepaalde dingen los te komen.

Daarvoor had ik een droom dat ik op station Harderwijk was, waar ik vroeger op het college zat. De trein naar mijn woonplaats van die tijd ging gewoon langs ons heen en stopte niet. De kinderen

vonden dat vreemd, en liepen er boos achteraan en riepen wat. Ik zat even later in een andere trein die naar Assen ging. De trein was heel vol. Ik stond ergens en sprak tegen een kind, een klein meisje. Ze sprak niet zo duidelijk, en ik vroeg : ‘Wat zeg je ?’ Een jongetje dat naast me stond probeerde het me toen uit te leggen. Ze had het over een muziek band. Ik keek naar buiten en zag de huizen. We kwamen aan in Assen.

Assen twintiger jaren van de jaren 1900. Had de slang in het paradijs wel of niet zintuigelijk en waarneembaar gesproken ? Daar ging de kerkelijke oorlog over en die werd in 1926 door de synode van Assen beslist, want predikanten die niet geloofden in een daadwerkelijk sprekende slang die werden afgezet. Het werd ook wel de kwestie Geelkerken genoemd. Geelkerken nam het symbolisch en werd uit de gereformeerde kerk gezet als predikant, maar stichtte toen zijn eigen gereformeerde kerk, het herstelde verband, hersteld gereformeerd. De kerkscheuring omtrend de sprekende slang ging dwars door het land heen, ook door de families. Alles draaide om de slang. Je moest geloven dat die letterlijk had gesproken, anders hoorde je er niet meer bij. Dan was je van Geelkerken. Ook in het buitenland was dit groot nieuws, de Nederlandse kerkscheuring van 1926.

Strijd om de slang ? Om de sprekende slang ? Was het een pen ? Was er een oorlog om de pen ? Een oorlog om fictie ? Om theo fiction ? Om Theo-fi ? Om TF ?

De slang had gesproken, en Assen had gesproken. Daarmee uit. Een interessant stuk kerkgeschiedenis dus, als de zoon van 1816. Assen was de kerkelijke prins. Kerkelijk prinsenbloed stroomde door Assen heen. Assen had de kerkelijke pen genomen, of misschien gestolen. Van wie ? Of misschien van Geelkerken ?

In een droom was ik in de ondergrondse tunnels van Assen, in het riool, in de catacomben. Er waren hier schatkamers en mausoleums vol met boeken en pennen. Hier waren de wachters van Assen, dogmatische honden, pennenrovers, boekenrovers, rovers van Theo fiction, Theofi.

Er daalden grote ufo’s en buitenaardse schepen van Theo fiction, van TF, neer in de natuur, en ze begonnen contact met mij te maken. Het was een transparante energie die pulseerde. Mijn rechter oog begon te trillen, en de energie begon binnen te pulseren. Het was een heel zacht gevoel, prettig ook, en ik begon langzaam wakker te worden.

Wat is dan de Theo Fiction van Assen 1926 ? Het was een synode waartoe predikanten behoorden van het hele land, ook van Kampen en Amsterdam. Er waren twee kampen, en die kunnen van

elkaar leren. Het is immers Theo Fiction. Dat betekent dat het dialectische literatuur is die dus van verschillende kanten te lezen is. Dialectisch betekent ook wel draaiend, als het draaiende rad van theologie wat op verschillende manieren spreekt. Het is geen constante factor, maar een progressieve factor, met kwaliteiten van eb en vloed, een geheel eigen wisselwerking en traditie, als een geheel eigen wezen. Dit is ook de manier waarop de etnobotanicus en shamaan Terence McKenna het verschijnsel ‘tijd’ omschreef in zijn novelty theorie. Ook hing hij het verschijnsel ‘archaic revival’ aan, de terugkeer naar het plantgebaseerde paleolitische en neolitische shamanisme, het tijdperk waarin de mens nog gewoon in de natuur leefde en van de natuur leerde. De etnobotanie betekent ook de studie van de relatie tussen de mens en het plantenrijk. In het paleolitische tijdperk, het oude stenen tijdperk, leefde de mens van de jacht en het verzamelen, en was de mens nomadisch, wat alleen symbolisch begrepen mag worden. In het neolitische tijdperk werd de mens agrarisch. Door pottenbakkerij ontstonden toen ook de vestigingen van de mens. Het neolitische tijdperk wordt ook wel het nieuwe stenen tijdperk genoemd.

In de tunnels onder Assen 1926 begon alles op een punt in een tekenfilm te veranderen. Er waren inktrovers, schilderijen rovers, kunst rovers, verf rovers. Het was een strijd om de pen. Het was een strijd om een drukkerij. Ergens liep alles over in een tekenfilm. Ik ontmoette in het tunnelcomplex in een tunnel een strijder omtrend de 1816 kwestie. Het was nog maar een jongen, en hij kwam nu strijden omtrend de 1926 kwestie. Hij was als een personage van een historische tekenfilm.

‘Tot hoe lang, Jehova, zult gij mij in eeuwigheid vergeten ? Tot hoe lang zult gij uw aangezicht van mij verbergen ? Iedere dag angst in mijn hart hebben ? Tot hoe lang zal mijn vijand verhoogd worden over mij ? Aanschouw, antwoord mij, Jehova. Opdat mijn vijand niet zegge : Ik heb hem overmocht. Opdat mijn tegenstanders niet juichen wanneer ik wankel.’ (Psalm 13)

J. Ridderbos wijst erop dat vele bijbel uitleggers dit verklaren als een ziekte van de psalmist, zoals Mowinckel, Gunkel, en Schmidt. Ridderbos wijst erop dat de psalmist het woordje ‘altoos’ gebruikt, wat Calvijn ‘eeuwig’ noemt, maar dat het niet in absolute zin te nemen is, maar als een krachtige uitdrukking van het noodgevoel van de dichter. Hij noemt dan een hedendaags voorbeeld hiervan, wat ook een gezegde is : ‘er komt geen einde aan.’

J. Ridderbos stelt dan dat het verbergen ook een vergeten is, een onthouding van het heil. We kunnen stellen dat we soms in zulke situaties zijn opdat ons vlees, ons ego, sterft. Daarom mogen we dingen niet te zoetsappig voorgesteld worden, en mogen er ook niet teveel verhaaltjes verteld worden. Er is een noodzaak dat het kwaad onder handen genomen wordt, niet dat het zomaar

weggepraat wordt. Uiteindelijk moet het scherm tussen ons en de film dus breken, opdat we niet gaan lopen projecteren. Film is alleen voor educatieve doeleinden, en mag niet overdreven worden. Heel veel filmliefhebbers worden door overmatige liefhebberij tot spijbelarij gezogen. Vandaar dat psalm 13 telkens terug moet komen en in ons hart moet leven.

hoofdstuk 19 psalm 16

Ik stel mij Jehova voortdurend voor ogen,
want hij is aan mijn rechterhand, ik zal niet afdwalen tot bijgeloof,
niet overtuigd worden door de leugen
Psalm 16:8

Jah-Havah is de melkgevende, gnosis gevende Eva (Havah, Hebreeuws), gevende haar woord, haar pen (slang). Wat is het ware gevaar in het paradijs ? De afgod of de slang, of beiden ? Het verhaal valt te draaien in de dialectiek, wat ook een draaimechanisme is, als een paradijsklok. Er zijn verkeerde vormen van zowel god als woord.

J. Ridderbos stelde dat heel het leven van de dichter doordrenkt was met zijn God. Hij stelde zich Jehova voor ogen, in de zin dat hij doordrongen is met het besef van die tegenwoordigheid, en dat was geen ijdele waan. Wij mogen God, het goede, de kennis, zien in en door alle dingen, dit opmerken. Deze kennis is voor iedereen, universeel, het collectieve wezen van het hogere bewustzijn, wat alles doordringt, als de natuurzon achter de wolken. Het is er altijd. Deze God is er altijd, dit mysterie, en het is een loon voor de godvruchtigen. Het is de groene mens diep van binnen. Het is heel Paleolitisch, want God is een jager die telkens jacht maakt op de mens, op het vlees van de mens, op het kwaad, om de groene mens vrij te zetten. Hebben wij deel aan deze wilde jacht, zoals ook in het Joelfeest bij de Germanen ? Jaa**g** naar de kennis, naar het hogere. Jaag voor

de recyclocratie. Je jaagt dus ook op het kwaad om dat in betere vormen om te zetten. Die jacht is dus de psycho-analyse.

J. Ridderbos stelt dat het goed is dat er een helper aan onze zijde is geplaatst, want er is ook een aanklager aan onze zijde geplaatst. Met de goede Helper aan onze zijde en ons daarvan bewust te zijn van die tegenwoordigheid, en ons daarop te richten, vallen wij zo niet ten prooi aan vooroordelen, valse beschuldigingen, valse verklaringen en bijgeloof. De leugen kan flink bijten. Dat weten wij allemaal. Daarom mogen wij elke dag weer de helm des heils opdoen en de wapenrusting aandoen. Elke dag is er weer een oorlog. Elke dag is er weer een jacht.

In het neolitische tijdperk ging men leven vanuit de natuur, vanuit de tuin, werd men agrarisch. Men ging leven van groen, plantaardig voedsel. Maar geestelijk gezien mogen wij ook in het paleolitische tijdperk leven van de jacht, omdat het grote metaforische waarde heeft. Er is een paleolitische en neolitische mens in je, en die moet op de juiste manier te ontwaken. Zoals Bob Marley zei is er voor alles een goede weg en een slechte weg. ‘And if you listen good, you will know the right way.’ Luisteren is niet zomaar iets van de oren, maar van het hart, van het leren onderscheiden van de tekenen. Waar besteed je je tijd aan ? De psalmist had Jehova voortdurend voor ogen, leefde voortdurend vanuit het besef van die tegenwoordigheid. Jehova is het beeld van het nomadische, voortdurende toetsen. Dat is de ware definitie van God, zoals dit al bekend was in Egypte, want Ra, die ook wel Jwf werd genoemd (vgl. Jaweh, Jehova), beeldde dit proces uit.

‘Gij doet mij het pad des levens kennen,
Liefelijkheid is in uw rechterhand voor eeuwig.’
(Psalm 16:11)

Het oordeel is altijd gematigd, voldoende gezoet, ook al is het bitter. Ook de verzoeting is gematigd, en ook de verzoeting ebt weg. Het komt als eb en vloed. Altijd weer draait het wiel van de natuur, van de dialectiek. J. Ridderbos stelt dat de kennis dikwijls de kennis door ervaring inhoudt. Het kennen van het pad des levens betekent dus ook daarop te wandelen, en er op leiden. Blijf onthouden dat God het hogere collectief is, dus je neemt altijd anderen mee. J. Ridderbos stelt dat het gebruik van het woord ‘eeuwig’ in het OT niet uitstijgt boven het aardse leven. Het is een aards beeld, maar wel in allesomvattende bewoordingen. Denk eens in aan hoeveel valse, bijgelovige eeuwigheid de mens nog moet afsterven, aan hoeveel vals eeuwige levensvreugde en hemelgeluk die de toets niet kan doorstaan. Ook het vlees en het bijgeloof heeft zijn eigen hemel gebouwd, over

de ruggen van anderen heen. Eens zal dit vreemde gezwel uit de hemelen vallen en er achter moeten komen dat ze zich lelijk hebben vergist.

hoofdstuk 20 het dringen van het paleolitisch tijdperk

Na corona en Rusland : de boeren. Boeren slaan met hamers op politie auto's in en doorbreken politie blokkades. Het is al tot een kleine burger oorlog verworden. Wat is er psycho-analitisch gaande ? Wat is er gaande in de geestelijke wereld ? Waarvan is dit een reflectie ? Het is al heel oud. Het is de overgang van het jagers-tijdperk, het paleolithische tijdperk, en het boeren-tijdperk, het neolitische tijdperk, in het stenen tijdperk. Het jagers en verzamelaars tijdperk was nl. het oude stenen tijdperk, en het boeren-tijdperk waarin de landbouw en de pottenbakkerij op kwam zetten, was het nieuwe stenen tijdperk. Er moet een zekere balans zijn tussen deze tijdperken, en de mens moet het niet verletterlijken, maar vergeestelijken. Er ligt dus een paleolitische mens en een neolitische mens opgesloten en opgeborgen in de dieptes van de mens, en deze dynamieken voeren een zekere strijd met elkaar. Er is een strijd tussen het hogere en het lagere, en tussen het geestelijke en het vleselijke, ook tussen het letterlijke en symbolische, tussen het oude en het nieuwe, het prehistorische en het moderne. De spetters vliegen er vanaf. Het gaat niet zonder slag of stoot. Alles is innerlijk verdeeld, zoals de mens ook innerlijk verdeeld is, en de mens zit in een ontwakingsproces waarin de ene mens verder is als de ander, en de mens zoekt nog steeds naar de juiste verhoudingen. Het is een evolutie proces, zoals er vroeger ook de oorlogen waren tussen de boeren en de indianen, de boeren-oorlogen. De geschiedenis herhaalt zich, omdat iets onze aandacht vraagt, namelijk deze puzzel. J. Ridderhof laat zien dat Psalm 18 ook al voorkwam in 2 Samuel 22, waarin David was verlost van Saul en zijn vijanden.

J. Ridderbos vestigt de aandacht op David's nageslacht, het zaad van David, wat een eeuwig zaad is, en waarmee de psalm ook afsluit. In het Aramees is dit zaad ook het zaaiende zelf. In het

Hebreeuws wordt dit zaad opgevoed in een bijzondere, afgezonderde tucht. We hebben het dan niet over de vleselijke, letterlijke David, maar over de geestelijke David, zijn geestelijk zaad. In het paleolitische tijdperk leefde de mens in holen, grotten, hutten en wigwams, gewoon in de natuur. Het was het tijdperk van de holenmensen. Als David het woord God gebruikt in de vertalingen dan heeft hij het over Jehova, de wordende, de progressieve eigenschap van de mens, oftewel de hogere en heilige evolutie, wat een elementaire natuurkracht is, heel paleolithisch, heel nomadisch, want het wijst op het Egyptische Jwf, een naam voor de vleesgeworden, of afgedaalde, god Ra, die nomadisch door de onderwereld ging om telkens tot wedergeboorte te komen. David noemt Jehova zijn Sela, zijn hol, grot, waarin hij schuilt, als een paleolitische holenmens dus, als een paleolithische shamaan. Daarover gaat psalm 18.

Waarom is het dus belangrijk om deel te hebben aan het zaad van David ? Omdat hij een psalmist was, een dichter, en alles symbolisch-paleolithisch rangschikte, als paleolithische shamaan. De Jezus verhalen waren al in de psalmen te lezen, waar het eeuwig evangelie ook al op wees. David is in zijn Jezus gedaante hij die zijn oude natuur overwon, leerde begrijpen in de paleolithische context, wat dus een balans bracht tussen het paleolithische en het neolithische, tussen oud en nieuw. Het is dus niet zwart-wit. Zo kan de mens uit de nachtmerrie om hem heen ontwaken. Deze ontwaking kan alleen plaatsvinden als men leert volharden.

hoofdstuk 21 psalm 21

Oude grammofoonplaten worden er afgespeeld in de hoofden, grammofoonplaten van thrillers, van oude verhaaltjes. Een heks gaat langs de deuren om kinderen op te kopen, en vele armen verkopen hun kinderen, om zo rijk te kunnen worden. De heks betaald hen er flink voor. De kinderen neemt ze mee in karren naar het bos. Wat daar zou gebeuren ? Dat wil geen mens weten. De armen die nu rijk zijn geworden slapen er niet minder om. Het goud heeft hen hun kinderen laten vergeten.

Daar gaat de heks, maar niemand ziet haar. Ze komt in de vorm van moderne medicijnen en moderne apparaten. Ze heeft haarzelf voldoende gecamoufleerd. Niemand ziet de heks, alleen de kinderen die het is overkomen.

Haar geheim ? Toverparfum. De kinderen vinden het stinken, maar de volwassenen tuinen erin, zijn onder haar betovering. ‘Oh, wat lekker ruikt zij.’ Zij ruiken goud, en zwijmelen zo. Hun kinderen zijn ze vergeten.

Dan is er een ander verhaaltje van kinderen in gestolen auto’s die te hard rijden. Ze worden door de politie achterhaald en op de bon geslingerd vanwege te hard rijden, diefstal en drugs-gebruik. De agent heeft een eendensnavel en een eendenhoofd.

J. Ridderbos vertaalt psalm 21 aan het einde : ‘met zang en spel uw sterkte roemen.’ Hij heeft het dan in zijn verklaring over de sterkte van Jahwe die geroemd wordt. Veelal werd in dat soort kringen Jahwe als mannelijk voorgesteld, als een vader, zoals de synode van Assen ook een patriarchie was. Maar als we dieper gaan, dan komen we toch bij de moeder uit, en gaat het erom haar sterkte te roemen, en dat is de sterkte van de kennis en de natuur. Jahwe is een grot of hol voor de holenmensen zoals in de Psalmen. In andere vertalingen staat er rots. We kunnen denken aan Petrus van het woord ‘petra’ wat rots betekent, maar wat in het hebreeuws ook de grot is, het hol, de sela. Op of in de petra is de gemeente gebouwd, oftewel in de holen, wat dus ook weer paleolithisch is als de holenmensen. Petra was vroeger de belangrijkste nederzetting van de Edomieten. Petra was een Egyptische hemelgodin. J. Overduin (1902-1983) zegt hierover in de serie ‘de bijbel toegelicht voor het nederlandse volk’ in zijn commentaar op Abadja dat de Edomieten in de gesteentes van het hoogland woonden waardoor ze een natuurlijke veiligheid hadden en moeilijk te bereiken waren in hun hoofdstad Sela, wat in het Grieks Petra heette.

De man moet niet roemen in zijn eigen vleselijke kracht, maar in de hogere natuurkennis en oerkennis, in de orionse paleolitische kennis, uitgebeeld als een moeder, als een holenstelsel of grottenstelsel waarin de poorten van de duisternis haar niet kunnen overweldigen. De psalmen en ook de dieptes van het NT vertellen over dit paleolithische geheimenis. Hierin is de mens geborgen en verborgen. Ook Jezus ging tot dit geheimenis, dit mysterie, tot zijn discipel, wat een shamanistisch grondbeginsel is. Zo komt dit ook naar voren in de brieven van Petrus. De kerk betekent dus het contact maken met de aarde, de paleolitische geschiedenis. Zo kan de paleolithische mens ontwaken en begrepen worden.

hoofdstuk 22 de paleolithische factor in de bijbel

Vaak komen we mensen in de gnosis tegen die gered zijn van het westerse christendom, maar dan de handdoek in de ring gooien, en het riool wat die religie nog steeds is, niet zuiveren. En dan tikt die tijdbom gewoon rustig door. Men wil die dreiging niet voelen. We komen vaak mensen tegen in de gnosis die alles snel willen afronden, en dat maken ze zichzelf ook wijs : ‘Nu is het klaar.’ Het zijn vaak mensen in de vrijere groepen, want ja, ook in de gnosis heeft men vrijere bewegingen, van de liberalen. Ze willen boven de schelp werken, niet onder de schelp, terwijl de gnosis beiden is. De gnosis gaat telkens weer de diepte in, zoals Nephtys, de zuster van Isis, die de duisternis voorstelde, en telkens weer Ra meenam om hem tot wedergeboorte te brengen. Wat hebben wij met deze bijmoeder gedaan ? Ik heb een beeld van Nephthys staan, waar ik zo nu en dan naar kijk, om mij hieraan te herinneren. Nepthys was voor de afdaling, de neername. We moeten onszelf niet overmatig bezig houden met het leren vliegen, het opstijgen en de opname. Er moet balans zijn. Daarom moet de mens terug naar het paleolithische tijdperk, en ook het Orionse paleolithicum. Het gaat dan om het oude stenen tijdperk. Paleo is oud in het oudgrieks, en lithos is steen. Niet alleen leren vliegen dus, maar ook leren afdalen. Zo belangrijk : het komen tot de wortels, en niet aan symptoom bestrijding gaan doen.

We komen vaak mensen tegen in de gnosis die dus alleen boven de schelp willen werken. Ze hebben allerlei excuses om niet beneden de schelp te hoeven werken. Daar hebben ze geen tijd voor. Wel hebben ze tijd voor alle dingen die de wereld hen biedt, op de kermis van ijdelheid. Ja, ook gnosis mensen kunnen verzocht worden en erin trappen. Ook gnosis mensen kunnen op een dwaalspoor komen. ‘Wie meent te staan : Zie toe dat hij niet valle.’

We hadden vroeger een lijstje opgesteld hoe met oude teksten om te gaan :

1. Wat wordt hier verborgen gehouden ?
2. Wat is hier verdraaid ?
3. Hoe kunnen we het vrijzetten ?

4. Wat zijn de verbindingen met andere stukken, en hoe komen we daar ?
5. Is er verder nog iets wat we over het hoofd hebben gezien ?
6. Hoe bouwen we het weer op ?

Dat is wat het riool werk is, dat is wat de recyclocratie voorstelt. Kom tot de paleolithische factor in de bijbel. Het is een geestelijk beeld van de recyclocratie, van de ecologie, hoe de natuur zichzelf verwerkt.

hoofdstuk 23 de paleolitische mens

Het paleolitische tijdperk ligt heel dicht bij de mens, zelfs bij de christelijke mens, maar de mens merkt het niet op.

De oude profeten waren geen allemansvrienden. Ze waren vijandig naar ieder mens, zoals Ezau en Ismael. Daarom is dit profetenschap Edomitisch, en moesten ze met Edom worstelen om het tot hogere vormen te brengen. Het liep niet langs de lijnen van het koninklijke Israel. Ze waren raadgevers van de koningen, maar werden ook door de koningen vervolgd. Net als het volk Edom, het wijsheidsvolk, leefden ze in de grotten, de spelonken en de holen, als holenmensen, en in de aarde werden hen de voortijdse hieroglyphen getoond.

In het Grieks, in de septuagint, werd Eden ‘Edem’ werd genoemd. In de liturgische Ge’ez taal van Ethiopie werd het Edom genoemd. Op verschillende plaatsen in de bijbel wordt gesteld dat God uit Edom kwam, dat daar dus het paradijs is, de hemel (Richteren 5:4 ; Habakuk 3:3). Edom is een beeld van het paleolithische tijdperk. We hebben het dan dus over Ezau, de stamvader van Edom. Hij was de wildernis mens. Hij leefde primitief en minimalistisch. Doe de paleolithische mens in je

ontwaken, en ontwaak tot het paleolitische bewustzijn. Er is een vleselijke vorm en een geestelijke vorm. Overwin de vleselijke vorm.

hoofdstuk 24 het pre-paleolitische tijdperk

Voor het paleolithische tijdperk was er het vistijdperk, het watertijdperk of zee-tijdperk. De schepping komt voort uit de zee. Die werd gescheiden. Eilanden ontstonden. Het visserstijdperk was begonnen. Afrikaanse scheppingsverhalen stellen dat de mens uit het riet werd geschapen. In het westerse christendom ligt het zwaartepunt meestal op het evangelie. De discipelen waren soms vissers, wat de achtergrond was van het evangelie. Het wijst terug op het vistijdperk. Westerse christenen dragen ook vaak het vis symbool, de ichtus.

Toen Mozes de zee splitste deed hij de schepping na. Zo was er doorgang in de zee tot de wildernis, als de teruggang tot het vistijdperk. De mens leed echter honger. Ze moesten leven van dat wat de hemel hen gaf. Een heleboel kwamen om omdat ze niet volgens de hemel, het geestelijke, wilden leven en leren. Ze verletterlijkten alles.

Het evangelie draaide om het vissers van mensen te worden. Ook de opname wijst op de hemelse visserij. Zo diep gaat het terug, helemaal naar het oerwater tijdperk. De mens leefde in grashutten, in bamboehutten, hutten van riet. Het is een hemels beeld. We moeten het niet aards maken. Er valt veel te vissen in het oerwater tijdperk. De oerzeeen droegen het medicijn voor de mens. Het vissen is ook een beeld van de evolutie. Als de mens geestelijk leeft dan wordt de mens geleid tot het juiste voedsel. Ook wordt de mens beproefd. In de exodus had de mens ook honger. Velen wilden daarom terugkeren.

hoofdstuk 25 shamaanse wiskune

In een droom zag ik een hele oude vorm van Osiris : Sorc.
Ook had ik een droom over de hond Anubis, in het Egyptisch ook wel J-np genoemd.
Shamaanse wiskunde voor hen die de tweede bijbel goed kennen en de Afrikaanse mythologie :

Anubis, nbs = Nob die tot Abassi (Nigeria) komt.
Jnp, jn-nb = Nob die tot het Jana-Jani orakel komt, om te toetsen
Nephthys, nebtet, nb-bt = Nob die tot boetu (wadjet) gaat, Nob die tot Boeotia gaat, de kruizing waar heracles moest kiezen tussen areta en kakia (uitverkiezing)
Akhenaten, kn-tn = Kain die tot de aten gaat, serket, suri-kut

In het vleselijke ouderlijke huis stond mijn pas overleden oom, en sebek was in de kamer van het vleselijke ouderschap geweest om het vleselijke ouderschap te verslinden. Er waren allerlei golven in de kamer. Mijn oom stond bij het raam.

Sebek, sa-buk = de kennis van Buk, de soedanese-ethiopische riviergodin, en J'seb, Jozef, die tot Buk gaat

Een grote ijsberg was in overweldigende golven aan het afbrokkelen en wegzinken. Een zangeres zong 'Chanson d' amour'.

Bastet, Abassi-seth = Seth die tot Abassi (Nigeria) gaat.
Hathor, Hiti-oru = het bloed-orakel aan het kruis

In de droom was inmiddels een Anubis beeld gaan branden van hemels vuur.

Re-seth, oru-seth = seth aan het kruis, de gekruisigde ismael

Geb, Keb | Buk, Bek = Rebekkah

Egypte, Geb-Boetu = Rebekkah-Boetu

hoofdstuk 26 bust the puzzle – over voortgaande openbaring – een nieuw boek na de bilha

In 2019 was inmiddels de gehele bilha gepubliceerd. Dat was een grote mijlpaal in ons werk. We hebben ons toen veel afgevraagd wat er na zou komen. We hebben nooit een slot op de voortgaande openbaring gegooid zoals veel kerken hebben gedaan. Dat doe je niet. Je mag nooit de moeder kennis en de moeder natuur beletten te spreken. Wij hebben altijd een open hart gehad. Maar voortgaande openbaring, dat doe je niet zomaar. Daar moet je voor geroepen zijn, en dat kun je ook niet zomaar verzinnen. Als er dan iets zou komen wat voortgaande openbaring zou kunnen zijn, dan zou het ook grondig getoetst moeten worden, en dan nog doe je niet dingen zomaar, anders zouden de gevolgen ervan niet te overzien zijn. Daadwerkelijke voortgaande openbaring is niet te stoppen, dus dan komt het als een natuurverschijnsel. Het schrijft zichzelf en publiceert zichzelf.

Het werd stil. De Bilha was gekomen, en in ons onderwijs verwezen we er zo nu en dan naar en gaven er soms wat exegese op. Zo deden we dat ook met de Vur, en nog steeds. De Vur en de Bilha zijn grote bronnen voor ons werk, om dingen bij te sturen, om dingen te verdiepen. Toch knaagde er iets, miste er iets. We wisten dat het nog niet klaar was. De voortgaande openbaring zou verder gaan, maar wanneer, en hoe ? Wat zou er na de Bilha komen ? Die vraag hield ons enorm bezig. Natuurlijk stond dat de exegese van de Bilha niet in de weg. Daarnaast was het zo dat er een heleboel apocrieven van de Bilha zijn binnengekomen die nog niet zijn gepubliceerd, dus die apocrieve boeken liggen allemaal nog in ons archief. Publiceren doe je niet zomaar. Daar moet het tijd voor zijn. Ook is er heel veel achtergrond informatie over hoe deze boeken tot stand zijn gekomen. Ook allemaal ongepubliceerd, want publiceren doe je niet zomaar. Dat kan en mag alleen de natuur zelf doen. Dan is het ook niet meer tegen te houden. Zo gaat dat met daadwerkelijke voortgaande openbaring. Het stroomt als een rivier, en dat kun je als mens niet tegenhouden. Dat gaat zoals het moet gaan. Het is een overweldigende rivier, zo bulderend, en daar kan geen bulderend mens tegenop. De mens is maar zo klein, en alleen een kanaal.

Voortgaande openbaring is zware buitenaardse en bovenaardse activiteit. Er komt veel bij kijken. Het werd heel stil na de Bilha, en we gingen gewoon door met de onderwijs boeken, boek na boek, om het te verdiepen, en om de weg te banen voor mogelijk nieuwe voortgaande openbaring. We kwamen de ongelovelijke verstoppingen in de wereld onder ogen, hoe alles was vastgegroeid, en de Bilha was zaaiwerk, net zoals de Vur overigens, zaadjes van de wildernis, zaadjes van de natuur, en daar kwam veel geduld bij kijken. We hebben het wonderlijk zien groeien, maar iets knaagde er, de missing links. We werden geroepen met de reformatie verder te gaan, want daar was iets vastgelopen. We moesten dit mechanisme herstellen, zuiveren, in de juiste richting brengen, regressief. We moesten met de bijbel bezig, met de diepere lijnen die daar vastlagen, opgesloten lagen, waren verdraaid. Wat een weerstand hebben we daarover gehad, ook vanuit de reformatorische richting zelf. Wat een geklaag. En vanuit de new age beweging en de gnosis, ook allemaal geklaag. Geklaag, geklaag, geklaag. En sommigen vonden het allemaal veel te langdradig en ingewikkeld, zoals mensen van reformatorische kerken. Die willen het gewoon simpel, en met hun eigen vertrouwde terminologie. Ze denken in formules, en als dat dan buiten hun boekje gaat, dan vloekt dat met hun eigen opvattingen. Maar nu zijn de plagen gekomen. En weer is er de roep : ‘Laat mijn volk gaan.’ De mens hield niet van Mozes die hen had uitgeleid. In hun ogen gaf hij hen niet voldoende voedsel en niet voldoende te drinken. Alles was droog en dor in de wildernis in hun ogen, terwijl Mozes hen naar plaatsen bracht waar ze nog nooit waren geweest, waar ze vrij waren, en waar zoveel mogelijkheden waren. Maar de mensen waren lui en wilden niet werken, wilden niet verdienen, want ze waren gewend aan de genade, aan de afhankelijkheid van het stadse systeem. Ze konden niet op zichzelf leven en wilden dit ook niet leren. Nee, de mens hield niet van Mozes. Hij vertelde hen wonderlijke dingen over de Egyptologie, maar ze waren met andere dingen bezig, en wilden gewoon weer terug, om leken te zijn in de kerkbanken. Ze wilden er niet achterkijken. Ze wilden gewoon slaven blijven, want die werden tenminste gevoed, en daar werd naar omgekeken. En zo ontstonden de gouden kalven.

Mozes kende de geheime Egyptologie. Daar was hij toe opgeleid. De uittocht was dus een diepere intocht, tot achter de voorhangsels. De mensen morden. Nu moesten ze leren van het dodenboek, de vele poorten die ze moesten openen, en de vele wachters die ze daarvoor moesten verslaan. Mozes leidde hen in het dodenboek. Het beloofde land was een bezet land. De vijand moest verslagen worden, en het hele land moest opgebouwd worden. Melk en honing stroomde niet zomaar. Dat is altijd het probleem geweest. De mens verwacht dat als hij sterft dan gaat hij naar de hemel. De mens denkt dat het allemaal genade is, dat alles er al is voor hem, zijn bedje gespreid. Moeder heeft warme melk, wil hen met open armen ontvangen, ja, ja. Een heel bedrieglijk, romantisch beeld heeft

de mens ervan. Zo werken dingen nu eenmaal niet. Maar de mens is het dodenboek vergeten. De westerse bijbel heeft de mens in slaap doen sussen met alle geloofspraatjes en genade praatjes, en de new age doet dat ook. Weg met die Mozes, riepen de mensen. Ze hebben Mozes aan het kruis genageld, en niets van het verhaal geleerd. De mens is het dodenboek vergeten, heeft het weggedrukt, achter slot en grendel is het gegaan. Nu heeft men een vleselijke gnosis, een liegende gnosis, in de stad, de gemaks-gnosis, die hen op hun wenken bedient of moet bedienen. Dat heeft de mens ervan gemaakt. Wij hebben deze tendens gezien en er veel tegen gewaarschuwd. Wij weten ook dat de natuur en voortgaande openbaring, het woord, hier nog niet mee klaar is. Wij zijn hierover in zak en as gegaan. Wij hebben ons gedistantieerd van zulke borstspekkerij. Het zijn veelal de mannen, de patriarchie, terwijl ze grote verantwoordelijkheid dragen, maar die willen ze niet op zich nemen. Ook vrouwen kunnen er wat van, die zo hun natuur verlaten en de patriarchie aanhangen. Lekker makkelijk. ‘Ons man denkt voor ons.’

En dan : de schoolbel. Tijd om naar een andere les te gaan, een ander lokaal. Iedereen schrikt wakker. Sommigen denken : Wat een rotbel. Anderen denken : Eindelijk. In ieder geval bood zich te midden van de plagen (denk aan corona, Rusland, nieuwe dreigingen etc.) een ark aan. Buitenaardsen kwamen. Bovenaardsen kwamen. Het was allemaal vastgelopen in Egypte. Aan de overkant lagen missing links in andere Afrikaanse landen, maar die waren onbereikbaar. Er was geen Afrika brug. Die was er wel, maar die reikte nog niet ver genoeg. Die brokkelde ergens af. Het zijn onmetelijk grote ravijnen, onmetelijk grote en diepe, woeste zeeen die er tussen liggen, en wat moet je dan ? Als pionier voel je die dingen aan, als anderen het niet willen zien, als de discipelen slapen. En wij moesten op zoek naar sleutels in de reformatie. Daar zijn we diep in gegaan, in de kerkgeschiedenis, in het onderwijs. Egypte moest gelinkt worden aan de andere afgescheiden Afrikaanse landen, en zo zouden dingen verklaard kunnen worden, zou er opgestopte energie vrijkomen, opgestopte gnosis.

En die missing links begonnen te komen. Er kwam een nieuw boek in de voortgaande openbaring, een grote ark : het Egyptische Moeder Dodenboek, wat aansluit op de beleving van het Egyptische Dodenboek en de Egyptische Bijbel. De verloren schakels kwamen in beeld.

Veel is er door mensen geklaagd over het Egyptische Dodenboek, wat ze vaak interessant vonden maar ook moeilijk leesbaar, moeilijk te begrijpen, en velen gooiden al snel de handdoek in de ring, zo ook met andere belangrijke teksten. Geen tijd voor was ook altijd vaak het excuus, maar waar hebben ze dan wel tijd voor ? Zou je niet al je vrije tijd gebruiken om de bevrijdende boodschap van

de buitenaardsen te ontcijferen, in plaats van al je tijd en energie te verspillen aan wereldse zaken die er eigenlijk helemaal niet toe doen in het hogere plaatje ?

Massa's westerse christenen, veelal afro-amerikaans, worden vandaag de dag bevrijd uit mentale slavernij, en gaan terug naar hun afrikaanse en egyptische wortels, als in een grote exodus. We hebben er veel over gesproken. Je ziet ze ook veel op facebook met nieuwe, egyptische namen die ze zichzelf hebben aangemeten. Daar vinden ze heil in, en ze besteden veel tijd aan het uitdokteren van oudere teksten voordat het westerse christendom op kwam zetten. Komt het hogere zelf de mens daar in tegemoet ? Er is zowel voortgaande openbaring als teruggaande openbaring. Er is reformatie, regressie en recyclocratie. In het tweede bijbelse leven wordt hier volop aandacht aan besteed. In de Vuh wordt het allemaal besproken en er komen steeds meer onderwijsboeken bij. Ruimschoots is er aandacht gegeven aan voortgaande openbaring. Ook dat zijn geen hapklare brokken. De Vur is gegeven en de Bilha. Is het met de Bilha afgelopen ? Was dat het laatste boek van voortgaande openbaring ? De tweede bijbel is een werk in uitvoering. Het is nog niet klaar.

We hebben geroepen dat Egypte verdiept moet worden in het verdere Afrika, dieper en dieper. De plagen zijn duidelijk over de wereld uitgegoten. De Exodus is noodzakelijk. Het gaan tot de Ark. Het hemelse woord wat geopenbaard wordt is de Ark. De hemel komt hierin de mensheid tegemoet. Strijd om in te gaan. Stop met denken dat het allemaal maar makkelijk en kort moet zijn. Ja, iedereen heeft zijn eigen werk te doen en noodzakelijke dingen, maar waar is je hart vol van ? Is het leven niet veel meer dan dat ? Veel mensen eten van twee walletjes. Veel mensen zijn lauw en werelds, ook al hebben ze een interesse in de gnosis.

Er zal een nieuw boek komen, met krachtige verzen, en weer zal het niet hapklaar zijn voor de hond. Er zal een nieuw dodenboek komen. De buitenaardsen zijn gekomen, hebben steigers aangelegd en loopplanken, loopgraven ook, om zo te kunnen gaan tot de ark. Hebben we het dan over buitenaardse schepen ? We hebben het over natuur schepen, modder schepen, primitief en puur natuur. We hebben het over stukken land, die door de dimensies heenbreken. Zijn we klaar ? 'Bust the puzzle' is de opdracht. Maak het jezelf niet te gemakkelijk. Kom uit je comfort zone, breek door je cirkeltjes van gewoontes heen. Gemak dient de mens ? Nee, het sust de mens in slaap.
'Ja, maar wij weten niet wat sommige woorden betekenen,' zeggen ze dan. Dat kun je opzoeken ? Op andere plaatsen wordt het juist weer uitgelegd wat die woorden betekenen. Zo is dat ook met de bijbel, dat noemen ze dan 'schrift met schrift' vergelijken, en zo worden bijbel passages verhelderd en geopend. Ook kunnen betekenissen gevonden worden door meditatie. Het is immers een orakel, en zo beveiligd het ook zichzelf, filtert het zichzelf uit. Het is een natuur verschijnsel.

Kijk, de orakels zijn mysterie, en dat is voor de beveiliging, en je hebt met een Wezen te maken waarmee je kan communiceren en die kan communiceren met jou. Telkens kun je weer andere dingen in de tekst zien. Het is een organisme. Te rationeel ermee omgaan is een vorm van materialisme. Materialisme dooft het geestelijke uit. Er moet dus meer psychedelisch mee omgegaan worden, meer surreeel, zonder in drugs-toestanden te vervallen. De literatuur is een drugs in zichzelf.

Het is hier sterven om een deur te openen. Alleen door te hongeren kun je hier deuren openen.

That being said – We gaan beginnen met deze rijke schat gegeven. We gaan beginnen met de publicatie van het nieuwe boek van voortgaande openbaring, jaren na de Bilha. Hier gaat het spoor verder. Het is het resultaat van veel zaaiwerk. Een grote oogst van het projectboek van het afrikaanse orion en het boek wat daarna gaat komen. Het heeft zich lopen kruizen. De wezens in het Egyptische dodenboek zullen doorvertaald worden op hun oer-afrikaanse diepte. Dit is dus pan-afrikaans. De vertaal-sleutels zullen hiervoor gegeven worden en uitgelegd. Laat het boek spreken. Kom in contact met het hogere wezen. Mediteer erop, laat het inwerken, zaai ermee, opdat de ark gestalte in je krijgt.

hoofdstuk 27 waar, wanneer, en hoe

Alleen in het kruis en de kennis is de ware genezing.

Genezing is iets relatiefs. Het gaat er maar net om in wat voor gebied er genezing moet zijn. Genezing moet gericht zijn, en het moet er de tijd voor zijn, dus we spreken over logistieke genezing, en niet zomaar genezing voor wat het vlees wil.

hoofdstuk 28 de verborgen schuilplaats

Er gaat een geheel nieuw meditatief stelsel komen.
Er zijn zegelen van het Egyptische dodenboek verbroken en we zijn tot een dieper egyptisch dodenboek gekomen, het egyptische moeder dodenboek.
Alles liep vast in het Egyptische dodenboek, want er waren geen bruggen tot de andere landen van afrika, de egyptische dieptes. Er waren missing links. Daarom liep het vast. En daarom moesten we bezig met de reformatie, want dit was een code van de andere afrikaanse landen.

Wat gebeurt er als je wakker wordt ? In je slaap ben je in de geestelijke wereld, in de onderwereld, maar als je wakker wordt dan sterf je eigenlijk, en ga je het dodenrijk in, het alledaagse leven. Ik zal het nog sterker vertellen : Als je ontwaakt, dan wordt je geaborteerd opdat je niet tot wedergeboorte kan komen. Je loopt dan rond als een geaborteerde, en als een miskraam. Er is iets goed fout gegaan. Telkens als we slapen dan gaat de grote zwarte roofvogel van de abortus naar ons op zoek, om onze verborgen schuilplaats te vinden, en aborteert ons dan.

De Egyptenaren wisten dit al, en hadden daarom hun spreuken opgesteld om veilig te blijven tegen dit soort dingen in de onderwereld. Zo is er ook een spreuk in het Egyptische moeder dodenboek om niet geaborteerd te worden in de onderwereld.

Abortussen zijn eigenlijk valse wedergeboortes. Je komt dan bij een valse moeder terecht, en een valse opvoeding. Het is beveiligd door een waan dat je eigenlijk leeft, dat je eigenlijk geboren bent, terwijl je dan bent geaborteerd. Daarom hebben de boeddhisten spreuken om ervoor te zorgen dat je in de bardo-tunnels, de tussenfases tussen dood en leven, niet in de verkeerde of voortijdige baarmoeder terechtkomt. Dat moet je afremmen. Zo doen de egyptenaren dat ook. De dodenboeken zijn vol met dit soort spreuken.

Kan dat dan, dat je tijdens je slaap dan ervoor zorgt dat je niet ontwaakt, dat je niet geaborteerd wordt, maar dat je door de diepere slaap dan tot een diepere droom komt, tot een andere soort van ontwaking ? Kan dat ? Moeten we daarop gericht zijn ? Het zal een heel subtiel verschil zijn, want altijd weer wordt je wakker. Maar je moet strijden tegen de valse baarmoeder van de abortus, tegen de grote zwarte roofvogel van vals leven. Je moet hem te slim afzijn, veiligheid zoeken in woord en spreuk, opdat je geweten en verstand, en ook je hart, bewapend is en zo bewaard blijft.

Maar hebben we dan geen kruis te dragen ? Ja, maar uiteindelijk zal de dood overwonnen worden. Uiteindelijk zal het vlees overwonnen worden, en zullen wij wonen in het hemelse woord. Uiteindelijk zal de leugen stranden. Ze zeggen weleens : Elke dag heeft genoeg aan zijn eigen kwaad. Maar wij mogen het kwaad niet opzoeken. Wij mogen niet het kwade gaan doen opdat het goede er uit voort zal komen. Dan zouden we onszelf zwaar bedriegen.

De spreuk om niet geaborteerd te worden in de onderwereld wijst op Name, de oerkennis. Zij heeft een schuilplaats voor ons van de oude moeders, en die zijn ondergronds, en die heiligen de armoe. Name heeft de zegelen verbroken. Er is een weg, er is een pad, om de grote, zwarte roofvogel van de abortus te overwinnen. Daar mogen we op mediteren. Daar mogen we diepte in vinden.

hoofdstuk 29 woorden op wanden

De egyptenaren geloofden dat het leven een reis door de onderwereld was, dag in dag uit, waarin ze allerlei gespuis ontmoetten en door poorten heen moesten gaan met wachters die ze moesten verslaan of waarmee ze moesten onderhandelen. Goh, dat lijkt wel een beetje op mijn leven. What about you ? Deze reis werd voorgesteld als het gaan op een bootje, en in het bootje waren wat attributen om de dag en de nacht, de reis, mee door te komen, zoals ‘het woord’, ‘de kennis’, wapens en spreuken, en ook vertaling, perceptie. Zo zien we dat ook in de bijbel : Jezus in de woestijn die verzocht wordt door de duivel bestrijdt de duivel met het woord. Door het woord kun je je leven mentaal en geestelijk opbouwen en richting geven, en los te komen van verkeerde

neigingen, want dat is wat de duivel voorstelt, onze eigen verkeerde neigingen en gewoontes. De egyptenaren zagen de problemen om zich heen en gaven die namen, en metaforische voorstellingen ervan, en verzonnen daar ook spreuken tegen, heel practisch, als verhalen, die heel opbouwend en bemoedigend waren, ook vermanend. Literatuur is geestelijke architectuur en je mentale en psychische beveiliging, want er beukt heel wat op de mens zo gedurende de dag en de nacht. En het gaat allemaal maar door. Is je dat ook niet opgevallen ? Je hebt dus soms rust nodig, oases in de woestijn, enigmatische woorden op grotwanden, enzovoorts. Soms heb je gewoon die afleiding nodig, die ook weer een inleiding is tot iets hogers.

Bouw jezelf op met woorden, bescherm jezelf, en mediteer op die woorden zodat het diepte krijgt, want het zijn niet zomaar toverspreuken die je opzegt en klaar is kees. Neen. Het is een wapen waarmee je moet vechten, en die gevechten kunnen soms slopend zijn. Ik weet er alles van. Bewapen jezelf met het woord, met goede literatuur. Vul en voedt daar je hoofd mee. Dat kan een bijbeltekst zijn, een vurtekst, een korantekst, of bijvoorbeeld een spreuk uit het egyptische dodenboek die passend is voor je. Zeg het op, en herhaal het, en ga dan mediteren. Bestudeer het, bouw ermee en vecht ermee, als een wapen in je hand. Bestudeer het woord gegeven, ga op zoek naar de verborgen geheimenissen ervan. Het moet nog loskomen. Het woord is slechts een kruik. Het gaat om dat wat erin zit. Het moet nog opengebroken worden, ontzegeld.

hoofdstuk 30 het manuscript

Een mensenleven telt hier op aarde niet.
Dat zien we wel in de oorlog in Oekraine.
Een dierenleven hier op aarde telt nog wel minder.
Waarom zijn de buitenaardsen opnieuw gekomen met voortgaande openbaring ?
We mogen blij wezen dat ze nog komen.
Stel je voor dat het zou blijven zoals het was.

Stel je voor : Je bent op je kamer, en opeens doet een zwarte piet de deur open.
Sinterklaas is gekomen. Je denkt dat hij pepernoten gaat strooien.
Dan overhandigt hij je een zak waarin een boek ligt, een manuscript.
Je gaat naar de badkamer met de intentie om het boek daarna te lezen.
Het is een bovenaards en buitenaards boek.
Dan hoor je je moeder die ook met je wil praten en tijd van je eist.

Wat willen de buitenaardsen ?
Het gaat niet goed in de wereld. Dat mag duidelijk zijn.

hoofdstuk 31 leergierigheid of gemaksgierigheid ?

Je kan naar je leven kijken en klagen wat er allemaal is gebeurd en hoe het is gebeurd, of je kan kijken wat er achter ligt, en je bewapenen tegen de zombies die telkens zoveel ellende veroorzaken. Je hoeft niet in ellenlange drama te leven. Try to figure it out. Kom los van de zombies en hun boze plannen. Als je diep genoeg afdaalt in de onderwereld, zoals Ra, dan kom je tot de egypto-islamo zon van de onderwereld, de bron, waarin de islam is geneutraliseerd en egypte is verdiept. Deze zon is gematigd en verminderend licht, en gematigd en verminderend vuur, natuur vuur, vuur van de aarde, het oervuur, en dat zet zich door zijn verminderende werken telkens om in andere substanties, dus dan hebben we het over een bron van de onderwereld. Het komt niet op, maar het gaat juist dieper, als een sleutel tot een diepere onderwereld. In het westerse christendom kwam de zon te snel op door genade en geloof, maar de zon van de onderwereld gaat juist dieper. Snelle opkomende zonnen zien we overal om ons heen. Mensen en volkeren die pronken met hun afkomst en nationaliteit, en zo oorlog voeren tegen de ander. We moeten niet alleen leren vliegen, maar ook leren vallen en zo te worden als de egypto-islamo zon van de onderwereld. Daar gaat ook het

Egyptische Moeder Dodenboek over. Het komt na de Bilha, om de Bilha en de Vur uit te leggen, en zo ook de brug te slaan tussen de islam en Egypte, de diepere wortels van de islam. Zo kan de islam weer op het rechte pad komen, want het is teveel verletterlijkt, losgeslagen, doordat het was losgeslagen van de Egyptische oerwortels.

Deze drie boeken horen bij elkaar : de vur, de Bilha en het egyptische moeder dodenboek, en zijn elkaars sleutels, en zullen elkaar verder openen, verder ontsluieren. Dat is het plan van de voortgaande openbaring, en daardoor zullen ze dus ook de egypto-islamo wortels verdiepen en verklaren. Zo niet, dan zou de islam als een tikkende tijdbom zijn. Het is dus belangrijk om tot een zuiver beeld te komen van de islam, en dat kan gebeuren in deze grotere buitenaardse en bovenaardse context. Daartoe zijn ze gekomen, voor een nieuwe missie. Laten we op de uitkijk staan. Laten we ook niet denken dat zij het allemaal zullen doen en dat wij op onze lauweren kunnen rusten. Begeef je actief in deze strijd, anders is het niets dan projectie zoals ze ook in het westerse christendom doen. Weer is het kiezen tussen : leergierigheid of gemaksgierigheid.

En dat is ook wat de afrika brug is : de brug tussen de islam en egypte. De islam zal in al haar schoonheid tot leven en bloei komen als deze brug wordt gebouwd. Dat gebeurd in en door het egyptische moeder dodenboek. Ook de koran is een dodenboek, een reis door de onderwereld, met zowel goede als gevaarlijke wachters. Dan heb je een leidsraad nodig hoe daar mee om te gaan, hoe door de poorten te komen.

hoofdstuk 32 de morgen planeet

De buitenaardsen zijn gekomen voor een nieuw project, voor nieuwe opnames, maar is de mens klaar ? Wij moeten denken aan een bepaalde bijbelpassage in Mattheus 24 dat er twee in het veld zijn, en één opgenomen zal worden en de ander achter zal blijven. Bent u klaar ? Het gaat om de opname in het hart. Velen zullen het niet opmerken. De grote Garuda vogel vliegt, en velen slapen, velen hebben hun reserves als het aankomt op de gnosis en leven in zonde, en merken het zo niet op, of worden niet toegelaten. Velen bouwen hun eigen koninkrijkjes, strijden in het vlees, terwijl

het een geestelijke strijd is, en je je geestelijke vijand dient te kennen, anders dweil je met de kraan open.

Vannacht had ik een droom dat ik in de constellatie van het egyptische moeder dodenboek was, en ik was aangekomen op de morgen planeet. Er waren hier opvangcentra voor hen die van andere constellaties kwamen, en van gruwelijke planeten zoals de aarde kwamen, zoals ik. Alle getraumatiseerden werden opgevangen, en moesten leren te leven op de morgen planeet, en daar waren de opvang centra ook voor, want je kon niet zomaar op jezelf leven op deze planeet. Daar ging heel wat aan vooraf, want het was vrij ingewikkeld en had tijd nodig. Je moest door een bepaalde gewenningstijd heen. Ik had ook een kamer in zo'n opvangcentrum, op een hogere verdieping, en naast mij was een kamer waar een jongen was die ik weleens hielp, die ook van de aarde kwam. Mijn kamer had een schuin dak en achter mijn bed lagen er een heleboel boeken en tijdschriften. Beneden in het opvangcentrum was er een soort restaurant of lobby. En aan de weg was er een zogenaamde dromenhalte. Daar zou je dan opgepikt worden door een droom als je daar wachtte. Zo kon de planeet verkend worden en konden de mensen ook naar andere plaatsen en anderen bezoeken. Ik deed dat ook, zoals ook proberen op mezelf te leven, maar het was tamelijk zwaar, en ik was blij toen ik weer terugkwam. Ik ontwaakte dus op de dromenhalte weer en liep weer naar het opvangcentrum toe. Er waren veel mensen in de tuin en in het restaurant of de lobby. Ik zag daar ook een meisje die ik kende van de bijbelschool. Ik ging naar mijn kamer boven. Het was mooi weer. Tussen mijn kamer en de kamer van de jongen was er ook een deur. Die deur maakte nogal veel lawaai als je hem opendeed, en was dan ook weer moeilijk dicht te krijgen, want dan klikte hij niet. Ik keek even of hij er alweer was, en het bleek dat hij sliep. Ik deed de deur weer dicht, maar dat ging niet echt, dus de deur bleef op een kier. Hij werd toen wakker en liep door mijn kamer naar de berging die naast mijn kamer was, en waar wat spullen lagen, maar hij zei verder niks. In zijn kamer was er toen ook een andere jongen die daar kwam om schoon te maken.

Er hing een goede sfeer in het opvangcentrum. Er waren ook bepaalde ontwakingsstoelen waar je op kon zitten, en dan kreeg je electroden over je hele lichaam met een nieuwe energie, een nieuwe vibratie, om te ontwaken uit de oude vibraties van de aarde of andere gruwelijke planeten. Je kwam dan onder een bepaalde stroom te staan.

Toen werd ik wakker, maar ik voelde nog steeds de electroden op me, en de energie die stroomde, als rivieren. Bent u klaar ? Stel u open voor deze electroden, en laat de nieuwe energie stromen. Stel u ook open om af te rekenen met bepaalde blokkades in uw leven. Doe er alles voor om te ontwaken.

Er is een ander leven mogelijk, als de mens maar gewillig is om te ontwaken, te breken met vicieuze cirkels, verkeerde gewoontes. Ik moet denken aan een vers uit 2 Petrus 1 dat het profetische woord vaster is dan de verhaaltjes die ze op aarde vertellen, en dat we daarom op moeten zien tot het hemelse woord en het in acht nemen, opdat zo de morgen planeet in ons hart zal dalen, oftewel wij zullen ontwaken. Nu is de mens nog gebrainwashed door het valse, lagere, vleselijke woord van de aarde. De mens heeft het hogere woord nodig. De mens moet gedeprogrammeerd worden. Zowel de mond van de mens als het oor van de mens dient gezuiverd te worden.

hoofdstuk 33 theologische rampen

De kerk gaat niet zozeer om mensen en gebouwen, maar om hemelse woorden. Het is een hemels bouwwerk in het hart. Wordt sterk in het woord. Het hemelse woord stroomt overal doorheen, door de gehele geschiedenis van religies en ideologieen. De logos is het geschreven woord, de literatuur, en de rhema is het gesproken woord, de vrucht ervan, en beiden opereren ze in het profetische. Wordt sterk in zowel de logos als de rhema. De rhema is de exegese, het commentaar, de uitwerking van de logos. Het stroomt vanuit de bron, vanuit de geschiedenis. Een heleboel is al gegeven aan de voorouders en roept om uitwerking. Logos roept de rhema. Je moet het gaan bouwen en verbouwen, als een boer. Het moet vrucht gaan dragen. Het loopt overal doorheen. Je hart mag er vol mee worden, en je mag erin groeien en het in jezelf laten groeien. En bloeien, en vruchtdragen. Wordt vol van het woord, wordt vol van de logos en de rhema, het profetische woord, de voortgaande openbaring. Deze openbaring gaat ook terug. Strijdt met het Woord in je hand, zoals Jezus in de woestijn tegen de duivel en zoals Ra in de onderwereld tegen de apep-slang. Er is ook een vals

woord, een woord wat je wil wurgen, wil vergiftigen. In de kerkgeschiedenis zien we de Jim Jones ramp van 1978. Toen kwam dat allemaal naar boven. Nog steeds is het een strijd tegen 1978. Nog steeds gaat de geest van Jim Jones rond om de mens te vergiftigen en de dood in te drijven. Daarom hebben we het vaste woord nodig om hier tegen bestand te zijn. Proclameer het Woord. Bestraf de duivel op gezette tijden. Het is oorlog. Oorlog om je ziel en om de ziel van elk kind. Ziekelijk en haastig gaan ze te werk. De oude orde wil niet loslaten. Ook nu de buitenaardsen zijn gekomen is het oorlog, want de oude orde geeft zich niet zomaar gewonnen. Je mag niet ontsnappen. Jim Jones had zijn hitmen. Die vloten je terug en anders kreeg je de kogel. Het is hard tegen hard. De oude orde is woest en gaat als een briesende leeuw, als een hissende slang, tekeer, en blijft komen als de engel des lichts op andere momenten. Laat je niet verleiden. Laat je niet omkopen. Denk niet dat je liberaal en zonder discipline de eindstreep kan behalen, want het overmatige liberalisme geeft juist de vijand meer vrijheid. Ze leven van hun liberale opportunisme, en het liberalisme van hun tegenstander is hun brandstof. Daar genieten ze van. Het liberalisme gaat het niet redden.

Het liberalisme is als kunstmatige kankerverwekkende chemische zoetstoffen zoals aspartaam, acesulfaam-k en sucralose die de organen aanvallen en vergiftigen, je hersenen ook. Er wordt vrijheid gepredikt in roekeloosheid, en men hitst elkaar op in het vlees met vleselijke middelen, maar het leidt juist tot gebondenheid, en de vijand heeft er baat bij.

hoofdstuk 34 de oerwoudstad

Accept that willing all the day,
Accept that roses here to stay,
No one knows where we are going,

No one knows where we have been

De laatste tijd weer veel bezig geweest met het Jonestown mysterie, de Jim Jones ramp. Op een nacht viel ik in slaap, denkende aan Jonestown, betrokken bij de mensen. Ik gleed in slaap en in een droom gleed ik in een oerwoudstad op een andere planeet. Wat me opviel was dat het rijk was aan insecten. De insecten zorgden voor de architectuur van de wildernisstad. Ze zorgden ook voor de adem. Ik kon heel diep inademen, de rijke, frisse adem van de natuur, zo diep, en ik had heel diep zicht, ook door de insecten. Alle vertikaliteit was ook een wonder van de insecten. De insecten lieten alles groeien. Zonder de insecten zou deze wildernis niet bestaan. Ik hoorde allerlei insectengeluiden op de achtergrond. Sommige geluiden had ik nog niet eerder gehoord.

Ik kreeg een huisje, niet al te groot, maar het had een hele grote wasmachine, en de wasmachine was een ruimte op zich, waarin ook een schommelbankje stond waar je met meerdere personen op kon zitten. Het was een kamer op zich, als een logeerkamer, en er was een bepaalde warmte. De insecten wasten alles niet door water, maar door een bepaalde vibratie, een bepaalde temperatuur.

Er waren ook drie-dimensionale kaarten waarop filmpjes afgespeeld werden. De mensen hier verzamelden die kaarten en maakten de kaarten ook zelf. Er was bijvoorbeeld ook een kaart van de Duck tales, en ik keek op de kaart en zag een duck het bos ingaan. Het waren dus kaarten met diepte, als hologrammen. Ze maakten ook muziek kaarten, als video clips. Er was een soort Kate Bush vrouw met een man, en die hadden een dans video gemaakt. Ze schenen ook getrouwd te zijn of een relatie te hebben. Zo waren er allerlei soorten kaarten. Voor de mensen was het heel therapeutisch ook.

Ik kwam in gesprek met een jongeman. Hij zei dat ik welkom was in Jonestown. Hij zei dat hij een van de kinderen was die in de Jim Jones ramp omgekomen waren. Hij noemde het vrijwel direct een moord. Hij wilde zijn verhaal vertellen. Hij zei dat hij het heel benauwd had toen hij stierf, en dat hij op een cruise schip terecht kwam, samen met alle andere kinderen en volwassenen van Jonestown, een heel groot schip. Hij zei dat het een grote ontwaking was, maar iedereen had het heel erg benauwd. Ze moesten toen een hele lange reis maken, totdat ze hier op deze planeet kwamen in een oerwoudsstad die ze ook Jonestown noemden. Het was een hele zware reis zei hij. met veel benauwdheid. Ze waren vermoord, maar er was ook een engel. Het was heel dubbel. Er was een slechte Jim Jones, de geest van Jim Jones, en een goede Jim Jones, de engel van Jim Jones, die ze vader noemden. De goede Jim Jones, de engel, leidde hen, want de slechte Jim Jones, de Judas, had hen verraden en vermoord. De engel van Jim Jones was vol van liefde en leidde hen tot

deze oerwoudsstad op deze planeet. De hemel was hen tegemoet gekomen, en de hemel had zich over hen ontfermd.

Ze werden nog veel aangevallen door de geest van Jim Jones, maar er was geen boosheid hier, en geen vrees. Er werd ook niet gegeten. De insecten vulden hen met bepaalde vibraties, en de insecten resetten hun brein telkens, want ze sliepen en ontwaakten dus ook niet. Alles ging door de insecten. Ze wasten zich dus ook niet met water, want het wassen gebeurde door de vibraties van de insecten, door de geluiden. Het was dus ook deels sonische schoonmaak. Zo hielden ze alles schoon. Het oerwoud zorgde voor haarzelf. Alles was liefde. De jongeman zei dat hij van mij hield. Ik vroeg hem of het ook om kennis ging, maar daar wilde hij niks van horen. Hij zei ook dat ik teveel vragen stelde, want ik stelde wel meer vragen. Hij zei dat alles ging door zaaien en oogsten, dus ik moest ophouden met vragen stellen. Ik merkte dat ik toch doorging met vragen stellen zo nu en dan, en dan zei hij het weer. Er was ook geen sex. Ze zeiden dat ze geen sex nodig hadden, vanwege de liefde van de insecten. Dat was veel beter. Iedereen was in iedereen, en ze waren vol van elkaar, en vol met liefde voor elkaar. Socialisme was het niet, want dat was oud volgens hem. Dit was insectisme, insectismes. De insecten konden ook genezen, wonderen doen, en hadden veel macht, grote macht. Op een gegeven moment wilde hij niet meer verder praten. Hij zou wel bij me blijven. De insecten tjierpten. Het was mooi weer. Het oerwoud was weldadig. Ik was me ervan bewust dat ze andere soort woorden gebruikten, en dat ze bepaalde oude woorden niet wilden horen. Ik moest beseffen dat het om het hart ging, wat ze bedoelden. Dingen waren hier anders. Ze sliepen hier dus niet, en ontwaakten ook niet. Ik mocht het niet over ontwaking hebben. Er was maar één ontwaking geweest en dat was de ontwaking uit het aardse leven, door de cruise tocht en de aankomst op de planeet. Insecten konden dus wel de breinen knock out slaan, resetten, en dat kon soms vele uren duren.

‘Accept that willing all the day.’ Dat zinnetje, die tune, had ik als kind vaak in mijn hoofd. Ik hoorde het in de oerwoudsstad weer, maar ook : ‘*Accept that roses here to stay, No one knows where we are going, No one knows where we have been.’*

Hoe kon het allemaal zo verkeerd gaan ? Jim Jones werkte met William Branham. Branham had hem ingezegend. Hij was onder de indruk van de gaven van William Branham. Maar het liep allemaal zo fout af. Uiteindelijk was het dan toch weer goed gekomen met de mensen van Jonestown, en waren ze hier terecht gekomen, maar waarin waren ze terecht gekomen ? Ik moest denken aan het insectische dodenboek, en de reis die ik zelf had gemaakt. Near death, death, soms

loopt alles in elkaar over. ‘Accept that willing all the day,’ accepteer het kruis en de reis altijd, maar wees niet zelfverzekerd in dwaasheid. More to come ? I hope so.

hoofdstuk 35 escape from jonestown

Ik was in het hemelse Jonestown geweest. Ze aten niet meer, maar leefden van het hemelse woord, zoals de bijbeltekst ‘gij zult niet alleen van brood leven.’ Ik ben toen verder de wildernis ingegaan, en ging toen terug naar huis. Ik liep zo vanuit het bos naar de achterkant van het huis, en zag toen ik er voorbij liep dat de gemeente achter mijn tuin een extra strook had geplaatst met struiken, en daarachter was een beekje met wat bruggetjes eroverheen. Achter het beekje waren holen en grotten, onder de grond. Ik ben in zo’n grot gegaan en vond er een heleboel stokstaartjes. Ik moest oppassen waar ik liep, want de grond was bezaaid met hele kleine stokstaartjes. Verderop bleef ik toen een stem horen die zei ‘Justus Vermeer.’ Justus Vermeer was een gereformeerde theoloog in de jaren 1600 en 1700. Toen ik thuis was gekomen moest ik overgeven, en ik spoog een heleboel giftige besjes uit, net zoals in het tweede bijbelse verhaal ‘Mexicaans IJs’. Ik begon toen wakker te worden.

De kerk, je komt er in je hele leven niet meer vanaf, maar je kan het wel een andere betekenis geven. De kerk is afgeweken van de hemelse dogmatiek en heeft een eigen, aardse dogmatiek gemaakt. Dogmatiek is de wetenschap van de theologie, of systematische theologie, de theologische gnosis. Het is dus belangrijk om dat helder te krijgen en ermee klaar te komen. Er is dus vleselijke dogmatiek en geestelijke dogmatiek. Reformatie : we komen er niet omheen, maar we kunnen het

wel een andere betekenis geven. Hebben we het dan over een gereformeerde dogmatische gemeente ?

Honig wijst in zijn gereformeerde dogmatiek (1938) op Rauwenhoff's 'wijsbegeerte van de godsdienst' (1887) waarin hij stelt dat godsdienst de verering van een zedelijke wereldorde is die plichtsbetrachting toelaat en bekroont. God is een schepsel van dichterlijke verbeelding, stelt hij, zonder daarmee het bestaan van God te ontkennen.

Wij sprongen uit de gereformeerde trein, uit het gereformeerde schip, omdat waar wij waren in die tijd het charismatische vervolgd werd. Dan ga je naar de bron van zulke spoorwegen, en dan moet je toch weer degenen die nog opgesloten zijn in zulke treinen tegemoet komen, en ervoor zorgen dat ze op het juiste spoor komen. Dat houdt in een andere betekenis geven aan de gereformeerde dogmatiek.

Honig stelde dat de theologie geen ander voorwerp van onderzoek had dan de christen die in stille eenvoud neerknielt bij het kruis van Golgotha. Dat kan heel goed gaan, maar ook heel fout gaan. Vandaar dus de noodzaak van de godsdienstwetenschap, de gereformeerde dogmatiek. Hebben we bij dat kruis nog te maken met een zekere Jim Jones die zijn giftige en dodelijke Kool-Aid aanbiedt ? Zeer zeker wel. Er waart een duistere geest rondom het kruis, en daarom is zelfverloochening, onderzoek en toetsen van levensbelang. Velen in de reformatie namen de Kool-Aid, omdat het hen ontbrak aan wetenschap. 'Daar waar kennis ontbreekt, dwaalt het volk af.' 'Het volk gaat ten gronde door een gebrek aan kennis.'

Als kinderen zijn we kwetsbaar en vallen we in vele dwaze misleidingen. Dat is ook onderdeel van het kruis, maar als we dan opgroeien in de gereformeerde dogmatiek, dan mogen we daar ook uitgroeien, als een uittocht, de exodus. En dan mogen we ook opbloeien en zullen alle dingen ten goede werken. Als kinderen zijn we kwetsbaar, en raken we diep verwond, telkens weer, en hebben we vele trauma's, maar in de dogmatiek mogen we vaste leiding krijgen. We hebben de hemelse dogmatiek nodig om aan de aardse, vleselijke dogmatiek te ontkomen.

Het stopt niet bij Jonestown. Och, drinkt de Kool-Aid toch niet. Zou er dan geen exodus wezen ? Er zijn mensen die hebben kunnen ontsnappen, dus waarom niet wij ? Het is een hele uitdaging om uit Jonestown te ontsnappen. Dan hebben we de hogere dogmatiek nodig. Dan hebben we visie nodig op de gereformeerde dogmatiek, de dogmatiek van de reformatie, van de na-middeleeuwse exodus.

Ga niet aan het duistere avondmaal van Jonestown, want het is een avondmaal van skeletten. Ren voor je leven. Er is een weg. Strijdt tegen de geest van 1978. De hele wereld stierf een beetje in 1978. Toen kwamen Harrisburg (1979) en Tsjernobyl (1986), twee kernrampen die de aarde nog verder vergiftigden, en toen ging iedereen mobiel eind negentiger jaren. Het was de wederkomst van Jim Jones, de gif-messias. En iedereen geloofde hem, want hij had zichzelf goed vermomd, en ook zijn gif had hij goed vermomd.

Waar gaan die gereformeerde treinen dan naartoe ? Zeg het maar. Jonestown, Auschwitz, Tsjernobyl ? Zaak is dat we ons scholen in de dogmatiek om deze treinen op een goed spoor te krijgen, via wisselsporen. Zovelen zitten nog vast op die treinen, en zoveel goeds hebben die treinen nog. De gereformeerde schepen mogen zijn tot arken. Tot zover hadden onze voorouders het gebracht, en wij moeten ze verder helpen. Als zij er niet waren geweest dan waren wij nog steeds onder dictatuur, maar omdat ze zelf nog kinderen waren kwamen zij op andere dwaalsporen terecht. Nu moeten wij ze verder helpen. Dat is een shamaanse opdracht, een profetische roep. Hoor je die roep, of ben je met je gedachten ergens anders ? Veel mensen hebben een veel te romantisch beeld van de wereld en hun leven.

hoofdstuk 36 marktwoedende monsters met maskers

Als een galactische parasiet de baarmoeder van een vrouw bereikt en tot een feutus wordt, is het dan een mens ? In zo’n gevaarlijke wereld leven we dat deze dingen gebeuren. Is het een mens ? Heeft het bewustzijn van wat woorden betekenen, of spreekt het gewoon mee in code ? Het antwoord is schokkend, maar het moet wel gezegd worden. Ze weten niet wat de woorden betekenen, maar ze hebben zo leren spreken, en zich leren aanpassen, en doen zo hun werk. Ze hebben een hele andere

belevingsrealiteit. Ze kunnen ook zelf weer voortplanten. Je zal maar zulke ouders hebben of alleen als het maar één van de ouders is is dat al een ramp, zowel voor de kinderen als voor de andere ouder. Ze kennen het hele spel van emoties, maar weten niet wat het is, want ze gebruiken het voor iets heel anders. Wel weten ze hoe ze moeten praten, want niemand mag het doorhebben natuurlijk, maar alles heeft een andere betekenis dus, als een code van een bedrijfsmachine. En dan spreken we soms over ‘auders’, in plaats van ‘ouders’, of een ‘auder’ in plaats van een ‘ouder’. Kunnen zulke parasieten nog veranderen ? Sommigen wel, weer anderen niet. Dat hangt er helemaal vanaf. Niets en niemand wordt zomaar afgeschreven, maar de gevaarlijkere soorten zijn al ‘weg’ zogezegd, in de zin dat het geheel machinaal is, en dat er geen eigenlijk leven meer inzit, alleen maar een truukje.

Niet leuk om te horen, maar het moet gezegd worden. Dit soort sticht op aarde onophoudelijk onnoemelijk veel leed, en de mensen denken ‘Waarom, waarom ?’ De mensen blijven empathie hebben, en het ding blijft hen uitzuigen. Het kan psychologisch heel ingewikkeld zijn. Je kan er moe van worden, het kan slopend zijn, als deze spelletjes telkens worden gespeeld. Het zijn brain tricksters, brain gamers, en er is geen hart. Je praat zo tegen een muur, narcistisch als ze zijn. Voor hen besta je niet. Je bent een product in hun ogen, of een schakeltje in hun systeem, en zo moet dat blijven. Wat je dan ook zegt, het zal niet helpen, want ze zien je als hun eigendom. Soms doen ze truukjes alsof je wel wat bij ze in te brengen hebt, maar dat is onderdeel van het brainwashing programma. Ze geven je zo valse hoop, zodat je doorgaat en doorgaat. Ze voeden je, zodat je afhankelijk wordt. Ze maken je verslaafd. Je komt zo vast te zitten zodat je niet meer wegkan. Ze kruipen onder je huid, wonen in je bloed. Ze zijn een deel van je geworden, als een virus wat je niet kunt verwijderen, en wat telkens weer terugkomt. Het is chronisch.

Ze begrijpen niet wat je zegt. Er is een scherm tussen jou en hen. Alles is steriel en klinisch. Ze weten wat ze moeten zeggen om jou terug te laten praten, en ze leven van jouw woorden en acties. Daar voeden ze zich mee, met jouw energie, want jij bent hun product of deel van hun machine. Ze zijn aan zware hormonale drugs die hun geweten heeft uitgedoofd en al dan niet deels hun bewustzijn. Ze hebben een heel ander soort bewustzijn, hele andere woordwaarden. Die moeten geheim blijven. Ze weten precies welke woorden ze moeten zeggen om de machine te laten lopen, om jou te triggeren, ook al weten ze niet wat die woorden betekenen. Het lijkt alleen maar zo dat ze jouw betekenissen kennen, maar die kennen ze niet. Ze zijn machinaal, hebben hun eigen agenda, en als ze allemaal zouden weten wat jij bedoelt, dan zou dat fataal zijn voor hen, dus hebben ze daar breindrugs op ingeslikt. Zware breindrugs, die hen halfdood heeft gemaakt. Zij zijn levenden dood, want ze willen verder niets anders oppikken. Ze houden zich zo aan het systeem. Wijken er niet vanaf. Ze hebben hun ziel verkocht. Ze zijn uit op je bloed, je energie, je tijd, je levenssappen. Daar

verlustigen ze zich in. Ze willen je consumeren. En ze willen dat jij consumeert zoals hen, zodat je één van hen bent.

Ze noemen zich vaders, moeders, kinderen, familie, vrienden, noem maar op. Ze staan voor de klas, of werken ergens anders als leidinggevende. En zo bedonderen ze de massa's. Ligt het zo zwart-wit ? Ja en nee. Er is ook een grijs vlak, maar deze dingen gebeuren zeker, en telkens weer wordt er tegen gewaarschuwd. Het is onderdeel van de oude orde, de Jim Jones orde. Die zit overal doorheen verwoven. Deze wereld is één grote Jonestown. Ze dienen de kool-aid op, en velen nemen het. Het is een zelfmoord-cultus. Ze leven van dood en zelfmoord. Ze leven van horror. Daarom zijn het ook vaak zulke ogenschijnlijk gelukkige mensen. Het zijn vampieren, bloedzuigers. Laten we er duidelijk over zijn. Het zijn aliens die zich goed verscholen houden. Geen mensen, maar monsters. En deze monsters hebben maskers. Er zit een kink in de kabel. Iets klopt er niet. Iets zit er niet in de haak, maar je kan er vaak je vinger niet op leggen. Het wordt goed verscholen gehouden, goed weggepraat.

Ze kunnen je van een afstand intimideren. Je moet iets voor ze doen. Ook hun stilte spreekt. Dan zijn ze aan het plotten en plannen. Ze kennen je niet. Ze kennen geen mensen. Het is allemaal gemaakt. Het zijn parasieten en ze beleven deze werkelijkheid heel anders. Maar in hun spreken lijken ze net op ieder ander mens. Dat is het truukje. Ze hebben zich aangepast, maar zijn anders. Ze doen mee, maar het is slechts een dansje wat ze opvoeren.

Als je naar de zorg kijkt : Wist je dat het gezin op zich ook zorg is ? En je betaalt er verschrikkelijk veel voor, psychisch gezien. Zorg-parasieten kunnen ook in de familie zitten, waarin het om het familie wezen draait, als een business. Je betaalt voor de gezinszorg, je betaalt voor de tijd. Het zijn tijdverkopers. Ik had eens een gesprek met iemand van de zorg en die gaf toe dat het allemaal een groot spel was, en dat ook de familie een markt is, waar je liefde kan kopen. Het is niet echt. Het is koopwaar, en ze willen geen klanten verliezen. Het gaat hen om de verkoop. Alles waar het hen om draait is tijd en geld. De rest interesseert ze niet. Je zult er geen ware empathie vinden. Je kunt geen daadwerkelijk contact met ze maken. Ze zitten achter een scherm en vangen geld voor alles wat ze je geven. Jij bent hun klant. Jij bent hun product. Jij bent het schakeltje in hun systeem. Ze hebben je nodig, als nummer, als kanaal, dus dan is het niet zeuren, want zij zijn de enigen die mogen zeuren. Jij moet gewoon je werk doen. Het is dus een secte waar je maar moeilijk uit kunt ontsnappen. De Jim Jones secte was daar een voorbeeld van.

De geest van Jim Jones waart nog steeds rond om hier en daar een arm te breken. De dood is hun drugs. Daar worden ze vrolijk van. Daar worden ze dronken op, en ze kunnen iedereen nadoen en napraten als een papegaai, maar ze weten niet wat het is. Het is gewoon een bepaalde bedrijfs-protocol. Deze parasieten geven niet op. Het is marktwoede. Ze willen niet dat hun markt instort. Ze gaan door met bier in de hand, maar leven langs alles heen verder. Het is allemaal schijn. Het zijn slechts stuiptrekkingen.

Ze verkopen de dood, zelfmoord, en daarom stoken zij. Ze verkopen domheid, houden de mens van kennis vandaan. Het zijn padden, oplichters, tricksters. Het zijn scammers.

hoofdstuk 37 ‘Too much feelings will kill’

Veel mensen klagen dat ze geen gevoel hebben. Ze voelen het leven niet meer, voelen zich niet of niet meer happy. Ook geven mensen soms aan dat ze geen gevoel hebben als het aankomt op intimiteit. Vooral verkrachtingsslachtoffers beweren dat van zichzelf, en dat zijn er nogal veel, maar ook mensen die dit nooit hebben meegemaakt geven van zichzelf aan dat ze geen gevoel hebben als het aankomt op dat soort dingen. Maar dan heb ik hier het oh zo ware statement : ‘Too much feelings will kill’. Sommige mensen willen van gevoel tot gevoel gaan, als op een roetsjbaan, maar het gaat erom van kennis tot kennis te gaan en heel voorzichtig te zijn met gevoel en het willen voelen. Misschien worden we ergens voor beschermd ? Denk je dat de oude profeten in de wildernis ook telkens werden overweldigd door machtige gevoelens en heerlijke geestvervoeringen ? Niks hoor. Het was vaak afzien. Het was vaak strijd. Het was vaak een bittere leerschool om iets veel diepers te creeeren. Too much feelings will kill you. Ook het boek ‘de logistieke filosofie’ gaat hierover.

‘Omdat de doxa, de massa-opinie, voor hen belangrijk was, was het overmatig gebruik van eros, sexualiteit, een mogelijk gevolg, wat leidt tot porneia, het marktwezen van perverse sexualiteit voor verkeerde doeleinden en afgoderij, want dit gaf hen de macht om de massa's te scheppen en onder hun macht te houden.’ (p. 38)

Door teveel gevoel glijdt je uit het gebied van de gnosis tot het gebied van de markt, waar je geheel uitgemolken wordt. Het boek stelt dat hierdoor ook het christelijke wereldrijk ontstond.

hoofdstuk 38 de grote grafische apparaten van de onderwereld

De grote grafische apparaten van de onderwereld worden zichtbaar gemaakt in het Egyptische Moeder Dodenboek. De vinger wordt gericht op Rusland. Wat is daar gaande ? Er is zowel een goed als een slecht Rusland. Er is ook een Rusland met dichterlijke kwaliteit en waarde, net zoals het hele Jim Jones verhaal en het verhaal van de boeren en de slachterijen. Het heeft een letterlijke, verkeerde kant, en een goede, dichterlijke kant. Tot die verfijning moeten we komen. Dat gebeurt op de reis door de onderwereld, dat wat onder Egypte verborgen ligt. We komen de grote verhalen over de Rusland Machine tegen, die door de buitenaardsen en bovenaardsen was gebracht. Dat is een groot geheimenis.
Dan kom je onder ogen dat niet alleen de religies van de aarde verzinsels zijn, maar ook het leven zelf. En toch heeft het waarde, en toch is het veel meer dan dat. Je eigen persoonlijkheid is een verzinsel, je eigen leven en bestaan is een verzinsel. Toch heeft het waarde en is het veel meer. Wie of wat ben je ? Daar besteedt het Egyptische Moeder Dodenboek waarde aan. Wat is identiteit ? Het is een verzinsel. Er wordt veel over gelogen, heel veel. Dus moet je dat gaan duiden in de onderwereld, gaan richten, en tot de grote grafische machines komen. Dat zijn grote fantasie projectors. Het is allemaal fantasie, maar dat moet je gaan kennen in de fantasiologie. Dat is een

heilige opdracht, een heilige missie : de mechanismes en werktuigen van de fantasiologie leren kennen. Het komt uit een verhaal, uit een stripboek, en aan het einde van de reis ben je gewoon een stripfiguur met een bepaalde opdracht, in een bepaald verhaal, maar het is veel meer dan dat, want je bent een code ergens voor. Je bent een code in de oorlog. Hoe werkt dat precies ? Daar gaat het Egyptische Moeder Dodenboek over.

Ingewikkelde materie ? Verwarrende materie ? Zeer zeker, maar wat verwacht je ? In ieder geval is het een uitdaging. Dit is er nodig om de grote poorten van de onderwereld door te komen, om je hoofd over te buigen, anders kom je er gewoon niet doorheen, en blijft alles maar in cirkeltjes gaan. Dat is de boodschap van de buitenaardsen die gekomen zijn, je hogere zelf en natuur zelf die je tegemoet is gekomen. Dat is niet slechts een ‘zelf’, want een heleboel ‘zelf’ moet gewoon sterven, om plaats te maken voor de hogere kennis. Uiteindelijk is het de hogere kennis die je tegemoet komt, maar dit mag niet langs je zelf heengaan. Er staat veel op het spel. De valkuilen zijn velen. Die worden expres en bewust niet uitgelegd in de lagere aardse regionen. Dit is dus je kans om te ontwaken. Zo niet, dan ga je lekker weer mee met de andere zombies, en weer in dezelfde cirkeltjes draaien en wandelen. Marcheren door het bos met grote mond, vol van jezelf. ‘Ja, ik weet alles al.’ Ja, ja. Ja, ja.

hoofdstuk 39 – 1978

De geest van Jim Jones danst overal in lange gewaden over de wereld, houdt overal zijn charismatische diensten. Hij wil niet loslaten. Hij wil gif dienen. Hij wil de wereld meeslepen naar de nieuwe wereld, maar wat is die nieuwe wereld ? Wat is het duistere geheim van Jim Jones ? Het is een zelfmoord geest. Is dat het beste wat je kunt doen ? Het heeft alleen dichterlijke waarde, dat we aan onszelf moeten sterven, maar dat is niet letterlijk. Wat is hier aan de hand ? Iemand heeft het gedicht verdraaid, gruwelijk letterlijk gemaakt. We zien het overal om ons heen. Ze willen ons aan

de gifpil hebben, net zoals in het verhaal van de kaaskabouter in de tweede bijbel. Jonge kinderen worden geofferd voor de smaak van de volwassenen, maar dat ontkennen ze. De geest van Jim Jones heeft zijn huurmoordenaars. Er is geen ontsnapping mogelijk. Het is ook een beetje zoals het mrs. Molly verhaal in de tweede bijbel : Het is de dood, maar ze noemen het leven.

Bah, je zou er een nare smaak van in je mond krijgen. Weet je eigenlijk wel wat je eet ? Je moet zo goed oppassen. De charismatische Jim Jones met zijn lange witte gewaad en zijn zonnebril, als een religieuze tandarts die zijn gif in je wil dumpen, omdat hij een betere wereld voor ons heeft. Ik had een tandarts die precies op hem leek. We moesten er verplicht naartoe. Dezelfde streken als Jim Jones had hij. Heb ik het overleefd, of denk ik alleen maar dat ik het heb overleefd ? Wie heeft het gedicht verdraaid, wie heeft het zo godsgruwelijk gemaakt ? Is dit dan het leven ? Moet je dan zo zijn ? Waar zijn ze mee bezig in de wereld, want ze doen nog steeds precies hetzelfde en willen dat iedereen meedoet : in de kerkbanken van Jim Jones. De wereld is nooit hersteld van 1978, nooit. Het meest bizarre punt in de kerkgeschiedenis.

Allemaal willen ze dat je Jim Jones aanbidt. Hij danst als een bezetene. Gevaarlijk danst hij, alsof hij elk moment een pistool kan trekken, of een mes. Een slager is hij. Het heeft alleen dichterlijke waarde, en we moeten terug naar het gedicht. Het is allemaal veel te ver gegaan. Allemaal zijn we door de poort van 1978 gegaan tot de nieuwe wereld, ja, die van 1984.

Rusland waakt over het geheim. Ook Rusland is uit het gedicht gesprongen en ermee op de loop gegaan. Het westen is geen haar beter dan Rusland. De beer maait in zijn paranoia iedereen omver, want hij is ontsnapt uit het staatscircus van het grote, rijke, heilige westen. Hij is ontsnapt uit de klauwen van zijn circusbaas, zijn temmer, Jim Jones, als Pinocchio die ontsnapt is van Stromboli, en nu een mitrailleur heeft gegrepen. Dingen zijn volkomen uit de hand gelopen. Er zijn zoveel gevaren als je van Jim Jones bent ontsnapt, uit het Jim Jones wereldrijk, de Jim Jones wereldorde, want je moet ervoor oppassen dat je zelf niet zoals Jim Jones wordt.

Is er dan geen werkvoorziening aan het kruis, een soort werkveiligheid ? Het vlees sterft een bittere dood. Natuurlijk heeft het werk een werkvoorziening in het kruis, een ontwaking. Wat is ‘lief’ ? Lief betekent gewoon trouw, getrouw je werk doen, vasthouden aan je principes. Het is niet iets zoetsappigs. Lief kan ook heel streng zijn, en dat is juist de werkveiligheid, de werkvoorziening. Wees maar blij dat dat in het oerwoud is, in de wildernis. Het is als schokdraad. Je mag geleid worden in je werk. Het gaat dwars door de wildernis heen. Ook aan het kruis heb je dat

prikkeldraad, dat schokdraad. Dat is het oorspronkelijke gedicht. In het sterven aan jezelf zijn strenge restricties.

Kijk die Jim Jones wild dansen in zijn lange witte gewaad met zijn zonnebril op. He throws a big party. Kijk hem heisteren. Wild danst hij, woest, op het punt om een mitrailleur tevoorschijn te halen uit zijn lange gewaad. Wat verbergt hij nog meer in zijn gewaad ? Het gedicht is uit z'n verband getrokken. Jim Jones had het gedicht geroofd. 1978, en toen kwam 1984, big brother. Na 1978 : Harrisburg en Tsjernobyl. De nieuwe wereld. Van gif tot gif, lange kettingen giftig nageslacht. Kettingen van miskramen, misgeboortes en abortussen. Het gif onthoofd het kind al in de moederschoot. Het zijn kinderkaas makers, zoals in het verhaal van de kaaskabouter, en niemand mag er iets van zeggen, want dan worden die ook onthoofd. Het is allemaal mondje dicht. Laat Jim Jones het niet horen.

Wat is er gaande ? Je mag er niet over praten. Het wordt voor veel geld verkocht in exclusieve kringen, waarin het dan academisch is, in het latijns, dan kun je het wel zeggen. En dan laten ze je mogelijk ook nog wel het oorspronkelijke gedicht zien. Professoren onder elkaar. 1978. We komen er niet omheen. It's going mad. Hier slaat alles op tilt.

Kijk hem hevig dansen, en dan trekt hij een fles uit zijn gewaad en drinkt wat slokken. Hij is zwaar aan de drank, zwaar aan de drugs, zwaar gif al, in een dodendans. Waar danst hij voor ? Kijk hem dansen, kijk hem vrouwen zoenen. Zo romantisch, maar een thriller. Pure horror op het eind. 1978. We stierven allemaal een beetje. This is not America. No. Het was Jonesica. Och lieve lieve help, wat kon er toch zo verkeerd gaan. Het was niet zomaar iets ver weg. Neen. Het was een beeld van hoe de zaken ervoor stonden. Klare taal. Je kunt er niet over uit hoe gevaarlijk het is, en toch dansen ze mee. Niemand wil horen, niemand wil luisteren. Ze hebben het al genoeg gehoord. Mensen lachen erom. Dit volk is bewust dom.

1978, maar waar leidt het naartoe ? En hier hebben we de woedende beer, Rusland. We zitten tussen twee vuren. De beer is zijn eigen Jim Jones geworden, en zo is de hele wereld Jonesica. De eerste wereldoorlog is nog in volle gang, Joegoslavie, Sebrenica, zogenaamde onafhankelijkheids-oorlogen, maar stuiptrekkingen van Jonesica. Jonesica zombies, het is een kenmerk van de vleselijke mens die vleselijk vecht en vleselijk ontsnapt, vlees tegen vlees, om zijn vlees te doen gelden, met vleselijke doelen en vleselijke middelen. Jonesica zombies, 1978 zombies. Grote concentratie kampen, afgeweken van het oorspronkelijke dichterlijke schokdraad door de wildernis,

de hemelse werkvoorzieningen. De mens is in een donker gat gesleurd in 1978. Niemand ontkwam eraan. Het was iets universeels.

Jim Jones is een titel in de onderwereld. Clowns kunnen die graad verdienen of stelen, of winnen. Er zijn clownsscholen voor. Of ze gokken ervoor. Even de loterij winnen. Het is een druipend giflek in het brein van de mens. 1978. Dan heb je weer prikkeldraad en schokdraad nodig in je brein. Dan moeten er weer dingen achter glas. Dan moeten de wachters weer komen, maar wat voor wachters ? Het gereformeerde moet weer herzien worden. Ook Jim Jones wilde zijn reformatie doorvoeren, maar wat voor reformatie ? En deze dingen waren al eerder gebeurd. Er ontbrak iets in de gereformeerde dogmatiek. Er waren dingen verdraaid. Draadjes waren verdraaid. Dan moet je teruggaan en kijken wat er precies is misgegaan. Wat is er misgegaan ?

hoofdstuk 40 de natuur factor van de hemelse kennis

Gereformeerd is niet zomaar een christelijk woord. Er waren al reformaties in India en Egypte, en in het jodendom. De gereformeerde dogmatiek is dus iets veel groters dan wat ze zomaar op aarde in de kerken projecteren. Het heeft diepe Afrikaanse wortels, diepe Orionse wortels. De behoefte aan reformatie is groot. Het is de adem van de evolutie. Een mens kan niet zonder reformatie. Het is een levensdrang en een overlevingsdrang.

G.H. Kersten stelt dat de dogmatiek de vrucht van de hemelse openbaring is. Er zal gewerkt moeten worden met het gegevene, en het zal verwerkt moeten worden. Hij laat zien dat hierin het hemelse Woord boven de kerk staat, dus woord boven kerk, wat heel belangrijk is. Het menselijk, kerkelijk wezen was namelijk geheel op hol geslagen. De kerk was verworden tot het streven naar macht in plaats van het streven naar waarheid. Dan hebben we te maken met wishful thinking, het wensdenken. In de jaren 1800 stelden de filosofen al dat de kennis altijd boven de wil moest staan, maar in de jaren 1900 begon de mens met zijn weltpolitik, zijn expansie-denken, daar weer van af te dwalen. Dwalers werden zij. Daarom stelde Kersten dat men op moest passen met zomaar

kerkelijke dogmatiek. De ware kennis is de vrucht van de hemelse openbaring, stelt Kersten. (p. 16, de gereformeerde dogmatiek I, 1947)

Kersten stelt dat de natuur een belangrijke dynamiek is in de hemelse kennis die niet onderschat mag worden, maar ook niet overschat. We kunnen stellen dat er een goede balans moet zijn tussen het geestelijke en het natuurlijke, opdat onze kennis niet corrupt wordt. We moeten loskomen van iedere vorm van machtsdogmatiek, maar wel moeten we iedere vorm van vleselijke dogmatiek overwinnen. Kersten stelt dat natuurkennis kan vermeerderen door het aanschouwen van de hemelse natuurwerken. (p. 19)

In een droom was ik in de boekwinkel van ons bosdorpje. Het dorpje was in mijn droom veel groter, met een veel groter centrum, maar nog steeds beperkte keuze. Ik liep toen weg en liep door een soort hal of stationshal of overdekt winkelcentrum, of hal van een warenhuis, en de vrouw van de boekwinkel kwam achter me aan, en raakte toen mijn schouder aan, en hield mijn arm vast en zei dat de boekhandel groter zou worden. Zijn we klaar voor de komende boeken ?

hoofdstuk 41 schijn opstandingen

Babylon viel al in 1929 met de wallstreet crash. Toen was het game over en was iedereen weer gelijk. Maar wat houdt het in ? De grote depressie kwam toen in de dertiger jaren. Babylon was gevallen, maar het leek in de veertiger jaren weer op te krabbelen. Het leek. Maar Babylon was gevallen, en het waren slechts stuiptrekkingen. De mens moest nog tot de diepte van 1929 komen, en tot de diepte van de dertiger jaren. Wat is het ? De Afrika brug kruiste met de Amerika brug, en alles was gelijk. De hele wereld was de derde wereld geworden. De aarde werd stil. Er was een grote leegte.

Wat was het 1929 verschijnsel wat de dertiger jaren inluidde ? Vandaag gaan we het hier over hebben, want 1929 stond niet op zichzelf.

hoofdstuk 42 karl barth : een kernbom op de kerk

Karl Barth stelde in zijn kerkelijke dogmatiek dat handelingen alleen voortkomen vanuit de eenheid tussen de natuur en het geestelijke. Hij stelde ook dat iets wat meer geestelijk is ook meer actief is. Kersten stelde dat we de natuurlijke component van het geestelijke niet mogen onderschatten, maar ook niet mogen overschatten. Kersten klaagde erover dat Barth de kerkvader van de jaren 1900 werd genoemd, en in zijn voorwoord (van de gereformeerde dogmatiek) noemt hij al dat Barth de reformator van de jaren 1900 wordt genoemd, terwijl hij volgens Kersten van bladzijde tot bladzijde Calvijn en Luther in het aangezicht slaat. Alles is bewegelijk bij Barth, terwijl Kersten meer neigt naar het statische. Barth noemt God ‘de Onbekende’ en ‘de Verborgene’, zoals Amen in de egyptologie, en dat was voor de kerk die alles in kannen en kruiken had, God in een hokje had gestopt, te moeilijk te verdragen. Toch had Barth grote invloed en bracht vernieuwing, en werd hij overal genoemd en gelezen. Barth liet de theologie zien als een paradox, en introduceerde de dialectische theologie. Barth legde de vinger op de zere plek : de mens was in de illusie van zonde, waardoor hij God als een projectie van hemzelf beschrijft. Dat was het probleem van de kerk, en de kerk moest dus wat stappen terugnemen. Barth was daarom zowel geliefd als gehaat, beroemd en berucht. En nog steeds is dit zo.

Barth stelde dat God de echte en ware persoon is, en niet de mens, en gooide zo een kernbom op de kerk. Het ging niet meer om de vraag of God bestond, want dat was overduidelijk, maar of de mens wel bestond. God bestond volgens Barth in zijn werk. God’s openbaring, zo stelde Barth, had niets te maken met menselijke gronden, maar was uniek. Het had niets te maken met menselijke sterkte of zwakheid. God’s werk, zo stelde Barth, was triomferend, omdat het niet gebonden was aan menselijk werk. Het stond op zichzelf en steeg boven alles uit, als de natuur, maar ook als de geestelijke natuur. Er is niets naast God of buiten God. Als er iets buiten is dan is het secundair. De mens werd ruw door Barth opzij geschoven, ook de kerkelijke mens die alles dacht te weten, alles al in potjes en pannetjes dacht te hebben. Toen Barth opkwam in de jaren 1900 ging er dus een grote

aardverschuiving door de kerk. Babylon was aan het vallen. Al die hoge kerkelijke, pauselijke, en ook gereformeerde torentjes waren aan het instorten. Dat kon toch niet zomaar ? Daar moest wel een antwoord op komen. Daar moesten zware theologische honden op afgestuurd worden.

Al die boertjes in de kerkbanken en op de preekstoelen die God in hun broekzak dachten te hebben liet hij de broek afzakken. God was de grote Onbekende. Daar bleef Barth op hameren. Hij zette ze allemaal in hun hempie. Ik kan me herinneren dat op de eerste bijbelschool ik filosofie les had van een markante hervormde dominee, en die had het ook al altijd en eeuwig over Karl Barth.

Barth stelde dat God gemeenschap zoekt en schept tussen Hem en de mensen, maar dat Hij dat niet hoeft te doen, want in Hem, zonder de mensen, en zonder dit, heeft hij datgene wat hij zoekt en schept tussen Hem en de mensen. Dit is dus een overstroming van zijn essentie, stelt Barth in het tweede deel van zijn kerkelijke dogmatiek (KD). Die overstroming is hetzelfde als zijn essentie, en behoort tot zijn essentie. Daarbuiten, buiten God, apart van hemzelf, ligt dan nog de schepping van de mensen, van de wereld, die dus van hemzelf verschilt. Hierin confronteert God de mens, opdat de mens de eenheid vindt tussen de natuur en het geestelijke. Dat is God’s manier van het gemeenschap zoeken en scheppen tussen hem en de mensen, en dit gaat door het werk van openbaring. Daardoor wordt het opgebouwd van laag tot laag. Dat noemt Barth de grote paradox, het contrast, de contradictie, de antithese, wat zich uit in de strijd tegen zonde, God’s boosheid en woede, en God’s afzondering van de zondaren, Zijn oordeel etc. Er is hierin altijd de samenhang tussen sterven en tot leven gemaakt worden, tussen sluiering en ontsluiering, tussen licht en duisternis, maar het licht schijnt uit de duisternis wanneer deze duistere, twijfelachtige en ondoorgrondelijke dingen worden geopenbaard, stelt Barth, totdat we God kennen als zoeker en schepper van gemeenschap. Buiten dat is er geen ware relatie. Het gaat dus er niet om of God bestaat, maar of de mens wel bestaat. De mens en zijn relaties is allemaal aardse bedriegerij, de illusie van de zonde, als die mens is afgeweken van zijn relatie met de geestelijke natuur.

Dit is het enige wat we vinden in God als eeuwig wezen, de geestelijke natuur. Daarom wijst Barth ook op het belang van het zoonschap. Het zoonschap mag niet uitgebannen worden, want zo wordt de mens juist deel van deze dingen. En dit voorbeeld is ook in de wereld gezet. Het zoonschap is al geheel uitgestippeld, het gehele pad van het zoonschap. Dat is geopenbaard aan de mens. Dat is ergens neergezet opdat de mens het zal vinden. We kunnen stellen dat we hiervoor tot de Afrika brug moeten gaan, opdat we tot de diepte ervan kunnen komen, en niet blijven vasthaken in de vleselijke openbaring die de kerk als god heeft opgesteld.

Barth blijft erop hameren dat God de Zoeker en de Schepper is. God houdt het niet voor hemzelf, maar tracht het te communiceren. Hoe erg is het om zoveel moois voor jezelf te moeten houden ? Hoe erg is het als ze het voor zichzelf houden en dan gaan verkopen zodat alleen de rijken en machtigen het kunnen bezitten ? Dat laat ook weer de onzin zien van de relihandel. Dat is niet van God. God maakt altijd een brug over het ravijn. Het is altijd een licht dat uit de duisternis schijnt. Barth noemt dit het wonder van de liefde.

De liefde van God is een einde en voleinding in zichzelf, stelt Barth. God's liefde communiceert zichzelf, en het heeft zijn eigen grond, tegen de geliefden. Die liefde is niet afhankelijk naar zijn object. Ja, de liefde is noodzakelijk voor zichzelf, want dit is zijn natuur, zijn essentie, maar die liefde zou er ook zijn zonder de mensen en zonder de wereld, en het is de vraag of de mens wel bestaat. God heeft niemand anders nodig om de grond voor zijn bestaan te garanderen, stelt Barth. Dat is de paradox en dialectiek die Barth predikt en daarin mag de mens opgenomen worden, maar dat is niet noodzakelijk, want God's liefde behoeft het niet dat iets anders wat van Hem verschilt zijn object daarin heeft. Dat is niet God's werk en wezen. Het hoeft helemaal niet. Het bestaat misschien ook niet. Een heleboel zal gewoon dus ook weer wegglijden, omdat het slechts verzinsels waren, de illusie van de zonde. Uiteindelijk gaat het God erom wat in zijn eigen wezen is. Wat daarbuiten is is twijfelachtig, en heeft eigenlijk geen bestaansgrond. Veel zal uiteindelijk niet hoeven. Het is er wel, maar het is gewoon voor dat wat is, niet voor dat wat er niet eens is.

Klaas Schilder bestreed hem op veel punten, net als Kersten deed, maar Klaas Schilder noemde hem ook een profetische verschijning die iets heel bijzonders en iets heel eigens betekende. Karl Barth had een bepaalde verlichting ontvangen, en die kwam hij de kerk binnen brengen, en allereerst waren de gereformeerde boertjes die God in hun broekzak dachten te hebben, en in hun pijpjes, daar veelal overstuur van. Er werd nog veel tegengestribbeld. De boertjes gaven zich niet zomaar gewonnen. God was tot een stuk vee geworden in de loop van de kerkgeschiedenis, en werd overal door de boertjes naartoe gesjouwd, maar Karl Barth ging daar met de grote zweep doorheen, door al die religieuze veehouderijen. Daarom had Schilder ook een grote eerbied voor Barth, want Schilder was zelf ook als markante polemische man vaak in gevecht met de kerk-boertjes. Natuurlijk had Schilder, net als Kersten, zijn eigen stokpaardjes. (1)

Hebben wij dan deze Barthiaanse verlichting nodig ? Zeer zeker wel. Het is niet voor niets gegeven in de kerkgeschiedenis. De Barthiaanse godsdienstwetenschap was zowel een weg uit de kerk als een weg in de kerk. Het heeft allemaal te maken met de openbaring van de verdere reis door het dodenboek beneden Egypte, in het diepere Afrika, terug tot Orion. Laten we geen sleutels over het

hoofd zien die door en in Barth werden aangereikt, om langs zulke wachters heen te komen die de kerkgeschiedenis al tijdenlang geteisterd hebben.

Barth stelt dat God niet minder hemzelf is als het wezen der liefde als hij geen object dat anders is dan hem liefheeft, maar in het feit dat hij dat toch doet overstroomt zijn liefde, zonder dat hij daardoor beperkt of geconditioneerd wordt. God's liefde is dus totaal soeverein. Barth noemt dit een wonderlijke tweevoudige dynamiek van zijn liefde. Het gaat niet buiten zijn wezen om, maar is altijd toegewijd aan zijn wezen. Toch treedt hij dus uit naar iets buiten hem, wat een wonder is, het wonder van zijn liefde. En de vraag is dus of de mens wel bestaat. Er is dus nog iets tussen God en mens, namelijk het uitreiken, het zoeken, en het scheppen van gemeenschap op zichzelf, waar God op gericht is, omdat dit een eigenschap van hem is, of er nu daadwerkelijk een object voor is of niet. Alles buiten God is twijfelachtig, en kan zo wegvallen. God is de grote Onbekende en Verborgene. Dat was de kernbom die Barth op de kerk gooide, en niemand zou zich daar nog van herstellen. Barth werd een begrip. Je kon erin meegaan, of er lelijk over struikelen.

Barth stelde dat de kerk nu heel voorzichtig moest zijn, en stelde een zwaard van Damocles boven de kerk. 'Wees heel voorzichtig nu, heel voorzichtig.' De kerk moest klaarkomen met de definitie van ware, geestelijke liefde, en niet vasthouden aan het algemene begrip wat men over liefde had, want dan zou de mens God van zijn goddelijkheid beroven. Stel je voor. Barth stelde dat dat kon als de mens niet voorzichtig genoeg zou zijn in het spreken over de liefde. Het kehatitische verschijnsel was aan het terugkeren tot de kerk, als de testende trap tot de troon van Osiris, Sar (god, Egyptisch, Hebreeuws). Een verkeerde beweging en je zal terugglijden of in een valstrik terechtkomen. Je kon de ark niet zomaar meer aanraken, want je zou erdoor verteerd worden. Barth legde de lat voor de kerk weer veel hoger. God's liefde was de enige grond voor God's liefde, en de mens moest zich niets inbeelden. Barth stelde dat het doel van God's liefde God's liefde was, dus in zichzelf gericht. Alle verdere inzichten over wie of wat God is moeten rondom dit mysterie cirkelen. Het moest een echo hiervan zijn. De mens kan alleen een persoon worden in de liefde van God. De mens is daarbuiten helemaal geen persoon, stelt Barth. De mens bestaat dus niet zomaar. Er moet zwaar aan getwijfeld worden of de mens wel bestaat. Dat kan niet zomaar. Er is niet zomaar grond voor het geloof dat de mens bestaat of een persoon is. Barth trapt al die grond onder de voeten van de in mens en kerk gelovende kerkmens weg.

Barth beschrijft dus eigenlijk de ware schepping : Je kunt alleen een persoon worden als je zoals God bent, en zoals God liefhebt. Zo niet, vergeet het dan maar. Dan besta je niet eens. Dan doet het er allemaal niet toe. Het moet op God's manier, stelde Barth, of helemaal niet. God's liefde was

volgens Barth ook de enige grond waarop God een ander kon confronteren, een ‘gij’. Zo had God de eigenschap van gemeenschap, in Zichzelf, zonder de behoefte aan de ander, maar met het vermogen gemeenschap te scheppen in referentie tot de ander. Daarom is God een persoon, en dat is de enige weg om een persoon te zijn, in de theologie van Barth. Hij wijst dus de weg tot de ware schepping, in de Schepper zelf. Zo komt de mens tot ware wedergeboorte, tot ware geschapenheid en persoonlijkheid, en is de mens geen feutus meer in de illusies van de zonde. Dit is dus de enige persoon, en niet slechts het ideaal. Hij is dus niet alleen de ideale, maar ook de enige. En hij is uniek. De weg daartoe beschrijft Barth als het zoonschap. Het gaat om het kennen en werken, stelt Barth, en de liefde is daarin een metafoor. Zo wordt je van iets tot iemand. Daarom, als je daadwerkelijk wedergeboren wil worden, kun je niet altijd steriel spreken van ‘gnosis’ of ‘kennis’, of ‘natuur’, maar blijven we ook de persoonlijke woorden behouden zoals God en Moeder Natuur, en de Zoon, ook al zijn dit metaforen, anders wordt het jezelf tot valstrik. Dit gevaar is al lange tijd geleden besproken, van mensen die in de gnosis hip dachten te wezen en het woord God of soortgelijke woorden niet meer wilden gebruiken, of er niet meer van wilden horen. Het is levensgevaarlijk om de gnosis overmatig te ontpersoonlijken, want dan wordt het allemaal wel heel steriel en klinisch. Pas op voor het farizeisme hierin, want het is een gemaskerd gebrek aan empathie en gemaskerde luiheid. Persoonlijkheid mag niet overschat worden, maar ook niet onderschat. Karl Barth wees erop dat tot hun schade veel mensen God’s persoonlijkheid niet serieus namen.

---

voetnoten :

1) (zie Karl Barth’s nieuwe dogmatiek, de reformatie, weekblad tot ontwikkeling van het gereformeerde leven, jaargang 13, 16-23 december 1932, door Klaas Schilder).

hoofdstuk 43 karl barth – het geheimenis van 1929

Karl Barth was in strijd met de wurgslang van theologische zelfverzekerdheid, de theologische arrogantie, wat hij een moderne geest noemde, een gebrek aan vreze des Heeren. Hij benadrukte hoe oneindig de afstand was tussen God en mens, en dat de mens zich niets moest inbeelden. Deze strijd is ook de opdracht van de theologie, stelt Barth.

In de vreze des heren kan de dogmatiek, de kennis, geboren worden, een opdracht ontvangen en uitgezonden worden tot prediking, wat de dynamiek van het hemelse woord is. Dat is het criterium, wat niet in de handen van de mensen is, maar in de handen van de hemel, en wat geheel in zichzelf bestaat. Zoals de Vur stelt is er alleen leven mogelijk op de brug, en dat is het geheimenis van het hemelse woord. Het werkt door allerlei mogelijke bruggen, dus de mens moet loskomen van theologische eenzijdigheid. God kiest de vaten waardoor hij spreekt en dat gaat dus niet direct, wat ook weer een boodschap van de vur is. Het hemelse woord kan in die zin het mensen woord gebruiken. Daarom is het woord dus ook een paradox. Dat is de dialectische theologie. Dit is de taal van God tot de mens, die dus niet rechtstreeks gaat, maar via filters, via omwegen, anders zou de mens het niet aankunnen. De mens moet dan eerst weten hoe taal werkt.

Dwars door het woord van de mensen komt het hemelse woord tot ons, ons tegemoet, dus we moeten het niet te overmatig zwart-wit stellen. Het hemelse woord is een werkwoord, en werkt ook door andere woorden heen. De dogmatiek of godsdienstwetenschap is de geestelijke architectuur hierin. Barth noemt God’s Woord werelds en eenzijdig, in wereldse taal, en dat het een mysterie is. Het gaat zo ver en zo diep dat het helemaal niet meer God’s Woord is, maar dat God er wel doorheen werkt, ondanks wat het is. Daarom stelt hij ook dat God vreemd is, verborgen en onbekend, maar juist in die wereldlijkheid en menselijkheid maakt hij zichzelf bekend. Zijn wegen zijn hoger dan de wegen van de mensen, en zijn gedachten zijn hoger dan de gedachten van de mensen. Barth stelde ook dat God’s toorn en oordeel de harde schil is van God’s genade, en alleen degene die God’s genade kent, weet wat God’s toorn en oordeel betekenen. Telkens weer worden we daarom in het geestelijke teruggebracht tot de letter, tot het woord.

Barth liet zien hoe ver de kerk van God was afgeweken, hoe eindeloos het ravijn was tussen God en mens, en hoe de mens had lopen wanen en verbeelden om er maar controle over te krijgen. Iedereen werd daar mee geconfronteerd, en iedereen bevond zich ineens in deze Barthiaanse architectuur. Er waren geen gemakkelijke antwoorden meer. Nu moest de mens de godsdienstwetenschap leren kennen, wat dat inhield. Oh, wat waren de boertjes boos. Het vlees en snoepgoed werd hen uit de mond gerukt door Barth. Als we het over God hebben, stelt Barth, dan hebben we het over de originele en authentieke persoonlijkheid, onderscheiden van al het andere. Natuurlijk is dat iets om naar te verlangen, om persoon te worden. Natuurlijk is dat iets om naar te zoeken, en iets om te scheppen, maar daar zijn duidelijke regels voor in de dogmatiek, in de wetenschap. Barth was een beetje de spelbreker, net zoals Napoleon vroeger : De schepping is er nog niet geweest, maar God is die schepping. Het ligt wel ergens voor ons klaar. De mens zoals die nu is is geen persoon. Het is nog niets. Barth stelde dat God zijn verschillendheid en vrijheid niet zou opgeven, maar juist in de oefening ervan, in het werken daarin, als schepper, is er een brug naar die andere werkelijkheid, en is hij getrouw hierin. Zoals we zagen is juist zijn ijverigheid en creativiteit datgene wat hem onderscheid, en dat is dan uiteindelijk ook het middel tot heling. Je wordt geen persoon door luie massa-redenaties waarin niks echt veranderd. Het is de vloek van het luie denken, en alles wat God heet heeft dat overstegen. God gaat daar dwars tegenin en een ieder die in hem is. Dan zou er mogelijkheid tot geboorte en bestaan zijn, maar de rest is in de illusie van de zonde, een akelige traagheid, want er verandert niks.

Het idee ‘God’ was gekooid door de mensen en door de kerk, maar Barth gooide het slot open. Er was toen een grote uittocht, een grote exodus. Zowel vriend als vijand kon daar niet omheen. Na de eerste wereldoorlog kwam hij opzetten, wat de grote onafhankelijkheids-oorlog was, en die verschoof zich naar de kerk, wat al in de jaren 1800 was begonnen in de grote regressie en afscheiding, maar Barth was nog niet klaar. Er moest veel meer gebeuren. Dat is het geheim van 1929, de val van Babylon. Deze lijnen liepen parallel, door allerlei gebieden. De bliksem was flink ingeslagen. Barth gaf zijn eigen idee van wat de reformatie was, en zijn mes kende geen genade. Hij was niet gekomen om de grote poppenbazen van de kerk naar de pijpen te dansen. Hij was een totaal eigenaardig en eigenzinnig mannetje. Hij deed een heel ander dansje. Hij danste dwars door alles in en tegen alles in. Het bestaan van de mens was nu het twijfelpunt, en niet meer het bestaan van God. Als de mens niet zou bestaan, zou God nog steeds God zijn. Het was onafhankelijk daarvan.

God had een goede reden om zich verborgen te houden en onbekend. Hij hoefde niets. Waarom zou hij met mensen moeten optrekken die misschien niet eens bestonden ? Toch deed hij het, maar hij kon het rustig gewoon laten. God was de mens niets verschuldigd, helemaal niets. Wat dacht de mens wel ? Als God dan uitreikt tot de mens dan mogen we nog steeds de vraag stellen of dat God is, of dat de mens gewoon waant dat God naar hem uitreikt, gewoon bijvoorbeeld om gelijk te krijgen, om een of andere strijd tegen een ander te winnen, net zoals bij een rechtszaak, allemaal wereldse projecties. Er wordt van alles ingeschakeld, er wordt van alles ingekocht en opgehoest, maar het is maar de vraag of het de oprechte waarheid is. Het kunnen ook gewoon paardenwedders zijn. Toen Barth kwam hield Wallstreet het niet lang vol, en stortte in. Er moest een hele andere orde komen. De financiele en religieuze waanzin van gokspelletjes over de ruggen van anderen heen mocht niet langer blijven bestaan. Babylon was gevallen. Lijkt het erop dat Babylon daarna weer opgebouwd werd ? De mens wil dat graag geloven.

‘Ik geloof in Babylon, ik geloof in mezelf,’ zegt de mens, en gokt dan door. Maar bestaat de mens wel ? Toen Babylon viel wilde de mens dat niet zien. En toen kwamen de nazi’s, en toen kwamen de Russen. En toen kwam het medische wereldrijk. Maar Babylon was gevallen. De mens moest nog de diepte zien van 1929 en het alcohol verbod. De mens moest eraan vasthouden.

Barth’s theologie is geworteld in die van Kierkegaard in de jaren 1800, ook een geliefd onderwerp van de hervormde dominee die mij lesgaf op de eerste bijbelschool vroeger, want hij had het altijd over Barth en Kierkegaard. Er wordt een nadruk gelegd op de Onbewustheid van God, wat dus heel pantheistisch is. Kierkegaard stelde dat er geen voortdurende gemeenschap met God is. Hij stelde dat het alleen maar mogelijk was in het ogenblik, als het inslaan van de bliksem, en dan is het weer weg. Zo stelt de Vur het ook. Het komt en gaat, en als het gegaan is kun je het alleen overdenken. Dan moet je het uitwerken in je herinnering. Het ligt dus allemaal in het moment. Ook 1929 was maar een moment. Je zag de uitwerking ervan in de dertiger jaren, maar toen verdween het weer. Er moest een les uit getrokken worden. Er moest aan vastgehouden worden. Ook het alcohol-verbod werd weer opgeheven, en de mens begon weer te drinken als nooit tevoren. Als God is nedergedaald dan is alle grond onder onze voeten weg, als een grote aardbeving. Alle menselijke woorden dwarrelen dan weg, en dan zien we alleen nog maar het hemelse woord. Door die strijd werd God zich eens van zichzelf bewust, door het op elkaar inbeuken van de elementen. Er is gemeenschap, maar dan sijpelt alles weer weg.

Barth bracht het zondebesef over alle ‘christelijkheid’ weer terug. Alles was zondig in zijn ogen, stelde Klaas Schilder, dus ook de christelijke scholen en de christelijke politiek, de hele schepping

was zondig, de gehele geschiedenis, het stond lijnrecht tegenover God. Schilder zei dat die leer van Barth veel mensen gepakt heeft, dat ze dachten : ‘Dit is zwaar gereformeerd.’ Daarom had Barth ook grote aanhang in hervormde kringen. Hij gebruikt gereformeerde termen maar geeft ze een hele andere inhoud, stelde Schilder. Barth opende de kooien van het kerkvee, sprak ze aan in hun eigen taal, maar met hele andere betekenissen. Zo was er een grote uittocht.

‘God is jullie niets verplicht,’ stelde Barth. ‘Zorg zelf maar dat je een echte persoon wordt.’ Hij wees daarvoor het pad van de dogmaticus, oftewel het pad van de godsdienstwetenschap, en als je daar te makkelijk over wilde denken, dan zou je er maar niet aan moeten beginnen. Zo stelde hij één van de grootste theologische werken op aller tijden : de kerkelijke dogmatiek, wat uit vele dikke pillen bestond, deel na deel. De kerk moest zich klaarmaken voor een hele andere hierarchie, namelijk die van God’s immanente wezen en werken, getrouw aan zichzelf, waarin de triomf van hemelse vrijheid zichtbaar werd, juist door van hieruit te werken met het wezen wat verschilt van hemzelf, het wezen buiten hem. Hij omschreef dit als de hemelse weelde, die zeker niet roekeloos was, zeker niet ongebonden, maar één geheel bleef vormen, in zichzelf bleef en daarvan niet afweek, en dit gebeurde door het zoonschap. Zo kon die immanentie er zijn, zo kon het bestaan. Zo is er dus vrijheid binnen de grenzen, met een duidelijk pad en een duidelijk doel, een vrijheid om te groeien, een vrijheid om het uit te werken, zonder af te wijken van de bron en de richting, zonder af te wijken van de hemelse logistiek. Het stroomde als een rivier. Het rekende af met de gebondenheden tot de valse goden en tot de tijdsgeesten. Karl Barth trapte tegen algemene vrijheid aan, maar wees er op dat vrijheid altijd een hemels attribuut was. Hij was dus niet zomaar een liberalist. Hij kwam met een duidelijk doel en een duidelijke taak. Hij was de Maarten Luther van de jaren 1900, als de Mozes van de jaren 1900 die riep tot de farao’s van die tijd : ‘Laat mijn volk gaan.’ Hij zei dat als we zeggen ‘God is vrij,’ dan ligt de nadruk op God, en niet op vrij.

Toen het eeuwig evangelie opkwam klaagden sommige mensen erover dat het weer zo christelijk was, maar zij gingen hier dus totaal aan voorbij. Zo klaagden de mensen tot Mozes in de woestijn. Ze waren ondankbaar, wilden het niet uitwerken, want ze waren zogenaamd liberaal. Er is niet zoiets als liberale gnosis. De vrijmaking is iets heel anders. Alleen de waarheid maakt vrij.

Barth stelde dat de liefde van God, van de ware persoon en persoonlijkheid dus, geheel vrij is, gegrond in zichzelf en geen ander nodig heeft, maar ook geen gebrek heeft aan de ander. Er is voorzienigheid en die werkt door het zoonschap. Alles is ingebouwd. Het heeft aan zichzelf genoeg, en heeft voldoende van de ander, geen gebrek. Het is er allemaal. Het is een bewustzijn wat moet groeien, ook in God. God is ook de Onbewuste, naast de Onbekende en Verborgene. God moet ook

van zichzelf bewust worden, wat door dit mechanisme gaat. Daar sprak Kierkegaard ook over, die de Karl Barth was van de jaren 1800, als het prototype, het zaad van Karl Barth. Kierkegaard sprak ook al over God als de grote Vreemde en het Absurde. De mens kon daar niet zomaar op inhaken.

Barth stelde dat als de liefde van God zou weggenomen worden, en daardoor het doel van God, dan zou er alleen nog maar een wereldprincipe overblijven. Vrijheid zonder liefde is niks waard, en is allemaal bedrog, de illusie van de zonde. Hierin moeten we dus ook allerlei vormen van kerkelijke, wereldse en menselijke zakelijkheden overstijgen, want het gaat om het grotere en hogere hemelse mechanisme, over de gereformeerde dogmatiek, de wetenschap van de reformatie. Uiteindelijk is dat niet iets economisch, maar iets systematisch. Uiteindelijk stort elke economie die dit systeem achterhoudt in. Dat was waartoe Karl Barth kwam, en dat was het geheimenis van 1929.

Barth stelde dat het onmogelijk was een perfecte God te kennen zonder zijn perfecties te kennen. Anders zou God en godsdienst tot een allesverslindend monster worden. Karl Barth liet het zien als een pad. Hierop moest de mens geconfronteerd worden met de hemelse weelde van deze kennis. Wil je klaarkomen met dat mysterie ? Veel mensen hebben die ambitie niet. Ze leven ogenschijnlijk, maar glijden dan ook weer weg in het niets. Ze waren nooit tot waarlijke personen geworden door de hemelse werken.

Het gaat om de momenten, en dan is er werk aan de winkel. Je kunt niet telkens op de pieken zijn. Er komt een piek, en dan moet het uitgewerkt worden, verdiept, tot een nieuw moment, een nieuwe piek. Zo wordt het systeem van de reformatie zichtbaar, de Barthiaanse werkelijkheid. Zo komt 1929 tot leven in al haar abstractheid. Kun je daarmee leven ? Het is een hele uitdaging. Het roept de mens op tot hemels werk. Zo kan de mens ook telkens afdalen. Voortdurend leven op de pieken zou de mens fataal worden.

De zware gereformeerde kerken wisten dat ze zondig waren, hadden een groot zonde besef, hielden niet zo de schone schijn zoals de lichtere en vrijere gereformeerde kerken en groepen. Barth kwam juist de zwaarderen tegemoet om een ander licht te geven op het gereformeerde, een andere, diepere betekenis, en tot de meer liberale gereformeerden die gewoon levensgenieters waren, vol van henzelf en hun kortzichtige structuren riep hij : ‘Kom terug. Leg je gereedschap neer.’ God was immers niet in hen aanwezig. De kandelaar was van hun kerk weggenomen. Hoe verschrikkelijk moet dat zijn als je straks vruchteloos moet verschijnen voor de troon van de hemelse natuur, dat je onder ogen moet komen dat je je leven al dan niet deels gewoon hebt lopen verspillen aan bijzaken en nietigheden. Barth probeerde nog te redden wat er te redden viel. Maar bestond die mens wel die

hij probeerde te redden ? Of was het daar waar God zijn hand terugtrok omdat het toch allemaal niet echt was ? Al met al worstelde hij met dit mysterie van een God die zich telkens weer terugtrok en verborgen hield, maar ook loopbruggen uitwierp. Het is er, en het is er niet. Vandaar dat hij over de grote paradox sprak. Het was een uitdaging om dit mysterie te kennen, en hierin had hij een bepaalde verlichting ontvangen.

Liefde in vrijheid, waar Barth op hamert, of vrijheid in Liefde, als het wezen van God, gaat dus heel duidelijk om een bepaalde koers, een bepaalde richting, en niet zomaar roekeloos liberalisme. De vrijheid houdt zich dus aan de grenzen van de liefde, en is dus gebonden aan de liefde, altijd weer. Daar wijkt de vrijheid niet van af. Telkens zal dat ook weer het antwoord zijn op de vraag wie God is. Zo kan vrijheid dus niet corrupt worden. Heeft dit dan gewicht ? Ja, dit heeft gewicht. We moeten niet zo modern worden dat we over deze dingen niet meer spreken. Het is het centrum van het bouwwerk, de motor ook. Hier draait alles om. Onze vrijheden moeten ingebonden worden door de liefde. De ware liefde is hemels. Alle andere liefde bestaat niet. Als je dan die diverse perfecties van God ziet en overdenkt, dan moet je je vervolgens wel afvragen in hoeverre het bestaat. Barth stelt dan dat God alleen een herhaling is. Weer komt het neer op de moment-opname. Er is iets, er is iets gegeven, en dat blijft zich herhalen. Wel gaat het zich openbaren, zich bewust worden en bewust maken. Dat is dan de definitie van de reformatie. Luther kwam, toen kwam Kant met de Duitse verlichting, en toen kwam Barth. Het was een natuurverschijnsel. Het kwam en vertrok weer. Volgen wij ? Gaan we het mysterie uitwerken ? Gaan we het avontuur en de uitdaging aan ? Of leven we rustig door alsof er niks gebeurd is, alsof alles nog uitgevonden moet worden ?

Mag God zichzelf zijn bij je, of moet hij voldoen aan jouw eisen en standaarden ? Karl Barth stelt dat als hij zijn woorden in onze mond legt, dan moeten we het ook laten interpreteren door hem. Dat kunnen dus ook hele menselijke woorden zijn, en dus ook hele christelijke woorden. Mag God zichzelf zijn ? Of moet hij als hij bij jou in de buurt komt allerlei stukken van zichzelf gaan verloochenen, gewoon om jou te behagen ? Heb je misschien nog het idee dat God de hond is die aan jouw ketting moet liggen ?

De jaren 1700 : de komst van zowel Immanuel Kant als John Wesley. Karl Barth droeg ze beiden in hen. Hij kwam niet zonder alarm systeem. Hij bracht de vreze des Heeren terug over alle afgeweken christelijkheid, maar ook over al het afgeweken liberalisme. Het was alsof de bliksem insloeg in de hele wereld, en de aarde viel in stukken uit elkaar. Het grote Babylon was gevallen. Met 1929 viel de electriciteit uit. De grote depressie moest wel komen, want de mens was natuurgrenzen

overgegaan. De mens werd teruggefloten. Karl Bart stelde dat God net zo goed kon spreken door het Russische communisme, een fluitconcert of een dode hond.

Karl Barth kende de vijand : willekeurige opinie en kans. Mens en kerk waren verworden tot een banaal gokspel. De pit was eruit. Er was geen heilig ontzag meer. Er was geen verwondering meer. Slechts bedondering. Waarom zou God opnieuw dingen openbaren terwijl God ze al had geopenbaard ? De mens moest het maar uitzoeken. God was een moment-opname. Daarna ging het weer weg. Wie zou volgen zou ook vervolgd worden. Volgen en vervolgd worden. Hoor je dat ? En daarom volgden een heleboel niet, omdat ze vervolging vreesden.

Karl Barth stelde dat God zowel volledig geopenbaard is als volledig gesluierd. Dat is de genade van openbaring. Voor elk menselijk vlees blijft het versluierd omdat het menselijk vlees niet het kleinste vermogen heeft iets van de dingen van God te begrijpen. Kennis vereist gehoorzaamheid, stelt Karl Barth, en onwetendheid vereist nederigheid. Hij is dus op hetzelfde moment Gekend en Ongekend. Zelfs in openbaring blijft hij geheel onkenbaar. Er is geen grond om hem te kennen in onthulling. We kunnen hem alleen integraal kennen. Zelfs als we hem dan kennen is hij onkenbaar, en we kunnen hem niet meester worden, in al ons denken en spreken over hem, stelt Karl Barth. Wat vergist een mens zich telkens weer. Telkens weer steekt het de kop op, de symptomen van de toren van Babylon in de mens. Iedereen zal ontwaken tot 1929. Dat staat als een paal boven water. 1929 leeft. De wereld heeft zich niet meer kunnen herstellen, alleen in schijn. De theologie van Karl Barth achtervolgt haar.

Maar dan is er de genade van openbaring, stelt Karl Barth, een groot mysterie. Laten we niet denken dat we dit ook zo maar even in onze broekzak kunnen krijgen. Dat is de paradox. Liefde is de oefening van vrijheid. Ze horen bij elkaar. Dat is de brug. Er is een brug tussen de kenbaarheid en onkenbaarheid van God, ook al is het maar een moment. Het komt, het werkt, het werkt na, het gaat weg. Je hebt het of je hebt het niet. Als je het hebt, dan heb je het daarna niet meer, maar je had het, en daarmee moet je werken, als je bestaat. Besta je wel ? Heb je wel bestaansrecht ? En waaraan denk je het te onttrekken ?

hoofdstuk 44 de barthiaanse en neo-barthiaanse uitverkiezingen – freud in egypte

Barth trapte nogal hard aan tegen de natuurlijke theologie, en zag dat als de grote vijand. Hij stelde de hemelse gezinssituatie centraal en als criterium, en niet zomaar de natuurlijke manier waarop de mens God zou leren kennen, zomaar door de omliggende natuur en de rede. Berkouwer wijst daar ook op in zijn dogmatische studien in de mid-1900se jaren. Voor Barth werkte zo ook de uitverkiezing : de hemel koos slechts zichzelf uit, het zoonschap, in de hemelse gezinssituatie, dus de mens moest zich niets aanmatigen, en er was hierin ook geen willekeur zo van : die wel en die niet, zomaar met de natte vinger in de lucht. Dat was nogal een lugubere uitverkiezing die we allemaal wel kennen, een beetje als een gokmachine, doodeng, als een blinde die ging ezeltje prikken. Dan moest je maar net geluk hebben. Barth wilde van al die ideeen af, want ze brachten meer kwaad dan goed, en bracht mens en kerk terug in de hemelse gezinssituatie. De mens was geen persoon, maar kon persoon worden door het mechanisme van dit gezin, niet zomaar door natuur of rede, of door een gokspel. Het hemelse zoonschap was de uitverkorene. De hemel had zichzelf uitverkoren, en in die uitverkiezing kon ook de mens geboren worden en tot ware schepping, tot ware persoon, worden. Er was dus geen God achter deze gezinssituatie. Calvijn was meer het Oude Testament, het abstracte testament, van de reformatie, en de theologie van Barth was uiteindelijk als het Nieuwe Testament van de reformatie, wat zo donker was begonnen, en zelfs katholieken begonnen dit nieuwe idee te volgen. Deze theologie had zelfs de interesse van de paus opgewekt, en die noemde Barth’s theologie de belangrijkste sinds die van Thomas van Aquino. Dit had de wereld nodig, want het zou de brug slaan tussen gereformeerd en katholiek.

Barth gaf hele andere betekenissen aan de gereformeerde termen, en zelfs Berkouwer, de architect van de gereformeerde kerk in de mid-jaren 1900 werd er steeds meer in meegezogen, wat ook grote veranderingen uiteindelijk bracht in de gereformeerde kerk zelf.

Zomaar de natuur gaat het dus niet redden, want we leven in een gevallen natuur. De mens moet terug tot de hemelse gezinssituatie. Barth wees op het zoonschap, de zoon. Die was uitverkoren, en het ging niet meer zomaar om uitverkoren mensen door één of ander spooky apparaat. Het ging niet om een nee of een ja, maar de nee had altijd de ja als doel. Alles werd dus op het zoonschap

geschoven, en wat er buiten viel moest dus weer wijzen op het zoonschap, en had het zoonschap tot doel. Dat was de grote reformatie voor Karl Barth. Er moest een einde komen aan de donkere Middeleeuwen die psychologische spelletjes speelden met de mens. De bijbel werd door Barth bestempeld als een boek van mythes en legendes, waar ook fouten in konden zitten en menselijkheden. De theologie van Calvijn werd bestempeld als abstract. Het was nu tijd voor een nieuwe orde. Het was iets buitenaards en bovenaards wat door de theologie van Barth tot de aarde was gekomen. De Caesar-demoon moest aan de kant geschoven worden, want die beheerste het denken van de kerkmens. De oude demonen, die van de oude orde, wisten wel dat hun spel hiermee afgelopen was, en sommigen floepten gewoon over op deze nieuwe theologie, deze nieuwe architectuur, om zich erin te behuizen. Er kwamen dus ook zogenaamde Barthiaanse demonen, die juist deze principes op henzelf gingen toepassen om zo toch uitverkoren te zijn en te kunnen uitverkiezen, als nog een bepaalde dekmantel. Het was een totaal-aanval op het werk van Barth. Veel gezinssituaties kunnen dan ook gezien worden als duister-barthiaans, demonisch-barthiaans, want ook het vlees ging met Barth op de loop. Ook het vlees wilde er munt uitslaan, en dat was hun laatste poging om het nog onder controle te krijgen. Kerk en wereld kwam dus op een nieuw platform : de barthiaanse oorlog. Men streed om het geloofsgoed van Barth, want hier stond of viel alles mee. Barthiaanse engelen streden tegen Barthiaanse demonen.

In professoren kringen, intellectuele kringen, en de hogere lagen van de gereformeerde kerk, de bovenlagen en academische lagen, waren zowel Calvijn en Barth gespreksonderwerpen van de dag, het meest aangehaald, het meest besproken, terwijl een heleboel leken nog nooit van Barth hadden gehoord. Er werd weer heel wat achtergehouden. Je groeit als gereformeerd kind niet zomaar op met Barth. Dat kwam ik pas op de bijbelschool tegen. Toen zei de hervormde dominee die mij lesgaf al : ‘De bijbel is slechts een bij-bel.’

Barth hamerde dus op het hemelse gezin : Dat was de uitverkiezing. Zo werden de duistere eeuwen die hieraan vooraf gingen afgesloten. Nu was er een strijd om dit gezin. Wat was het ? De Barthiaanse oorlog. Dat was een gezins-oorlog : gezin tegen gezin, en ook gezinsleden tegen gezinsleden. Wie had er gelijk ? Wie had het bij het rechte eind ? Naar wie moest men luisteren ? Voor wie moest men buigen ? Ook het werk van Barth wilden ze vervleselijken. Nu ging ineens alles om het gezin, en voor de duivel was daar nog veel munt uit te slaan.

Juist Barth had gewaarschuwd tegen het natuurlijke, het vleselijke, hoe het christelijke door en door verrot was, op zwaar gereformeerde, maar toch andere, toer. Ik groeide op in een hele zware gezinsstructuur. Dat was alles. Dat was heilig. Daar mocht je niet aan tornen. Dat moest. Allemaal

mindcontrol. Het waren narcisten, clowns. Barthiaanse demonen die het werk van Barth hadden vervleselijkt. Alles draaide om het gezin. God werd op een goede tweede plaats geschoven, maar zij waren God. Loskomen van die gezinsstructuur kon niet, want daar zou je zwaar voor betalen. Je was hun bezit. Hoe je je voelde, daar werd niet naar gekeken. Hoe je erover dacht, dat kon hen niet schelen. Caesar heerste.

De uitverkiezing was voor Karl Barth dus niet iets engs en vaags van ezeltje prik, maar lag dus besloten in het zoonschap. Karl Barth spreekt hier dus van een veel hogere natuur, die van het hemelse gezin. Dat is ook het wonder van de schepping. Voor Barth was dit het ware evangelie. Je zou kunnen zeggen dat dit een buitenaards en bovenaards gezin is. Die hemelse link moest zichtbaar worden, opdat de oude, valse link zou vervallen. Er moest een grote verschuiving komen. De aandacht moest komen tot die hemelse link. Daarin werd de zoon aangewezen, de hemelse zoon. De uitverkiezing is dus het hemelse gezin zelf, en die heeft zichzelf uitverkoren. Je mag jezelf in die uitverkiezing verliezen, want al het andere bestaat niet, is niet echt persoonlijk. Het gaat ook niet om al het andere wat daarbuiten valt. Dat is niet belangrijk. Het gaat om dit Ene, het ware, de waarheid. Hierin kan de mens geboren worden, tot schepping worden, en zo hieraan deelhebben. Het slechte van de mens zal wegvallen want dat was niet persoonlijk, niet gericht, niet essentieel, niet goed, en bestond ook niet daadwerkelijk. De uitverkiezing van het goede, van God zelf, was de wil van God, de uitverkiezende wil van God, als de God van de uitverkiezing. Dit loopt pantheistisch door de mens heen. Die architectuur van de hemel, van de uitverkiezing, loopt door alles heen.

De uitverkozen hemelse zoon is ook de uitverkozen mens, want de hemelse zoon is ook mens. Zo heeft de mens dus een weg, in het hemelse zoonschap, om hieraan deel te hebben. In het hemelse zoonschap is niemand buitengesloten door een griezelig, mysterieus goksysteem. Barth vond dat allemaal veel te abstract en speculatief.

Omdat het hemelse zoonschap dus mens werd droeg het zo ook het vleselijke, en werd zo ook verworpen, maar dat ging om dit zoonschap, dus niet om een individu zomaar. Het werd allemaal geschoven op het zoonschap als het aankwam op de uitverkiezing en de verwerping. Zo werd de oude mens, het valse zoonschap, afgedaan, juist opdat het goede, hemelse zoonschap aangedaan kon worden. Er was dus zeer zeker de dubbele uitverkiezing bij Barth, maar toegespitst op het zoonschap. Dat is de som van het evangelie, volgens Barth, en dat is ook de lijn van de tweede bijbel. Calvijn had dus zeker waarde, maar moest nog geduid worden, uitgelegd worden, want alles was nog abstract en duister. Barth moest Calvijn verlichten. Het Oude Testament van de reformatie

moest overgaan tot het Nieuwe Testament van de reformatie : Barth's theologie, wat ook de basis is van de tweede bijbel. In de tweede bijbel wordt in principe Barth's theologie verder uitgewerkt. Hij ging heen in 1968, en de tweede bijbel begon in de zeventiger jaren op te komen, de beginselen ervan althans. Na Barth kwam de tweede bijbel. Dat is een geheel nieuwe gereformeerde dogmatiek, die dus min of meer Barthiaans is, maar ook neo-Barthiaans, want met Barth zijn we er nog niet. Er moest veel meer gebeuren, maar het was een belangrijk fundament gegeven. Babylon was gevallen, maar nu moest het nog tot werkelijkheid worden. Het was slechts gebeurd, maar nog niet uitgelegd.

Het hemelse gezin en de hemelse gezinssituatie is centraal, en alles moet daaraan getoetst worden, ook elke natuurlijke theologie, want zomaar natuurlijke theologie zonder de toetssteen van het hemelse gezin, is de geest van Rigil Kent, die de lagere natuur heeft geschapen, de gezinsloze, moederloze natuur, wat tot een vals gezin werd, een valse moeder, juist omdat het moederloos was. Het moet ergens aan te toetsen zijn, en voor Barth was dat niet zomaar de bijbel, of zomaar de natuur, maar juist in de context van de hogere gezinssituatie, de geboorte van de zoon, en dan zou al het andere wegvallen, als sluiers weggerukt worden. Natuurlijk is dat een beeld wat verder getoetst moet worden, want hierin staan dus vele Barthiaanse geesten op de loer om het kind te verslinden. Doortoetsen is de boodschap. Dat is altijd onze boodschap geweest : toetsen aan de hogere kennis. Alle moeders moeten hieraan getoetst worden, alle Barthianen. Ook de hogere kennis moet dus zelf getoetst worden. Dat is de worsteling. Maar dan zien we hier het idee van de uitverkiezing : het toetsen. Het toetsen is de uitverkorene, en niet zomaar het toetsen, maar het doortoetsen, het eeuwige doortoetsen. Dat is wat de ware vreze des heeren is die het begin en hoofd is van de kennis.

Dat is een neo-Barthiaans idee, beyond Barth, om ook al die Barthiaanse gezinsdemonen te kunnen overwinnen. Wat Barth heeft gestart moest verder uitgewerkt worden, en ook overstegen worden, en daartoe kwam de tweede bijbel.

Doe je dat niet, het doortoetsen, het toetsen van het toetsen van het toetsen etc., dan kom je in het lagere Rigil Kent, lagere Rigil Kentse gezinssituaties, toronto-gezinnen. Daar kom je alleen doorheen door de toetswetenschap, de dogmatiek van het toetsen. Dat is van levensbelang, want de mens is door een gebrek hiervan afgedwaald in allerlei schaduwwerelden en waanwerkelijkheden, ook in Barthiaans vlees. Dat moet er allemaal af. Dat moet overstegen worden, en ook doorgrond. Het komt aan op veel psycho-analyse. Freud moet er op afgestuurd worden.

Het is dus niet afgelopen, stelt Barth, als er een ‘nee’ is gezegd, maar dit is het begin, en de ‘nee’ heeft diep van binnen ook een ‘ja’, wat het doel is van de ‘nee’. Een hoop overmatig kerkelijk drama kan hieraan afsterven. Barth kwam met een hele andere machine, die dus ook de aandacht van de pauzen trok. Calvijn verpulverde pauzen in zijn zwarte ijzeren hand, maar Barth werd door pauzen gevolgd, zoals ook het eeuwig evangelie die dialectiek liet zien. Het is paradoxaal, als een veilige brug tussen katholiek en gereformeerd. Zowel het OT als het NT is nodig in de reformatie, zowel Calvijn als Barth. En zo wordt er een geheel nieuwe weg getoond, in de tweede bijbelse wetenschap : niet zomaar van theologie, maar van toetsen, toetsologie.

Er liggen dus veel gevaren op het Barthiaanse pad, rigil kentse gevaren (zie het boek ‘Rigil Kent ontsluierd’). Je mag je niet zomaar als zoon aan een moeder overgeven. Dat is slechts een beeld. Je mag je ook niet zomaar aan een hemelse moeder overgeven, want wie zegt dat het hemels is ? Je moet toetsen, leren onderscheiden. Dit zijn slechts beelden, mythes. Barth was ook een hopeloze theologische romanticus. Er staan een heleboel Barthiaanse moeders te grienen als hun zonen het toetspad van onthechting opgaan, want je moet dan echt weer de bardo’s in om van zoveel moederlijk vlees en barthiaans romantisch vlees los te komen, de rigil kentse lagere natuur. Je moet doorgangen vinden in het egyptische dodenboek, tot de Afrika brug, tot de missing links, want de mens is volledig verdwaasd hierin, geromantiseerd, tot een theologische flutroman, en die kan ook heel goed barthiaans zijn.

Dit is de uitdaging van de neo-barthiaanse uitverkiezing : de uitverkiezing van het toetsen, het toetsen te leren kennen. Als je dat onder de knie krijgt, krijg je de uitverkiezing onder de knie, want dat is wat de hogere uitverkiezing is. Dat is het evangelie van de tweede bijbel, het grote werk na Barth.

Overromantiek, de liefde die blind maakt, gebrek aan toetsen, het lagere rigil kent, waarin alles tot siamese tweelingen wordt, de lagere aardse natuur van het vlees, die ook heel goed afgeweken Barthiaans kan zijn. Laten we ons niet vergissen. Er is een grote strijd gaande om de barthiaanse uitverkiezing, en daarom moest de tweede bijbel, de wederoprichting van de toetswetenschappen, wel komen, als het neo-barthiaanse geloofsgoed. Er is leven na Barth.

Zoveel stemmen worden er op de mens afgezonden, zoveel rigil kentse klaagliederen, smartlappen en romantische liederen, om de mens terug te roepen tot de vleespotten van Egypte, terwijl in de diepte van Egypte, in de dieptes van de Egyptische dodenboeken het grotere Afrika wacht. Dat is het Afrika wat weggedrukt is door overromantische spelletjes die het lagere menselijke vlees speelt.

Het zijn slechts beelden, mythes, de mens moet verder. Het staat niet op zichzelf. De mens is bedrogen, heeft alles geobjectiviceerd in zijn hebberigheid, in zijn bezitsdrang. Ook het gezin is tot object geworden en wordt gretig verkocht. Toetsloosheid en halfgebakken toetsen is god in dit land, in deze wereld. En daarom noemde Barth de mens in al zijn christelijkheid zondig, want die was verworden tot een onpersoon. Het was een zinkend schip, en Barth kwam op het juiste moment. Zoveel overromantische moeders staan dan te grienen op de kusten, zwaaiend naar hun zonen die de bardo's ingaan, dieper in de Egyptische dodenboeken tot het grotere, vergeten Afrika, waar nog zoveel geheimen liggen. Zijn we klaar hiervoor ? Zijn we klaar voor de openbaring van het Egyptische moeder dodenboek waarin de poorten opengebroken worden, ons nieuwe sleutels worden aangereikt ?

Franciscus van Assisi toetste alles aan moeder armoe, maar ook de armoe moet getoetst worden. Het zijn slechts beelden, en die moeten doorgetoetst worden. Zo kom je in de onthechting, en dan gaat door het diepte toetsen vanzelf alles wortel schieten en vrucht dragen. Dat is het tweede bijbelse idee van de schepping, een wetenschap. We bespreken zo een veel hogere natuur die boven de gezinsnatuur uitsteekt. Het gezin is slechts een beeld van het toetsen, maar met beelden alleen kom je er niet. De mens heeft alles overmatig lopen verbeelden en het overmatig lopen verafgoden. Trek er je lering uit en ga verder met je reis door het Egyptische Dodenboek, tot de poorten van het grotere Afrika, het Orionse Afrika, de missing links, als je tot de eeuwige rust en vrede wil komen, de eeuwige sabbath waarin alle werken des hemels te vinden zijn. Dat is de rust van het eeuwige toetsen, ook een beeld. Dat is veiligheid. We spreken in beelden, maar nu moet het nog getoetst worden, en gekomen worden tot de psycho-analytische sleutels ervan : Freud in Egypte.

Het is een strijd tegen de geest van abortus, en daarom staat er ook in het Egyptische moeder dodenboek de SPREUK OM NIET GEABORTEERD TE WORDEN IN DE ONDERWERELD :

1. En zo zullen zij die opgaan tot Name (de oerkennis) gaan van heerlijkheid tot heerlijkheid. Ja, tot ondergrondse schuilplaatsen zullen zij komen, en zij zullen de tenten van Name wederom doen oprijzen.

2. En de geslachten die vrijgekomen zijn, zullen gaan naar de schuilplaatsen der oude moeders en hun ondergrondse nederzetting, en zij zullen de armoe heiligen.

3. En oude geheimenissen zullen geopend en opgelost worden, en de zegelen van hun boeken zullen verdwijnen.

4. En Name zal hen toegang geven tot oernederzettingen, en er zal een drievoudig snoer opgericht worden, en niemand zal in staat zijn het te verbreken.

5. En niets zal meer belangrijk zijn dan dit snoer, en de jongen zullen beschermd worden en opgeleid.

6. En dan zal het snoer tussen de oernederzettingen gaan bewegen, om ze vele malen tot heil te brengen.

7. En steeds weer zullen zij wederkeren tot de nederzettingen.

8. En zij zullen gaan tot de nederzetting der velden en de nederzetting der boeken, en zij zullen de verborgen geslachten vinden, en het zal hen in de nederzetting der wildernissen leiden.

9. Zij zullen komen tot de nederzetting der zeeen, en zij zullen de geschriften op de binnenmuren van de oernederzettingen begrijpen, daar Name de zegelen heeft verbroken.

hoofdstuk 45 het barthiaanse paradijs : 1929 – het jaar waarin het rijke westen tot de derde wereld werd

Barth stelt dat als we aan de liefde van God denken we ook de vrijheid van God niet moeten vergeten, dus God niet in een kooitje gaan stoppen, maar er heel voorzichtig over spreken, en God ook geen limieten gaan opleggen in zijn liefde, want daar zijn mensen nogal goed in. Dat theologisch recht heeft de mens niet, maar het is de theologische plicht van de mens dat hij het

steeds grotere plaatje gaat zien en begrijpen, stelt Barth. De vrijheid van God is niet minder hemels of minder belangrijk dan God's liefde. God's liefde is alleen hemels zo lang het in zijn vrijheid wordt beoefend. Buiten die vrijheid is het geen liefde meer. God's liefde is ook niet minder hemels of minder belangrijk dan God's vrijheid, en die vrijheid is alleen hemels zolang het wordt beoefend in God's liefde. Het staat dus niet op zichzelf, zoals in het opportunistische liberalisme. De perfecties van deze liefde zijn genade en geduld, maar ook heiligheid en rechtvaardigheid in de theologie van Barth. Genade moet altijd onderworpen zijn, gecontroleerd worden en gezuiverd door heiligheid. Hierin spreken we van een volwassen en hemelse liefde. Ook deze heiligheid moet hemels zijn, getoetst zijn. Hieraan herkennen we de ware liefde.

We komen dan bij het punt van de boddhisatva in het boeddhisme. De boddhisatva speelt niet zomaar voor boeddha, maar daalt af om zichzelf te verbeteren en om anderen te helpen. Hij gaat niet voortijds het nirvana in, maar oefent geduld en ascese, door telkens weer de dodenboeken in te gaan en daar reizen te maken tot de dieptes. Dat zijn dus de dodenboekers. Ze gaan niet op hele hoge troontjes zitten om boeddhaatje te spelen over anderen, om zo dik en vet op hun droesem te worden, tot een afgod in de stad. De liefde zoekt altijd het laagste punt. Ze zijn voorzichtig in hun theologie, en in die zin ook Barthiaans. Barth stelt dat dat ook de betekenis van genade is : het draait om, en daalt af. Deze genade kan niet zomaar geclaimed worden, maar moet je zelf gaan worden en beoefenen. Daarin ligt het geheim, wat dus het geheim is van de boddhisatva's, de dodenboekers, die de bardo's ingaan, de tunnels van de onderwereld. Ze laten zich niet misleiden tot snelle geboortes en snelle opvoedingen. Ze zijn niet op zoek naar de aardse tronen om zich daarop te verheffen. Ze blijven liever anoniem. Ze laten hun linkerhand niet weten wat hun rechterhand doet. Goede wijn behoeft geen krans. Ze hebben geen behoefte aan allerlei aards loon, maar in hun wandel hebben ze hemels loon, in de vrucht ervan.

Vrijheid in de theologie van Barth betekent dat God trouw blijft aan zichzelf, aan genade, aan liefde, en aan heiligheid. Alles wat daarbuiten valt is niet vrij meer en is vals, en is geen ware persoon. Zo vallen er dus een heleboel domino stenen om, vallen er een heleboel dingen weg. We moeten het dus niet zomaar over genade hebben, want dat kan al snel corrupt worden, maar we moeten het hebben over de heiligheid van genade, over de heilige genade. En dat is dus het omkeren en afdalen, de dodenboeken doorgaan. Dat is dus het attribuut van de boddhisatva's, van de dodenboekers. Zo kom je tot grote Afrikaanse bronnen. Zo kun je aansluiten op het paleolithische oer-orion. Dit zijn weldadige bronnen van leven, bestaan en eeuwigheid. Alleen in de dialectiek kunnen deze sloten opengaan. Zomaar zwart-witters, hen die aan de zijlijnen staan, komen er niet doorheen. Ben je een Barthiaan geworden, dan is het belangrijk om een neo-barthiaan

te worden en te leren toetsen, ook het werk van Barth, en het leren verdiepen, net zoals dat met het werk van Calvijn is gegaan. We spreken dan van het balvinisme, het theologische mengsel van Barth en Calvijn.

In de oude Israelitische talen is genade, chesed, ook heiligheid, correctie, dus er was nooit een onheilige, compromisvolle genade om mee te beginnen. Die is ergens de lauwe westerse kerk ingeslopen. Barth stelt dat juist hen die onder God's genade zijn door hem worden aangevallen, zodat hun weerstand wordt gebroken. Zij merken God's weerstand op. Deze genade is een ervaring van worsteling met God. We komen hier dus ook terecht op het hogere toets-idee. Barth stelt dat alleen in die oppositie kan God's liefde herkend worden, en die oppositie is het geheimenis van de schepping en van de ware gemeenschap met God. Dit is ook het geheimenis van de tegenwoordigheid van God, stelt Barth, want zonder die spanning is God helemaal niet aanwezig.

Barth stelt dat de genade een oordelend karakter heeft, en dat dit oordeel genadig is, dus niet boven de maat.

De uitverkiezing van de mens is in de uitverkiezing van het hemelse zoonschap, stelt Barth. We kunnen dus groeien in die uitverkiezing door te groeien in het zoonschap. Dat is een hele uitdaging, de hemelse moeder te leren kennen door het toetsen. In het Egyptische dodenboek komen we los van een heleboel vleselijke moeders, als in de Egyptische bardo's, de tunnels van de onderwereld, tussen dood en leven. Hier wordt ons vlees geaborteerd. Barth noemt het hemels zoonschap in de context van het eeuwige begin, en we kunnen dan ook denken aan het hiervoormaals, de oer-eeuwigheid. Vanuit deze oerleegte en oereeuwigheid komt de schepping voort, als het begin daarvan.

Barth stelt dat in de kennis van de uitverkiezing van het hemelse zoonschap Israel geopenbaard is. We kunnen denken aan het hele spoor terug door de Egyptische dodenboeken tot de Afrika brug en de Orion brug. De uitverkiezing heeft de orionse bron op het oog, en het pad daartoe.

Als we het hebben over 'Jezus Christus is Heer,' dan hebben we het over de Jezus principes, de Jezus voorbeelden. Dan hebben we het over wat de tweede bijbel 'de Jezusin' noemt. Dan hebben we het over de gnosis, over de verlichting. Het hemelse licht is een beeld. Als we het over genade hebben, dan hebben we het over het kruis, het afdalen, juist die aanval op ons leven. Genade heeft niks te maken met onverdiend, maar met een houding. Ge-nade is voor hen die naderen. Het is het mysterie wat gebeurt als je naderbij komt. Het is je eigen reflectie, van je eigen levenshouding.

Barth stelde dan ook dat de genade heilig was, en in zijn ‘brief aan de romeinen’ (1922) stelt hij dat genade gehoorzaamheid vereist. Het inspireert tot actie, en het verlicht.

Genade reageert op het hart, als een antwoord in de communicatie. Barth stelde dat Paulus niets had, dus ook niets kon geven, en dat was het terrein van de genade, en genade werkte door hem heen naar anderen. Die genade was dus bovenaards, geen menselijke genade. Hoe meer hij gaf, hoe meer hij ontving. We kunnen stellen dat ge-nade werkt waar armoe is, waar leegte is. Barth stelt dat Paulus niet werd geleid door wensdenken, maar dat hij gebonden was in discipline. Paulus was in de heilige gebondenheid. Daar werd hij door gedreven. Dat is iets wat na het ontvangen van het heilige geestelijke komt. Als wij gedoopt zijn in het heilige geestelijke, dan moeten wij ook nog gedoopt worden in het heilige toetsen, wat leidt tot de hemelse gebondenheid. Wij worden gebonden in een heilige kruisdood aan onszelf. Dit gebeurt ergens diep in het Egyptische dodenboek, waarin we alles achter ons laten, en alles toetsen in de grote hal van het toetsen, wat een belangrijk Egyptisch thema is. Zo worden wij voorbereid om Osiris, oftewel Sar, zowel een egyptisch als hebreeuws woord voor God(in), te ontmoeten (vgl. Suri). Ook komen wij in die hal Thoth tegen die alles opschrijft, Duaty in het Egyptisch, oftewel de onderwereld, de kruisdood, en tevens het hemelse woord. Wij worden getest aan de hemelse veer, opdat wij zo het aardse kunnen ontstijgen.

Barth stelt dat het evangelie niet zomaar een waarheid is, maar een vraagteken. De mens moet niet zomaar deelnemen aan een bepaalde strijd. Dat vraagt het evangelie niet. De mens moet tegen het geheel strijden, tegen het bestaan op zichzelf. We zien hier al de toetsbeginselen. Het evangelie laat de mens zich eerst terugtrekken, en eerst moet de mens maar eens gaan twijfelen aan het geheel, en alles in hemzelf. Het evangelie is het vraagteken, de oproep om te toetsen dus. Door het evangelie lost de wereld eerst op en wordt dan gebouwd, stelt Barth, en we kunnen stellen dat dit door het toetsen gebeurt, het durven twijfelen, het onderzoeken en testen, het durven piekeren, hoe lang dat ook duurt. We zien dus al heel duidelijk dat het toetsen zijn basis heeft in geduld. Ongeduldigen kunnen niet leren toetsen. Het is een vereiste. Als het evangelie het toetsen betekent, daar een beeld van is, dan kunnen we daar niet omheen. Het evangelie is de prediking van de blijde boodschap : het toetsen, want dit is de weg tot (het begrijpen van) God.

Het ware evangelie is dus de toetsologie, en alle andere scheepjes zullen stranden. Barth stelt dat het evangelie, het vraagteken, zich openbaart in de leegte, in de explosie van een schelp. Zij die deze leegte niet zoeken kunnen dus ook niet toetsen.

Barth stelt dat de gevangene tot een wachter wordt. Dat is een moeizaam pad tot een onbekende God. Kierkegaard had immers gezegd dat alles wat direct gekend was een afgod was. Daarom moest het wel onbekend zijn. Juist het onbekende was de kracht tot behoudenis, stelde Barth.

Het aanvaarden van de contradictie is volwassenheid, stelt Barth, zoals de tweede bijbel ook stelt. Dit is de wereld van tegenstellingen, het gebied van de paradox. Daar moet je mee leren leven. Het gaat tegen elkaar in, en zo is het nu eenmaal.

Paradoxen, bedelingen, gecompliceerdheden, de mens moest het leren aanvaarden in de theologie van Barth. De mens werd weer geheel naakt in het paradijs van Barth, ging weer terug naar de theologische armoe, de leegte, om daar ge-nade te ontvangen, een God die hem met vuisten sloeg, want die ge-nade was heilig en rechtvaardig, en streed tegen de zonde. Het was geen zoetsappige genade van een harmonieuze gezinssituatie. Van dat idee moest de mens af. Het was een worsteling tot gerechtigheid, en toch was Barth een hopeloze theologische romanticus, toch een beetje dat vechtschool idee. God was dan wel de grote Onbekende, maar Barth meende licht te hebben gezien. En wat was dat licht ? Hoe kwam hij hieraan ? Had hij dit eerlijk verdiend, of had hij dit gestolen, of was het deels ? Hij kwam hoog op het paard, maar ook laag. Liefde zoekt het laagste punt, en Liefde komt van het laagste punt. Maar in hoeverre voldeed Barth hieraan ? Was hij één van de piraten die een schat had gevonden of gestolen, een piraat die iets had gezien ? Feit was dat de zon van de onderwereld, de zon van het Orionse Afrika, aan het opkomen was, of juist dieper was gegaan tot een nog diepere onderwereld : de aarde. De zon van de onderwereld was tot het laagste punt gekomen. De theologie van Barth kwam hard aan als een bom in de theologische wereld, en er werd gesproken van een totale ommekeer in de kerkgeschiedenis, een beslissend moment. De mens werd teruggefloten.

Na lange tijd zee zag men eiland. Hier konden ze iets mee, alhoewel ze nog niet wisten wat het was. Men begon horizon te zien, alhoewel het nog steeds onbereikbaar was, en dat was de grote paradox ervan, want het was ook nabij. Wat gebeurde hier precies ? Het begon allemaal met de Romeinen brief van Barth, in de twintiger jaren van 1900, net na de eerste wereldoorlog. De spaanse griep was gekomen, de corona van die dagen, en die had miljoenen geveld, en nu was er iets aan de horizon gekomen : de grote zon van de onderwereld. Het draaide niet meer om de mens, of die nu wel of niet uitverkoren was, want daar werd veel handel om gedreven, maar het draaide nu om de uitverkiezing van God zelf, of God wel of niet uitverkozen was. Het ging nu om het uitverkiezingssysteem zelf, of dit uitverkoren was ja of nee, en Barth stelde dat het beiden bleek te zijn. De zoon was zowel verworpen als aangenomen, in de hemelse paradox. De uitverkiezing was

dus zowel verworpen als aangenomen. Dit helderde veel op bij de mensen, die gebukt gingen onder de veel zwaardere en eenzijdigere uitverkiezingsleer van de donkere eeuwen. Barth bracht een hele andere zwaarheid, een hele andere duisternis, en gaf er een hele andere betekenis aan. Er was een stuk nieuw Woord bijgekomen. Er was iemand verschenen ter paard, met de zon van de onderwereld om zijn hoofd, of zijn hoofd was de zon van de onderwereld. Kun je je het voorstellen ? De mens was in een diep gat gekomen met de eerste wereldoorlog en met de spaanse griep, de corona van de jaren 1900, en de mens greep dit touw aan. De mens had weer wat om over na te denken. Barth bracht nieuw mysterie.

De aarde was met de eerste wereldoorlog en de spaanse griep diep het egyptische dodenboek ingegaan, en dit was apocalyptisch, en kwam zo na een lange reis door de grotten van het egyptische dodenboek tot een mysterieuze kust in de onderwereld, waar de zon van de onderwereld in de zee afdaalde. De mens was verwonderd over dit verschijnsel, maar hoe nu verder ? Wat zou er gebeuren ? Hoe zou de zon van de onderwereld reageren nu een mens hem had ontmoet ? Het was nog steeds ver weg, maar er gebeurden dingen aan de horizon die de mens niet kon verklaren. Barth deed een poging. Barth meende iets ontvangen te hebben. Met zijn openbaring claimde hij dat het toendertijdse christendom met al zijn kastjes en laadjes failliet was geworden, bankrupt. De mens was theologische grenzen overgegaan, en zo ook de kerk. Ook in de wereld dreunde dat door. Het leed onherroepelijk tot 1929, de instorting van het westerse economische systeem. 1929 was het jaar waarin het westen tot de derde wereld werd. Dat was een verschijnsel van de zon van de onderwereld die onderging over alle mensen. Er was geen verschil meer tussen arm en rijk, tussen eerste wereld, tweede wereld en derde wereld. Iedereen was gelijk. Iedereen begon naakt in het paradijs van Barth, wat een woeste, complexe, paradoxale wildernis was in de onderwereld.

Er was een nieuwe Mohammed gekomen op het theologische front. Hij bracht een heel ander Godsbegrip, een heel andere God, want God was immers ‘de geheel andere’, en religie werd bestempeld als ongeloof, en mocht alleen maar op God wijzen, want God was niet religieus, niet de God van de religie, en dat was ook het paradoxale ervan, en dat moest de mens aanvaarden. Barth kwam om de zuurstok en de suikerspin van het verwende religieuze kind af te nemen. Hij werd als spelbreker gezien, en er werd flink tegen hem aangetrapt, maar ook kon de mens er niet omheen. Het snoepgoed was immers weg. De magazijnen waren leeg. Barth drukte de mens theologisch tot 1929 en de dertiger jaren, en hij streed tegen het opkomende nazi rijk. Het moest de kop ingedrukt worden. De mens moest voorzichtiger omgaan met zijn bestaan, worstelen met zijn bestaan. Allerlei heethoofdige en koudhartige oorlogen moesten vermeden worden, want de mens moest eerst met zichzelf beginnen, en niet als een blinde vuistvechter tekeer gaan in projectie. De mens was het

probleem, en zijn corrupte uitverkiezing. De mens moest nu leren toetsen, en dat begon bij zichzelf, en bij zijn eigen vaak halfgebakken toetsmethodes. Geduld was hier voor nodig.

Karl Barth's theologie wordt ook wel de theologie van crisis genoemd. Crisis is datgene wat het ravijn tussen tijd en eeuwigheid overbrugt, oftewel het kruis. Het is ook de brug tussen god en mens, tussen god en wereld, en tussen god en kerk. De wereld kwam oog in oog met deze crisis-brug. De wereld moest dieper de onderwereld in, dieper in het Egyptische dodenboek, tot de missing links van Afrika. Op die brug werd de mens met vuisten geslagen, tot zoonschap. Op die brug kreeg de mens een doorn in zijn vlees, opdat de mens een boddhisatva zou zijn, een vervolgde volger, een gekruisigde, opdat de zon van de onderwereld in hem zou kunnen ontwaken. Zijn innerlijke toren van Babel moest neerstorten, en de spraakverwarring moest komen in het rijk van het vlees. Afrikaloos is de mens, en daarom is de mens eigenlijk geen persoon. Maar in Afrika zou de geboorte kunnen plaatsvinden, zou de daadwerkelijke schepping van de mens kunnen komen. Die schepping was het hemelse zoonschap, het leren toetsen in eeuwigheid en diepte. Er is alleen maar leven op de brug, zoals de Vur stelt. Als de mens zomaar denkt : 'ik ben er,' dan is de mens er niet. Als de mens zomaar denkt : 'ik ben het,' dan is de mens bedrogen, en is het niet. Dat is de paradox. Wie meent te staan is de gevallene. In Karl Barth's theologie kon het allemaal niet. De mens moest opnieuw beginnen. Het individuele Babylon, het innerlijke Babylon, moest vallen.

hoofdstuk 46 Karl Barth : God is het tegenovergestelde van de mens, de radicaal andere

Karl Barth was de Socrates van de theologie : De christelijke mens wist niks, en zou dat moeten aanvaarden als het begin van de kennis. De christelijke mens moest van zijn hoge troontje af, zijn valse afgoden, en valse eigengemaakte vergunningen inleveren. Dit was een Barthiaans identificatie systeem wat tot de aarde kwam. De mens moest zijn oude identiteit inleveren. De mens moest tot

Bazel gaan, in Zwitserland, de geboorte en sterfte plaats van Barth, om van dit kindeke te leren, te komen tot de Barthiaanse verlichting in plaats van naar Hollywood te gaan, want in grote zwermen ging de moderne mens tot Hollywood en nog steeds.

Velen zijn blijven steken tussen de reformatie van de jaren 1500 en de reformatie van de jaren 1900, tussen Calvijn en Barth. Velen kennen Calvijn en Barth niet, en velen weten niet eens wie het zijn. Deze wereld heeft geen flauw benul van godsdienstwetenschappen, en heeft er ook geen interesse in, maar het raadsel dringt en moet opgelost worden. Dat is de noodzaak der tijden, en niemand kan eraan ontkomen. De geschiedenis herhaalt zich. De Spaanse griep is er weer en Barth zal komen, om te laten zien dat Babylon gevallen is. Wat is de weg van Dordrecht tot Bazel ? Wat is de weg van Geneve tot Bazel ? Die zijn we aan het bespreken.

Ik stond eens onder de douche en had toen een visioen dat ik in Bazel was aangekomen, en ik zag allemaal blijde mensen, die blij waren dat ik was gekomen, en Sweet Love van de Commodores speelde op de achtergrond. De mensen hadden een hemelse energie om hun hoofd, en die kwam ook over mijn hoofd. Hier was een messiaans kind geboren. Toen ik begin tachtiger jaren met wat familie in Zwitserland was, als kind, werd de cassette van de Young Messiah helemaal grijs gedraaid. Een profetisch teken ? Het was toen al als een kind een ontwaking, zowel Zwitserland als de muziek van de Young Messiah ‘every valley shall be exalted’.

In de theologie van Barth is de ge-nade de wil van God, het ‘uw wil geschiede’, wat dus ook afrekent met allerlei zoetsappige beelden van genade. ‘Zowel in de hemel als op de aarde,’ dat is wat ge-nade is, waar dus ook nog de naam Nod in voorkomt, de hemelmoeder waarin Ra zijn tocht door de onderwereld maakte, Ge-Nod-e, en Ge is de aarde in het Grieks. Barth stelt in zijn brief aan de Romeinen dat deze ge-nade de relatie is tussen God en de mens, die beweegt van de waarheid tot het moeten willen wat God wil, anders hebben ze het niet. De ge-nade is dus een eis. Daarbuiten is het leven niet, is er geen persoonlijkheid (Romeinen 6). Paulus gaf al aan dat de mens absoluut niet mag zondigen (vers 1-2), dus de mens moet wel volgens God’s wil leven, want zij zijn immers aan de zonde gestorven. Moet is trouwens ook de Egyptische godin van het toetsen, en Moet verslindt ook ieder toetsloos mens en ieder mens dat de toets niet kan doorstaan.

In Barth’s theologie betekent genade ‘gehoorzaamheid’. Compromissen worden niet geaccepteerd. Genade laat niet met zich spotten. Genade is volgens Barth een verterend vuur, en zo gaat genade ook het conflict in. Je kunt daar geen spelletjes mee spelen of het als een hond behandelen. Iedere Barthiaan leeft onder die druk. Die genade bevrijd de mens van religie.

Het vlees heeft het Barthiaanse geloofsgoed, de gnosis diamant of edelsteen van Barth, geheel lopen nabootsen, wat ook het kaf er van is, het ongewortelde en onvruchtbare. Dit zien we om ons heen als pseudo-Barthiaanse flutromannen waarin ook geweld een plaats heeft, de zogenaamde vrouw die op foute mannen valt, of de vrouw die haar gewelddadige echtgenoot vergeeft, terwijl hij het telkens weer flikt, telkens weer dronken wordt, telkens weer haar mishandelt en zijn leven gewoon niet betert, want hij is immers zijn eigen vleselijke afgod. Het is de romantiek tussen de simpele huisvrouw en de narcistische thug, de gangster man. God in zijn broekzak hebben ? Hij is zijn eigen God, en heeft de barthiaanse ideeen lopen verdraaien op een vleselijke manier. Hij misbruikt Barth. Zo ontstaan ook allerlei pseudo-barthiaanse gezinnen, gebouwd op geweld in plaats van hemelse tucht en discipline. Wat we om ons heen zien is een slap aftreksel van de Barthiaanse gnosis.

Barthianen, of hen die door een zekere Barthiaanse verlichting zijn gegaan, deel hebben gehad aan de reformatie van de jaren 1900, een 1929 in hun eigen leven hebben gehad of ervaren, en door de dertiger jaren van de grote depressie zijn heengegaan, zijn op weg en op zoek naar Bazel, terwijl pseudo-Barthianen, die gewoon met de dode massa meeglijden, en die op zoek zijn naar sensatie, zijn op weg naar Hollywood, hebben zichzelf gewoon een rol aangemeten. Iedereen moet tot het dieptepunt van 1929 gaan om tot Bazel te gaan. Daar wacht het messiaanse kindeke Barth, de 1900se reformator of 1900se Mohammed van de crisis theologie. Hij predikt niet alleen het ‘gij geheel anders,’ maar ook het ‘God geheel anders’. Barth stelt dat er geen menselijke weg tot God is. Dat kan alleen door het hemelse zoonschap. Dat is het ‘geheel andere.’ Dan moet je geheel afscheid nemen van het normale, het bekende en openbare, het voor de hand liggende, en gaan tot het onbekende, het ongewone, het vreemde en verborgene, hetgeen ver weg is. Dan moet je een grote reis maken, een eindeloze reis, want de kloof tussen God en mens is eindeloos. Dan moet je stoppen met al je kleinzieligheid en bekrompenheid, al je nietige, onbenullige kortzichtigheid, alles inleveren. Get your ticket right. Stoppen een eigengereide wijsneus of snotaap te zijn, en tot Socrates gaan. Weten dat je niets weet. Barth’s theologie was zwaar Socratisch.

In het kruis, stelt Barth, zien we het onbestaan van de mens, en vooral het onbestaan van de religieuze mens. (Romeinen 7) Alleen in de kruisdood zien we wat de dood daadwerkelijk is, stelt hij. Met name moeten we afsterven aan de religie, want de religie dient de god van deze wereld. Karl Barth betekende dus bevrijdingstheologie, bevrijding van het christendom, van religie, maar in de zin van het komen tot nieuwe betekenissen. Hij voerde dus ook psycho-analyse uit. De mens moest geevacueerd worden uit dat wat religie in de wereld bereikt had. Dat hij zelf nog religieuze termen gebruikte deed daar niet aan af. Het was toch iets anders in zijn theologie. Het had er niets

meer mee te maken. Alle dingen zouden nieuw worden. Hij was een vernieuwingspredikant. Hij geeft een hele andere betekenis aan het evangelie. Hij maakt dingen duidelijker. Zo kunnen de mensen er niet meer mee weglopen. Hij deed er iets mee. Hij gebruikte het als creatief materiaal, en bouwde zo bruggen tussen de verschillende opvattingen. Iedereen kon mee in deze evacuatie.

Barth laat een heel ander mechanisme zien in de diepte. Maar waarom is dit niet doorgebroken ? Waarom doet men hier obscuur over ? God is en blijft de Onbekende. Hij is zelfs Ongekend in zijn Gekendheid. Dat is de paradox. Je ziet het wel en je ziet het niet. Alles is half. Dit is een halve wereld. God is het andere. Het glijdt van je weg. Het gaat zijn eigen pad. Als je denkt : ‘Waar blijft het toch ?’ Het gaat zijn eigen weg. Het moet in jezelf doorbreken en opklaren. Het is een eindeloze weg. Als je denkt dat je het hebt, heb je het niet. Als je denkt dat je het bent, ben je het niet. Dat is de ongrijpbaarheid van Barth, zoals de ongrijpbaarheid van Krishna. Je weet niet of je het bij de kop of de staart hebt, of misschien heeft het jou wel bij de kop of de staart.

We zien veel wijsheid onder mensen, en veel gepubliceerde wijsheid, veel wijsheid voor de verkoop, wijsheid als iets romantisch, als iets ontroerends, als iets wat een gevoelige snaar raakt, maar wat we weinig zien is de timing en de getoetstheid, de logistiek.

Barth reikte wat missing links van de bijbel aan. Hier ging de openbaring verder, aansluitend op de bijbel. Het was authentiek. We spreken dan over de systematische theologie. Hij bracht een nieuw systeem, en het werkte. Iedereen moest mee. Het was als een hemelse lift, een nieuwe opname, en niemand kon achterblijven, niemand kon er omheen. De eerste wereldoorlog was gekomen, en die zogenaamde beschaafde christelijke landen bevochten elkaar. Het was dus allemaal niet zo idyllisch, dat christelijke geloof. Het romantische christelijke wereldrijk was aan het instorten. Karl Barth kwam toen op Nietzschische basis van optimisme tot pessimisme, in socialistische context, om tot een ander beeld te komen over de bijbel en het evangelie. Het was in de context van het semi-nihilisme van Nietzsche : de christelijke mens had volledig afgedaan, de christelijke mens die alles op orde dacht te hebben. Het bleek een leugen te zijn. Voor Barth bestond die romantiek niet meer. De positieve theologie had voor hem afgedaan. Hij zag God’s werkelijkheid haaks staan op die van de mens, die dacht dat zijn zaak God’s zaak was. Dat is wat de dialectische theologie is, dat God niet in harmonie is met het menselijke, maar in tegenspraak ermee. God is het geheel andere. De mens is nog niet tot het ware zijn gekomen, het ware bestaan, en dat kan de mens ook niet. God is dan een definitie van het hemelse, ware zijn, die het niet-zijn, het onbestaan, heeft overstegen, zoals in de existentialistische theologie.

Een heleboel mensen in de gnosis vinden het toetsen moeilijk. Het menselijke kan ook niet toetsen. Het vlees heeft zijn eigen toetsmiddelen, en verknalt het volkomen. Daarom moet de mens het Heilige Toetsen ontvangen. De mens kan het niet zelf in zijn vlees. Het Heilige Toetsen is het volkomen toetsen, in de neo-barthiaanse theologie van de tweede bijbel, die in de zeventiger jaren, na het heengaan van Barth, begon op te komen. Maar Barth had al wel de basis gelegd, want God was de ongekende, en de onbekende, en kon niet gekend worden, en zo was al het menselijk toetsen ook ongeldig verklaard. De mens moest het hogere toetsen ontvangen, net zoals de mens vroeger het heilige geestelijke diende te ontvangen. Er kwam dus nog wat na. De mens kan vanuit zichzelf niet toetsen, heeft een hogere vorm nodig, het hogere toetsende zelf. De mens moet met het Heilige Toetsen omgaan als met een persoon, zoals men vroeger met het Heilige Geestelijke deed, als persoon. De mens moest het Heilige Toetsen leren kennen, er omgang mee hebben. De mens moest de Uitverkorene ontvangen, de Uitverkiezing als persoon, die Zichzelf had uitverkoren, wat dus gewoon het hogere, toetsende zelf is in de neo-barthiaanse dogmatiek van de tweede bijbel. Daar mag je om bidden, daar mag je op wachten, maar laten we beseffen dat dit de filterologische kennis is, de filterologische theologie en dogmatiek. Hiervoor moest de mens naar de neo-barthiaanse school, in die context. We noemen dit ook wel de toetsologie, die de basis dient te zijn van theologie.

Karl Barth rekende af met het verschijnsel ‘God in je broekzak hebben’. Dat werd hem niet in dank afgenomen. Het was dus oorlog in de theologie. God is radicaal anders, stelde Barth. God is zichzelf, en je kan hem alleen maar kennen als hij zich laat kennen, op eigen initiatief, dus de mens kan dat niet forceren of aanmatigen. De mens komt daar niet zomaar doorheen. Maar het vlees had God in een doosje gestopt en wilde niet loslaten. God was een stuk vee, en de kerk was de veehouderij. Daarom bracht Karl Barth een theologische revolutie, een theologische kernbom, een nieuwe kerkelijke dogmatiek, en dat begon al met zijn Romeinen brief, wat al begon rond de eerste wereldoorlog. Barth leerde de mens beseffen : God is het tegenovergestelde van de mens. Dat is de basis van de dialectische theologie, de dogmatiek van Barth.

Oh, dat stijfkoppige vlees. De mens wilde verder dromen, verder wanen in zelfverheerlijking, in godsdienstwaanzin. De mens ging hierin sociale grenzen over, en daarom kwam de Spaanse griep, de 1900se corona, en toen 1929, de instorting van het menselijke systeem. De kapitalisten vielen van hun hoge troontjes. Het rijke westen was ineens het arme westen geworden, onderdeel van de derde wereld, in deze grote Barthiaanse machine, deze theologische maalmolen. Er was een brug gekomen tussen het christendom en het socialisme, en het christendom had voor Barth afgedaan. Er moest iets anders komen. Religie was ongeloof. Openbaring was de sleutel, en alleen als God dat

wilde. En die openbaring brak de werkelijkheid van de mens stuk, dat was het kenmerk ervan, dat het alle zekerheden onder de mens wegtrapte. Het was de boodschap dat de mens totaal theologisch bankrupt was, de boodschap van 1929. Failliet verklaard.

De mens kan ook niet zomaar kind zijn. Denk aan psalm 1. Het kind is onstuimig, grillig, ongetemd, maar de mens moest worden tot een boom geplant aan waterstromen. De mens als boom, komende vanuit de boom, zoals in het Pinocchio verhaal uit 1883, en Pinocchio betekent ook stukje pijnboom in het Italiaans. Het is dus geent op het kruis. De mens moest geent worden op de ware wijnstok. Bent u al deel van de hemelse wijnstok ? Of bent u nog een verwend kind wat begint te gillen en te roepen als het zijn zin niet krijgt ?

Karl Barth wilde een andere betekenis geven aan het christendom, want hij zag hier wel een hemelse kiem in. Het werd alleen verkeerd voorgesteld. Hij ging verder met de kiem van het christendom. Hij ging verder met de kiem van Jezus Christus, zoals het eeuwig evangelie dat ook deed. Maar Jezus Christus had een hele andere betekenis in de theologie van Barth. Het werd in een heel ander licht gesteld, en dat moest ook wel. Barth was een Jezus-freak op een hele andere manier. Ook het plaatsvervangend lijden had een belangrijke kiem. Ook de tweede bijbel ging verder met die kiem. Dat is de paradox, het dialectische denken. Alles heeft er plaats in, slechts met een andere betekenis. Religie had namelijk ook een positieve waarheid, stelde Barth, namelijk dat in religie het geestelijke in ons binnenkomt met onuitsprekelijke verzuchtingen. Maar dat kon alleen door openbaring, want alles wat niet openbaring is is afgoderij.

hoofdstuk 47 de profetische en buitenaardse komst van Barth

In de barthiaanse theologie is geloof niet iets onbenulligs, geen letterlijk blind geloof en allerlei onwetendheid of vooroordelen, maar juist zelfverloochening. We gaan zien hoe dat in de systematische theologie werkt.

De Uitverkiezing is paradoxaal. Het moet het vleselijke verwerpen en het geestelijke aanvaarden. Dat gebeurt in het zoonschap, want er is zowel vleselijk zoonschap als geestelijk, hemels zoonschap. De zoon moet dus besneden worden. Dit gebeuren wekt de gehoorzaamheid van de zoon op. Dat moet wel, anders zou er geen bestaan mogelijk zijn. Er is alleen bestaan mogelijk in God. De religieuze mens is het onbestaan. God heeft dat overstegen, van het niet-zijn tot het zijn. God is in die zin het hogere toetsende zelf wat ons tegemoetkomt. Het staat haaks op het menselijke zelf. Barth stelt dat we het zicht op de negatieve zijde niet mogen verliezen, maar dat we de goede zijde moeten ontwikkelen (In zijn kerkelijke Dogmatiek IV.1)

De mens is dus zowel verworpen als uitverkoren. In ieder mens zit zowel goed als kwaad. De mens sterft maar komt ook tot leven in de dialectische theologie. Om dit uit te beelden wordt de mythe van het kruis gebruikt. Barth stelt dat de zoete vrucht wordt gevonden in een ongewoon harde en bittere schil. Barth stelt : Waar moet de theoloog beginnen met denken, en waar te stoppen ? De basis concepten zijn genade en recht, maar welke aspecten moeten op de voorgrond en welke op de achtergrond ? Hoe kun je voorkomen dat het hele zaakje niet omvalt als een hoop kegels ? Hoe kun je ervan overtuigd zijn dat alles wat gedacht wordt totaal op de goede manier wordt uitgesproken ? Weet de mens dan alles al ? Heeft de mens wel aan alles gedacht ? Weet de mens het wel te definieren en te formuleren ? En zo niet, wat is dan de waarde van de herhaling van alle kerkelijke en bijbelse theologie en al het getheoriseer wat het met zich meebrengt ? Deze vragen gooit Barth op. Het lijkt een beetje op de putten van de Danaïden die eeuwig water moesten scheppen in een bodemloos vat, wat een beeld is van het Onbestaan. Wat heeft het voor zin als je telkens fouten maakt en je langs alles heenleeft ?

Omdat het menselijke gebrek heeft aan kennis moet de mens concluderen dat God onnavolgbaar is en soeverein. Kunnen wij de Danaïden van eeuwige tijdverspilling onderscheiden die een beeld zijn van het onbestaan van de religieuze mens ? Kunnen wij daar van loskomen ?

In alle slechtheid en zonde van de mens kan de mens niet de ingeschapen goedheid van God in hem vernietigen en het feit dat hij diep van binnen ook de uitverkorenheid draagt. De slechte, zondige mens kan niet uit de greep van God ontsnappen. Hij kan niet uit de hand van God vallen. Alles wat bestaat is namelijk God’s werk, stelt Barth, en de mens kan niet ontsnappen, want de mens is

eigendom van God, de Schepper, zelfs al wordt de zondige mens verwoest. Alles wordt door God gebruikt, al zou het zijn als brandstof, maar alles zal medewerken tot de vervulling van zijn doel. In die zin is iedereen uitverkoren. Iedereen is uitverkoren om in God's werk gebruikt te worden voor God's doel, en God is hierin een meesterschepper. We hebben te maken met de oneindige kennis van God. God heeft een oplossing voor het mysterie van de zonde. De kiem van God's koninkrijk is dus in ieder mens. De buitenste, zondige schil van de mens is het onbestaan, maar God is in hem het bestaan en het zijn. God heeft het onbestaan overstegen, ook in de zondige en religieuze mens. Dat is de paradox in de dialectische theologie en eschatologie. Barth heeft het over het werk van de linkerhand en rechterhand van God. Hij spreekt hier over een vervanging. Er is een negatieve zijde en een positieve zijde. De zonde en zondaar zullen vernietigd worden aan de linkerzijde, maar aan de rechterzijde is er een vervanging. Er zal een nieuwe en rechtvaardige mens in zijn plaats gezet worden, als de leer van de zondaars-plaatsvervanging. Iedere zondaar heeft dus een plaatsvervanger. Die mens is in elke zondaar geschapen. Ieder mens krijgt een ja en een nee te horen. Barth omschrijft dit dualisme als waar en waarheen, als een dynamische reeks, een spanning tussen gisteren en vandaag, de spanning tussen alreeds en nog niet, maar God is geheel anders en is ver achter dit conflict. Zijn schepping verschilt van hemzelf. Het is dus altijd anders. Het is tussen God en mens, en het is iets persoonlijks. Hij heeft het over het gekruisigde zoonschap wat overal doorheen loopt, wat de plaatsvervanger is van de lijder, en de plaatsvervanger van de zondaar. Dat zijn twee plaatsvervangingen. Het is de kennis van het andere. Maar het heeft zijn grenzen. Het staat haaks op alle menselijke interpretaties hiervan. Het is het vreemde wat komt. Daarom is Barth als de Mohammed van de jaren 1900. Als hij komt als het normale, dan is hij het niet. Hij komt als het vreemde.

Alles heeft een goddelijke kiem. Alles heeft een ja en een nee, al dan niet in de crypsis, de cryptische gnosis, het raadsel. Door herkenning en uitwerking kan het tot leven komen. Dat is het geheimenis van de paradox, van de dialectische theologie. Zo blijft de mens niet vastzitten in drama, maar heeft uiteindelijk doorgang tot de Barthiaanse moeder, die geheel en al door openbaring werkt. Dat de mens de goddelijke kiem niet uitdraagt maakt dat er strijd is. God strijdt tegen de mens. Barth laat zien dat de mens geen oordeelsvermogen heeft, er een potje van maakt, en God is de geheel andere die daartegen strijdt. God laat niet met zich spotten. Daarom is er ook een groot 'nee' tegen de mensheid. De Barthiaanse theologie is alles behalve zoetsappig. Het is een chronische strijd tegen de mens. Jezus kwam ook niet om vrede te brengen. Er is geen harmonie tussen God en mens. Het zijn tegengestelden. De zoon moet worden tot een boom geplant aan waterstromen, psalm 1, waar de Vur ook over gaat. De mens moet loskomen van de chaos van het zijn van vlees en bloed. Alleen als de mens tot de boom geplant aan waterstromen wordt heeft de

mens hierin de droom van het zijn van hemels vlees en bloed in het hemelse zoonschap. Dat is het zoonschap tot de Barthiaanse moeder, tot de Barthiaanse God. In de gelijkwording aan het kruis vindt de mens de volkomen en eeuwige dood van het vleselijke om zo tot het volkomen, eeuwige leven te gaan, als in een droom. Het is daar waar de mens de levensboom in zijn hart ontvangt.

Het boek der roependen spreekt van een zes-eenheid, waarvan de heilige boom er één is. (zie het boek van Enaz) De eeuwige boom is het beeld van de heilige gebondenheid. Het is een brandende boom, zoals we kunnen denken aan de brandende braamstruik waartoe Mozes naderde voor de exodus. De boodschap is gelijkvormig te worden aan die boom, want die boom is de uitverkoren boom des levens geplant aan waterstromen om tot het geheimenis van het hemelse vlees en bloed to komen, wat ook verbeeld wordt door het Pinocchio verhaal in de jaren 1800, en waaraan het Alice in Wonderland verhaal uit de jaren 1800 parallel loopt (1865). Alice in Wonderland was dus van de zestiger jaren van de jaren 1800, en Pinocchio was van de tachtiger jaren van 1800 (1883). Dit zijn belangrijke Barthiaanse en neo-barthiaanse sprookjes, waarvan de lijnen ook weer terugkomen in de Kate Bush muziek. Daar beweegt het mysterie van Alice in Wonderland, Alice die de putten ingaat.

Dit houdt in dat de dorre boom van vleselijkheid en zonde uitgerukt dient te worden en in de zee geworpen dient te worden (Enaz 1:26). Ook in de mythologie van de bibelebonse pap in de tweede bijbel komen deze dingen terug, want aan het einde verandert Joost Buis in een slingerplant.

Dus niet zomaar zoonschap, maar dieper : hemels boomschap. Vlees en bloed moet sterven aan de boom, aan het kruis, en de mens moet gelijkvormig worden aan het kruis, wat dus ook de boodschap is van de Vur en het boek der roependen in de tweede bijbel. Hierin ligt de droomkiem van het hemelse gezin, zoals Gunkel wees op psalm 128, die het vervolg is van psalm 1 en daar parallel aan loopt, als zijnde deze dingen. Dit is ook de boodschap van het Johannes evangelie, dat de mens een rank moet zijn van de ware wijnstok. Het gaat hierin niet om de rechtvaardiging van de mens, maar om God die zichzelf rechtvaardigt, stelt Barth.

De mens moet dus weer boom worden, en daarin kunnen de dromen van hemels vlees en bloed komen, als de vruchten van leven. Er is dus geen werkelijkheid en bestaan buiten het kruis, de boom, om. Zo wordt de oude mens afgelegd en de nieuwe mens aangedaan. De oude mens moet hiervoor de kooi in. Jezus werd gelijkvormig aan het kruis, aan het kruis, waar hij de boom geplant aan waterstromen werd, en wat al van toepassing was op de dichter in het Oude Testament, in de psalmen. Het zijn hele dichterlijke dingen, geen letterlijke dingen. Dit is het levende Woord komende van de boom des levens. En het Woord wordt dan vlees, zoals ook in het boek van Enaz.

De hemelse gratie, stelt Barth, breekt niet uit in de gewilligheid van de mens, maar in zijn onwilligheid, en juist door die uitbraak is de mens een wonder en een puzzel voor hemzelf. Dit is het oordeelsvermogen van God, wat niet het gebrekkige oordeelsvermogen van mensen is. De mens kan het zelf niet, en heeft het tegengestelde, het goddelijke, nodig, om zijn ongoddelijkheid, zijn menselijkheid, tegemoet te komen. Dit is zoals in het sprookje van Assepoester waarin de pompoen met de zeven muizen worden tot een koets met paarden. Er moet mee gewerkt worden. De Barthiaanse theologie heeft deze Assepoester achtergrond. De mens moet leren hierin zowel het nee als het ja te aanvaarden. Elk mens zal een ja en een nee in zich horen. Dat is de theologie van Barth. Dat is de Bazelse reformatie. Dat was een 1900se reformatie. Willen we het geheimenis van Calvijn draaien, dan moeten we tot deze Barthiaanse reformatie komen.

Ook het geloof krijgt een hele andere definitie in Barth's theologie. Het geloof is datgene wat gedaan moet worden en wat door niemand op een natuurlijke manier gedaan kan worden. Geloof is dus het absolute nederige in de theologie van Barth. Het geloof is het aanvaarden van het ja, het nee, en het raadsel. Het geloof is het aanvaarden van de paradox en de diepte ervan.

De mens is geen persoon. Alleen God is een persoon. God heeft alleen zichzelf uitverkoren. De mens, die niet bestaat, slaat zijn hoofd stuk tegen dit raadsel. Het is de theologische kerncentrale van Karl Barth. Het is dialectisch. Het gaat hier niet om dat iemand op een kruispunt een weg moet kiezen, maar onder ogen moet komen dat hij uit een laag deel en hoog deel bestaat, en dat hij moet ontwaken tot het hogere deel. Alles is al gebeurd. Dat is de ontwaking van het geloof. Het is niet de rechtvaardiging op zich, maar komt het alleen onder ogen. Het is het lege kanaal, niet de afwezigheid van kennis zoals in het valse religieuze geloof. Barth stelt dat geloof in vele vormen komt, en dat het in het centrum kennis en begrip is. Maar er is ook een omtrek. Geloof is totale nederigheid, stelt Barth. Er is dus geen hoogmoed in geloof, en alhoewel er wel hoogmoed kan zijn leeft het geloof daar langsheen. De tubes van geloof hebben dus omleidingen. Het is een pad er doorheen.

Geloof, als leegte dus, zoals in het Engels Faith dichtbij Void ligt, leegte. Leegmaking is dus noodzakelijk, ook voor het toetsen. Het leegmaken van het zelf. De mens moet zo loskomen van zijn eigen werken. Dan alleen is geloof het kennen en begrijpen. Geloof kan al snel corrupt worden als het een verkeerde richting krijgt, dus de mens moet hier erg oppassen. Geloof is het pad van Bethlehem tot Getsemaneh, door de Jordaan, het pad van boetvaardigheid waar je nergens je hoofd neer kunt leggen, en Geloof komt uiteindelijk aan op Golgotha, hangende aan het kruis, stelt Barth.

Geloof is arm en hongerig, en Barth zag het verhaal van Jezus als een beeld daarvan. Dit is ook hoe de boom geplant aan waterstromen groeit tussen hemel en aarde.

hoofdstuk 48 Karl Barth en het herstel van de Uitverkiezings-machine

Zoals gezien pakt Karl Barth alle christelijke en gereformeerde termen en geeft er een andere betekenis aan. Die beschrijft hij uitgebreid in de KD, de kerkelijke dogmatiek, die uit vier hele grote delen bestaan, die ook weer onderverdeeld zijn. Hij schrijft paradoxaal, dialectisch, en het is dus voor meerdere interpretaties vatbaar en moet ook uitgewerkt worden. Ik heb er al heel lang over willen prediken, maar het was de tijd er nog niet voor. Er moest eerst een goed fundament voor zijn. Ik heb hetzelfde als Karl Barth gedaan met Calvijn en de reformatie, namelijk andere, diepere betekenissen gegeven aan de termen, opdat er doorgang zou zijn. We spreken dus van dit proces : van Calvijn tot Barth, wat dus ook neerkomt op : van Dordrecht tot Bazel. We kunnen niet zomaar kriskras deze dingen doen, want we hebben te maken met theologische kernenergie, in een zwaar beveiligde theologische kerncentrale. Wie hier dus te licht over denkt : Houd je er alsjeblieft niet mee bezig. Dit is alleen voor mensen die beseffen dat de geestelijke strijd zich op het terrein van de systematische theologie bevindt. Aan Karl Barth ontkom je dan niet, zoals je ook niet ontkomt aan Calvijn.

Barth noemt de Heilige Geest : de hemelse zelfverklaring. Waarom zijn er altijd drie personen geweest in de theologie van de voorouders ? Dat is heel belangrijk, want het gaat niet buiten het hemelse zelf om, want dan zou het slechts projectie zijn, afschuiverij. De Heilige Geest is dus de agent die dat in de gaten houdt. Anders zou het luiheid zijn. We moeten immers als eerste een kanaal zijn, een leeg kanaal, wat Barth het Geloof noemt. Deze buizen lopen ook overal door het theologische systeem, de theologische electriciteits-centrale. En mensen, houd dit goed in de gaten, want als je zomaar te vol bent van jezelf, en het staat allemaal zomaar op zichzelf, zonder kennis,

zonder toewijding aan het hogere, dan wordt het zaakje corrupt, raakt het verstopt. Veel zelfverwezenlijking vandaag de dag is gewoon een ego-trip. Het begint met zelfverloochening, het Geloof, in Barth's theologie. Een kanaal op zich zijn is niet voldoende, want de mens moet het hogere ook worden en zijn, in de paradox, in de dialectiek, om zo te kunnen bestaan. De hemelse zelf-factor en zelf-indicator, de zelfverklaring, is waar de Heilige Geest voor staat. Die hemelse Agent moet er dus wel zijn, zodat de mens niet gaat lopen sjoemelen, en de Heilige Geest wijst altijd op God, op de Kennis, dus de Heilige Geest, het Zelf, mag niet totaal op zichzelf staan, maar heeft de Hogere Kennis nodig, en moet dat ook worden en zijn, als de voltooier en volle waarheid. Als de mens dus afdwaalt in projectie spelletjes, of ego-trips, dan krijg de mens een duw van de Heilige Geest, de hemelse zelfverklaring. Het zijn belangrijke shockers in de buizen.

Barth stelt dat de Heilige Geest niet de geest van de mens is, maar van God en God Zelf. De Heilige Geest komt voort vanuit God, en de Zoon, en verbindt dan ook God en de Zoon. Dat is weer de hemelse gezinsstructuur, en we kunnen dan stellen Moeder en Zoon, en daartussen ligt het Zelf, de Heilige Geest. Daarvoor heb je dus Geloof nodig, oftewel de ontlediging, de nederigheid, de zelfverloochening. Maar het Zelf zomaar op zichzelf laten bestaan in alle letterlijkheid is dus levensgevaarlijk. Vandaar dat we telkens weer terugkomen bij de theologie, bij de godsdienstwetenschap en moeten beseffen dat het daar toch moet gebeuren. De Heilige Geest is degene die het hemelse Zelf bevestigt aan de mens. Door dit wonder ontstaat het Woord. We spreken dus over het Kennis-Zelf, en niet zomaar zelfgerichtheid. De Heilige Geest, het hemelse Zelf, wijst altijd op de hemelse Kennis. In die samenwerking, op die brug, ontstaat het Woord.

De Heilige Geest herinnert dus aan de eigen verantwoordelijkheid, zonder af te doen aan het Geloof, aan de zelfverloochening. Dat is de paradox. De Heilige Geest bevestigt en bekrachtigd juist de zelfverloochening, het Geloof. Ga je daarin mis : Jammer dan. Het eindigt in onbestaan. Het menselijke zelf bestaat namelijk niet. Het ego is de illusie van de zonde.

Het gaat dus om de barthiaanse en neo-barthiaanse betekenissen van het geloofsgoed van de voorouders, om het functie en waarde te geven, anders gaan we erdoor te gronde. Het ligt te sterk in ons wezen. Het is te diep en fundamenteel. Het is de hartslag van de mens. De rivieren zijn te sterk, maar de mens heeft hemelse stuwdammen en kanaliseringen nodig.

We mogen de invloed van Karl Barth niet onderschatten. Het ligt aan de basis van de huidige samenleving. Het moet daarom wel uitgewerkt worden en gepredikt. Er moet een goed commentaar op komen. Daarvoor is het nu de tijd. De kerkgeschiedenis gaat door bedelingen. Het moet richting

krijgen, en fundament. Dingen gaan niet meer weg, maar betekenissen kunnen veranderen. Daarin is de paradox dus belangrijk. Het Egyptische Moeder Dodenboek spreekt van de oprichting van een drievoudig snoer, als de mens door het dodenboek tot de ondergrondse nederzetting van de oude moeders gaat waar de armoe is geheiligd. En het snoer zou gaan bewegen om heil te brengen. De hemelse Moeder (God), de Zoon en het hemelse Zelf (de Heilige geest), zijn de hemelse drie-eenheid. Geloof, zelfverloochening, zou dan de vierde zijn, tot een viereenheid, en Genade, de hemelse Wil en Werken, de vijfde, tot een vijfeenheid. Geloof is dus belangrijk als de zelfontlediging. Zo werkt de barthiaanse en neo-barthiaanse kerncentrale.

De Heilige Geest, het hemelse Zelf, maakt de mens levend tot de levende kennis van de hemelse werken (Genade, vgl. genadegaven), en doet de mens ontwaken tot het geloof, de ontlediging,stelt Barth. Daarin is ook altijd de hemelse afstand aanwezig, want God is het totale andere, wat de paradox inhoudt. Niemand kan er dus zomaar mee weghollen in deze kerncentrale. Niemand kan het zomaar even wegstellen. De hemelse afstand, het totaal anders zijn van God, bewaakt alles. God is en blijft de Onbekende, de Ongekende, en de Verborgene, en staat altijd weer haaks op de mens, dialectisch. In de Genade, wat dus niet zomaar de westerse evangelische genade is voor de duidelijkheid, is dus de leiding, de richting. In de paradox, in de dialectiek, kan dus zeker het vleselijke, het menselijke, het niet verdienen, maar het geestelijke, hemelse dus wel, en daar reageert God op. Die paradox komen we ook vaker in de bijbel tegen, zoals bij het oordelen : niet door het vlees, maar wel door het geestelijke, het hemelse. En die paradox is er ook in het omgaan met de doden. Het westerse heeft alles eenzijdig gemaakt, door gebrek aan vertaling, en daarom moest Karl Barth komen met de dialectiek. De dialectiek was er al in de filosofie bij Fichte, Kant en Hegel, de Duitse verlichtingsfilosofen, en oorspronkelijk komt het uit het Egyptische dualisme.

Karl Barth voorzag wat gevaren van het ‘zijn’, en stelde dat het ‘zijn’ niet losgekoppeld moest zijn van het hemelse werk. Het moet dus een werkwoord zijn. Hij stelde dat het ‘zijn’ ook ‘het werk’ is. Daarin heeft het zijn identiteit, in de hemelse industrie. Het Zelf is dus ook een werkwoord, zoals ze weleens zeggen : ‘De Heilige Geest is God in werkkleding’, en is daarom onlosmakelijk verbonden aan de Genade, de wil en werken van God. Er is altijd dit nauwe verband geweest tussen de heilige Geest en de geestelijke gaven (genade gaven). De kerk is dan datgene wat plaatsvindt wanneer God bepaalde mensen laat leven als zijn kinderen en zijn werkers, als getuigen (gelovigen) van deze dingen. Barth stelt dat dit de eerste vruchten zijn. Dat is dus een hemelse kerk, God zelf, want de mens bestaat niet. Het is dus archetypisch. De Kerk, het hemelse gezin, is de hemelse uitverkiezing, de zesde, tot een zes-eenheid. Zoals we zagen is de hemelse Uitverkiezing het heilige Toetsen. De mens is kapotgemaakt en getraumatiseerd door de menselijke uitverkiezing, en daarom moet de

Uitverkiezing hersteld worden. We hebben het over de Heilige Uitverkiezing, het herstel van de uitverkiezings-machine, de hemelse uitverkiezing. Zo wordt de gehele zes-eenheid hersteld. Het heilige toetsen is zowel de uitverkorene als de uitverkiezer. Het is dus een systeem van toetsologie. Dat is wat theologie in diepte is. Alles staat of valt met de hemelse uitverkiezing. Het is altijd iets groots geweest en iets paradoxaal. Hoe heerlijk zal het zijn als je de ware uitverkiezing in je hart ontvangt, en zowel het ja als het nee mag aanvaarden.

De Uitverkiezing, de hemelse kerk, is de Moeder van God, zoals zij ook genoemd wordt, de Moeder van de Moeder. Hierin vinden wij de bron van het bestaan van God, zoals Barth het al stelde, dat God zichzelf heeft uitverkoren. Door deze uitverkiezing bestaat God, maar de mens bestaat niet. Alleen God is uitverkoren, en alleen het hemelse zoonschap is uitverkoren. God staat haaks op de mens. Dat is dus de paradox, de dialectiek. Er is geen leven en bestaan buiten God, buiten de hemelse Uitverkiezing. De valse uitverkiezing bestaat dus niet, en is dus ook niet uitverkoren. In die zin bestaat alleen maar het hemelse werk, en de hemelse werker (de Genade, de genadigen, genadevollen, de begenadigden).

hoofdstuk 49 het 1978-1979 knooppunt van de menselijke ziel

Ook van belang is dat de alverzoening een kwartslag draait. Er is ook een heilige alverzoening, maar die heeft een hele andere betekenis. Dit is een insectisch en majesteitelijk mysterie wat de derde en vierde alverzoening wordt genoemd in de Egyptische bijbel. De Anubis bijbel van de tweede bijbel heeft het ook nog over een vijfde alverzoening. In insectische geschriften worden ook

nog over meerdere alverzoeningen gesproken. Het betekent dat in een ieder de goede bron zich ontwikkeld, ongeacht de keuze van de persoon, want het is iets diep van binnen, en het zal tot een hoger niveau komen. Het goede blijft zich dus door ontwikkelen, in ieder mens, en ieder dier, in alles. Het is dus nauwverbonden met de heilige uitverkiezing. De heilige uitverkiezing is de heilige boom, en de heilige alverzoening is het hemelse vuur waarmee de boom in brand staat (vgl. brandende braamstruik), en dit is het insectische. In de insectische geschriften draait de hemelse alverzoening heen om het mysterie van de gifbeker.

Werken aan de tijdlijn in je, het andere, diepere betekenissen gaan geven. Laat het niet zomaar renteloos liggen. Pot het niet op. Zoals Karl Barth het zei : ‘Het ‘zijn’ is het ‘werken’, opdat je niet in al te lui existentialisme terecht zou komen. De gifbeker wijst terug op Socrates en was ook een onderdeel van het kruis. Het wijst terug op de hof van Eden (of Edom in de liturgische Ge’ez taal van Ethiopie, Edem in de septuagint), wat dus iets dualistisch is, dialectisch. 1978 was het jaar van de Socratische gifbeker in het massa-vergiftigingsverschijnsel van Jim Jones. De wereld is bewust of onbewust nooit te boven gekomen van deze shock. Het zit nog steeds diep in de aderen van elk mens. In 1979 ging de boom branden. De insecten zijn voor de psycho-analyse. 1979 was dus een paradijselijke situatie, een beeld van de heilige alverzoening, maar het had zijn eigen slang. Daarom moet er gewerkt worden met deze jaren. Het geheimenis moet ontrafeld worden.

Bestudeer 1979, want het gaat niet zomaar weg, het lost niet zomaar op. Doe er psycho-analyse op, om 1978 te kunnen ontstijgen, de algehele vergiftiging van de collectieve menselijke ziel. De mens liep vast in 1978, en zit nog steeds in deze knoop. Die knoop ligt in je eigen aderen. 1978 is een deel van je, en daarom heeft de mens 1979 nodig, en moet de mens ook de knoop van 1979 ontwarren, want ook 1979 is een potentieel gevaar als de mens er niet mee werkt. Het zijn tikkende energetische tijdbommen in de diepte van de ziel van de mens, van elk mens. Dit moet gebeuren in de jarologie.
De mens moet loskomen van de rigil kentse siamese alverzoening, wat een massa vergiftiging is. De mens moet ervan afkicken.

De heilige alverzoening : een van de grootste en belangrijkste mysterien in de onderwereld. Om los te komen van alledaags drama en van mensen die het in jouw ogen helemaal hebben verprutst en waar geen land meer mee te bezeilen is. Er is wat diepers in hen, wat zich doorontwikkeld, iets goeds. Alle dingen werken mede ten goede. Dat is wat de ware alverzoening is.

Het blijft zich doorontwikkelen. Het is iets insectisch. De insecten vormen alles om, van binnenuit. Niets zal hetzelfde blijven.

Zijn we klaar voor dit verschijnsel en mysterie ?

Waar denken we aan als we aan 1979 denken ?

Aan de tsunami in Frankrijk ? Aan Harrisburg ? Aan het wederom naderen tot Jupiter door de ruimtesondes Voyager 1 en Voyager 2 (na het veel dichterbij naderen tot Jupiter door de ruimtesondes Pioneer 10 (1973) en Pioneer 11 (1974) ? Aan de Iraanse Revolutie in Iran die de geestelijkheid aan de macht bracht door het afzetten van de sjah ? Het land werd toen tot een islamitische republiek onder de geestelijke leider ayatolla Khomeini. Was het een profetisch teken ? Natuurlijk had het zijn eigen dictatuur en ging het niet goed op sommige punten, maar het land was van een zwaar tirannieke monarchie die marteling niet schuwde overgegaan tot, alhoewel vaak vleselijk, een theocratie. Er was een nieuwe tirannie gekomen. Christenen waren hun leven niet zeker. De Iraanse vluchtelingen kwamen ook naar ons land, want bij mij zat er een in de klas op de bijbelschool. Als er vleselijke scheidingen tussen kerk en staat zijn, dan zijn er ook vleselijke eenheden van kerk en staat. Uiteindelijk moet er een neo-barthiaanse theocratie zijn, in de mens zelf, die bereikt kan worden door de psycho-analyse op het 1978-1979 mysterie.

Of denken we bij 1979 aan de anthrax uitbraak in Rusland ? Het was genaamd het Sverdlovsk lek, een ongeluk in een geheime militaire basis van de koude oorlog voor biologische wapens. Sverdlovsk, of zoals het nu heet : Jekaterinenburg (Jekaterinboerg, Russisch), wordt ook wel de poort tot Siberie genoemd.

Het is niet zomaar geschiedenis. Het zijn vloeistoffen, giffen, die nog omgevormd moeten worden, aan het kruis, door de insecten. De boom (uitverkiezing) moet branden in het hemelse vuur (alverzoening). We zien bovenstaande het volgende :

Tsunami in Frankrijk : het liberalisme werd een halt toegebracht.
Theocratie in Iran : het monarchistische liberalisme werd een halt toegebracht
Anthrax in Rusland : psycho-analyse op het communisme, als heenwijzer naar de alverzoening

Ga 1978 en 1979 in je voelen, ga er vat op krijgen.
Het is een portaal tot een nieuw belevingsspectrum.

De mens kwam in 1979 tussen twee vuren in te liggen, want in 1980 was er de verschrikkelijke moord op John Lennon. En laat niemand zichzelf voor de gek houden : we stierven allemaal een beetje op die dag.

hoofdstuk 50 karl barth en de dystopische theologie

In de theologie van Barth is de Heilige Geest degene die aan het hemelse zelf doet herinneren en het hemelse zelf openbaart en doet begrijpen. De Heilige Geest brengt het bewustzijn van het hemelse zelf. We kunnen stellen dat de uitverkiezing wordt uitgebeeld door het communisme, en de hemelse alverzoening, wat dus geen vleselijke alverzoening is, wordt uitgebeeld door het socialisme.

Krijg je jarologie op orde, de wetenschap van de ontraadseling van de jaren.

Ik zag de Geest van Karl Barth, de Heilige Geest in zijn theologie, het zelfbewustzijn, de zelfkennis. Ik was in mijn werkkamer en het verscheen achter me boven de kast. Het was als de Barthiaanse David. Het verscheen als een Engel, geheel in wit, wit haar, witte klederen en witte vleugels, witte aureool om het hoofd, als een soort Garuda vogel, maar ook als menselijkheid, als de hemelse mens.

Die nacht in een droom begon de hemelse mens tot mij te spreken, als een soort Barthiaanse Aaron, Orion, die Mozes hielp bij de exodus. Karl Barth was een psycho-analyticus op het christelijk geloof, maar er moet ook psycho analyse op de jaren komen. Het moet neo-barthiaans met elkaar gaan samenwerken.

1979 : Iran werd bevrijd van de sjah en van zijn geheime politie, de gevreesde ‘Savak’, die politieke tegenstanders oppakte en martelde. Er was sprake van een groeiende kloof tussen arm en rijk, tussen de massa’s en de elite. Er kwam nu een geestelijk bewind, maar dat had zijn eigen tirannie.

Ook kwam Saddam Hussein in 1979 aan de macht. In 1980 begon de oorlog tussen Irak en Iran. Irak viel Iran binnen, omdat Irak vreesde dat de Iraanse revolutie zou overwaaien tot Irak. Irak zette gifgas in, chemische en biologische wapenen. Er waren tienduizenden Iraanse kindermartelaren. 1979 was dus ingesloten door de gifjaren 1978 en 1980, en was zelf ook min of meer een gifjaar. De mens leefde in een gifthriller. In de droom was ik in 1979, en ik moest ergens onder een gebouw waar trappen naar beneden gingen, en daar stonden militaire standbeelden van 1980. Ik kreeg toen een pakket explosieven waarmee ik zo'n standbeeld moest opblazen, en toen was er een portaal geopend naar een diepere wereld onder de grond, om zo uit de gifthriller te komen. 1979 was daartoe het portaal. De mens moet dus zowel ontsnappen aan 1978 en aan 1980, om zo door het 1979 portaal te komen tot de ondergrondse wereld.

Ik zag de zoon des mensen, maar ook de moeder des mensen, en toen haar baarmoeder, die diep in me was. Het hemelse zoonschap is een werk, dus het staat niet zomaar op zichzelf. (1) Het staat dus niet los van de genadewerken. Genade is ook een werk, wat verder niets te maken heeft met vrije gave en vrijblijvendheid. De wedergeboorte is ook en werk. Zelfs de hemelse rust is het werken, want het werk geeft de hemelse rust, dat zit erin verborgen.

De tandartserij is levensgevaarlijke plastische chirurgie in het menselijk bot (gebit) waar de mens eens van wakker dient te worden. Chemisch auto-gebruik dient teruggedrongen te worden, en het vakkenpakket voor kinderen moet veranderd worden. Kinderen moeten eerst doordrongen worden van het geestelijke. Denk aan vakken zoals Toetsologie, Ethiek, Jarologie, Kruisologie, enz. Zoals het nu is zijn kinderen veelal opgebouwd door de bouwstenen van vermoorde dieren door het vlees wat zij eten. Dat geeft zware psychologische oorlogen, want de energie van het dier heeft geen rust, en bevindt zich deels in het kind. Het kind is dus opgebouwd uit een mengsel tussen zijn eigen energie en de energie van het dier, zelfs lichamelijk, dus dat geeft enorme psychische problemen, voor zowel de ziel van het dier als kind. Hier komt ook pestgedrag uit voort, omdat de dierenziel groepen tegen elkaar gaat opjutten. Ook de zielen van de families van de dieren doen hieraan mee. Dat zijn dus psycho-chemische oorlogen. Het dier wil loskomen van het kind, maar kan dit niet omdat het verankerd ligt in de cellen, waardoor de dierenziel een enorme haat ontwikkeld. Het is een situatie van zware marteling, voor zowel dier als kind. Daarom zullen slagerijen afgeschaft moeten worden, en zal de mens moeten overgaan op een plantaardig dieet.

Dat is allemaal heel gecompliceerd, maar dat moeten de kinderen eerst leren. Dierenzielen zitten in het bloed van kinderen die vlees hebben gegeten, en die dierenzielen moeten shamanistisch

uitgeleid worden, tot het licht, om problemen te voorkomen. Dat is positief excorcisme, het vrijzetten van opgesloten zielen, in dit geval dierenzielen.

Het is een beetje een William Burroughs achtige wereld geworden (Naakte Lunch, de Wilde Jongens), een misantropische dystopie. Dan is er behoefte aan dystopische theologie om er doorheen te komen. Het houdt niet de schone schijn, maar zegt het hoe het is. Overal zie je de mensen de illusie van zonde oproken, diepe naalden in de aderen, veel geweld, bloed en sperma. Het is een fabriek. Hoe ontsnap je eruit ?

---

voetnoten :
(1) – (vgl. KD IV, paragraaf 64)

hoofdstuk 51 van kruis tot ketting

Psalm 1 is een fallische psalm : de boom geplant aan waterstromen kan ook vertaald worden : de paal geplant aan zaadstromen. Toch is het dichterlijk. Welzalig de man die niet wandelt in de raad der goddelozen : welzalig is ook ‘geleid’ in de Hebreeuwse worteltekst (asar), en ‘man’ is in het aramees ook de fallus, dus de geleide fallus, de doorboorde, besneden fallus die voortgetrokken wordt op het goede pad. Het goddeloze wordt geofferd, weggesneden, en het goede zal opstaan en vrucht dragen. Dat is dan een Freudiaanse uitleg die ook veel dichter bij de grondtekst en worteltekst ligt.

De fallus heeft in het aramees ook de betekenis van het vlees, en deze is doorboord, gekruisigd dus, omdat het vlees gekruisigd moet worden, besneden. Psalm 2 is ook een fallische psalm, want de goddelozen, het vlees, oftewel de fallus, woedt, en wil juist de geleide banden afwerpen. Het vlees geeft zich niet zomaar gewonnen. Het aramees zegt dat ze door een ketting in toom worden gehouden, en ze zullen doorboord worden met een scherpe pin.

Psalm 3 is ook een fallische psalm. De kracht (sn) van het vlees wordt gebroken in het aramees, waar er ook wordt vertaalt : de tanden worden gebroken, van de vijand. Het hoofddeel, het eerste deel, het beste deel (het hoofd, de fallus) wordt dan in het hebreeuws opgericht en geofferd.

hoofdstuk 52 karl barth – heraut van de ragnarok

Romeinen 15:1 zegt dat wij die sterk zijn de gebrekkigheden van de zwakken moeten verdragen en niet onszelf behagen. Barth stelt dat die sterkheid voortkomt vanuit de krisis, het kruis. Hij heeft het over een brug van stenen waar we maar met een voet op kunnen staan en voor maar een seconde. Dat is zijn beschrijving van het smalle pad, en er is een afgrond aan beide zijden. In die zin zijn de sterken ook de zwakken. Het gaat om het zwak zijn met de zwakken, stelt Barth. De zwakken denken niet dat ze zwak zijn. Hun zwakheid ligt in hun veronderstelling dat ze sterk zijn. Dat is dus het paradoxale ervan. Barth legt als een dokter de vinger op de zere plek. Hij stelt dat wij datgene moeten dragen wat zij niet kunnen of niet willen dragen. Uiteindelijk moet je dus tot de conclusie komen dat je helemaal alleen op de muren staat. Dat is de typering voor de wilde jongens, dat ze helemaal alleen zijn overgebleven, dat de rest allemaal is weggehold, net zoals in het Kate Bush nummer ‘All the love’. Je staat alleen aan de poorten.

Barth stelt dat in de laatste crisis er maar één poort is, dat de andere wegen allemaal geblokkeerd zijn. In die zin verlies je dus jezelf, speel je niet meer mee. Dat is dus ook een beeld van de heilige gebondenheid. Maar we zouden pas echt het verliezen als we onszelf nog wilden laten gelden.

De mens moet zich ook niet zomaar overgeven aan allerlei sexuele drangen, zelfs niet in het huwelijk, want het vlees wil zich ook voortplanten. Het vlees geeft ook die drangen, zelfs in een relatie. Het wil niet zeggen dat als je een partner hebt dat dan de kust vrij is. Juist dan begint het pas, en het vlees zal er alles aan doen om het werk van de gnosis, van God, in je te doven, juist door dit soort dingen, door een siamees van je te maken. Zomaar sexualiteit is niet vrijblijvend. Als je toegeeft aan het vlees betaal je een hoge prijs. Het gaat niet om het wel of niet, maar om het hoe en wanneer, oftewel de logistiek. ‘Welzalig de man die niet wandelt in de raad der goddelozen,’ zegt psalm 1, maar ‘welzalig’ betekent in de hebreeuwse wortels ‘geleid’, dus eigenlijk staat er in de worteltekst : ‘Geleid is de man die niet wandelt in de raad der goddelozen.’ Dat is geleid worden op een smal pad tussen twee ravijnen in. Velen zijn aan de drugs van een relatie en denken dat alles wel kan en mag, altijd, en dat is gewoon een leugen van het vlees, want ook in een relatie dien je geleid te worden en op je hoede te zijn, want het vlees wil ook overnemen in een relatie en de profetische zintuigen uitdoven. Het is als het besturen van een voertuig : Als je niet oppast kunnen er grote ongelukken ontstaan.

Het wordt vele christelijke jeugd met de paplepel ingegoten : ‘Als je getrouwd bent, dan mag je sexualiteit hebben,’ en het wordt zwaar geromantiseerd, als een soort sexueel luilekkerland waarin je al je lusten kunt botvieren wanneer je maar wil. Ook in een relatie dien je discipline te hebben en te beseffen dat overdaad schaadt, want anders wordt je een siamees en dan heeft de vijand je.

De mens zit nu nog in een kokon van de valse vleselijke moeder, en die wil zich ook door de mens voortplanten, of die nu getrouwd is of niet, en die valse moeder werkt dan ook door de partner heen waar ze maar kan, waar er gaatjes zitten, waar er lekken zijn. Die valse vleselijke moeder heeft zich lopen installeren in de mens door satanic ritual abuse, SRA, door bijvoorbeeld de tandarts-industrie, de psychiatrie en de voedsel-industrie : gedwongen dit, gedwongen dat. Het kind moet vlees eten, het kind moet vullingen (gevaarlijke plastische chirurgie in het bot/gebit) enz. enz. Buiten is niet zo gezond als ze zeggen want de lucht hangt vol met auto gassen en fabrieks gassen, noem maar op, die de mens langzaam wurgen. Allemaal SRA.

Mijn God, welke kant moeten we dan op ? Of moeten we het dan weer houden op wat Peter Hammil zong in 1971 in het pawn hearts album : ‘Welke andere keuze hebben we dan te sterven ?’

of ‘Welke andere keuze hebben we dan te leven ?’ In theologische kringen is er al tijden het strijdveld om Calvijn en Barth. Daar zijn de bronnen, daar moet iets gebeuren. Oftewel : De mens moet klaarkomen met zowel de reformatie van 1500 en de reformatie van 1900. Dat is een hele opgave. Hoort de mens deze profetische roep ?

In zijn Romerbrief noemt Barth Christus de Krisis, die voortdurend op ons sterk zijn inslaat, en die ons sterk maakt, maar die ook leidt tot de zwakken en tot zwakheid, allemaal voor de glorie van God. En God is de Onbegrijpelijke, de Onbekende, en Ongekende in de theologie van Barth. Niet iets om in je broekzak te hebben, niet iets waarmee je kunt opscheppen, niet iets waarmee je populair kunt worden. Teveel tegen de hemel aantrappen en tegen theologie kan dus ook heel goed van het vlees zijn en het ego om niet gestoord te worden in de ego-trip, niet gestoord te worden in het drugsgebruik, van bijvoorbeeld luilekkerland relaties. Sommige mensen hebben relaties als een pakje smarties per dag. Sommige mensen roken zich er helemaal kapot mee. Ook daarin moet je dus discipline ontwikkelen, hetzelfde als je omgang met geld. Dat is de relatiologie. Het kan je de nek kosten als je je daar niet in oefent.

Veel christenen, met name ook de evangelische christenen, wachten op de wederkomst, en dat wordt ook veel jeugd met de paplepel ingegoten in die wereld. Maar laten we goed beseffen dat de ware wederkomst ‘inzichten’ betekent.

De vrijheid van de mens, van het westerse denken, heeft de mens zijn nek gekost, in gebondenheid gebracht, want diezelfde vrijheid beoefent de vijand op hem. De mens denkt vrij, dus het systeem wat op hem drukt doet dit in alle vrijheid. Het liberalisme is de galg voor de mens, en Barth stelt dat Christus de crisis is van vrijheid en onthechting, wat een hele paradoxale uitspraak is. Barth stelt dat de concrete vrijheid de mens zwakker heeft gemaakt dan de zwakken. (Romeinen 14) De ware zwakken zijn degenen die zichzelf hebben laten drukken in posities waarin ze anderen kunnen oordelen. De waarlijk sterke man weet dat alleen God kan oordelen, en niet de mens. God is daarom dichterbij de monnik dan bij het zelfverzekerde protestantisme. Barth stelt dat als we opgerezen zijn tot de hoge plaatsen van kennis en op hetzelfde moment dat we dit doen niet weten hoe weer af te dalen, dan zijn we dwazen. De ware sterkte, stelt Barth, is jezelf niet opdringen. Natuurlijk kan dit ook weer heel tricky zijn, want onverschilligheid kan op de loer staan, en gebrek aan empathie, en dan wordt je weer vleselijk sterk, en zo kan dat ook zijn met stilte. Er zijn mensen die zo overmatig stil zijn, niet opspreken wanneer anderen worden onderdrukt, dat ze hierdoor vleselijk sterk zijn geworden in harteloosheid. Het eenlingenschap kan maar al te makkelijk leiden tot de cocaine van exclusieve ego-trips waarin zij de enige zijn in de bus. Ikke ikke ikke en de rest kan stikke. Loner

wolves zijn dus vaak ook weer de devouring wolves, die leven van schapenvlees, en hun eenlingenschap is gespierd geworden in gewetenloosheid. Zij die niet hun mond open doen als hun broeder onderdrukt wordt zijn de volgenden die onderdrukt gaan worden.

Veel stilte vandaag de dag is dus akelig en naargeestig. Ook die moet vandaag de dag getoetst worden. Al die stille mensen. Wat is die stilheid ? Spreken is zilver, zwijgen is goud, maar toetsen is diamant. Een hart hebben is platinum. Er ligt nog zoveel bedriegerij op de loer. Barth stelt : Zet er maar een groot vraagteken bij : bij vrijheid, bij sterkte, en je zou dat ook bij stilte kunnen doen. Waarlijk sterk zijn betekent dat je betrokken raakt bij die allesbeslissende krisis waaraan niet ontkomen kan worden, en dat je niet meer voor jezelf leeft. Veel valse vrijheid, valse sterkte en valse stilte heeft dat kruis van zich afgeworpen. Barth stelt dat je niet zomaar voor jezelf kunt sterven, maar dat je voor God moet sterven, oftewel voor de ander. Als je aan jezelf sterft zonder die gevoeligheid en betrokkenheid, vergeet het dan maar. Er wordt voor van alles en nog wat gestorven vandaag de dag : voor geld, voor carriere, voor status, voor macht, enz. enz. Goed om dat dus te toetsen waar je eigenlijk voor sterft.

Al die superioriteit die mensen over anderen veronderstellen is twijfelachtig, stelt Barth. Er is helemaal niets gevestigd. Elk oordeel dat gemaakt is op psychologische en biologische basis is fragiel en onzeker. Ook al het scepticisme hierover is fragiel, stelt Barth. Alles is onderworpen aan het hemelse oordeel. De mens moet zichzelf niets inbeelden. Wanneer de mens de ander oordeelt, dan valt hij in veroordeling. Dan heeft hij een afgod opgericht van God’s wraak. Maar de mens heeft bewijs nodig. Waar is het bewijs ? Daarom kunnen we stellen dat er getoetst moet worden, en toetsen kun je leren. Het is misschien wel de meest genegeerde wetenschap. De mens heeft er allemaal protserige dingen overheen gebouwd, maar al is de leugen nog zo snel, de waarheid achterhaalt hem wel.

De sterkte van de sterken is daarom geconfronteerd met een ijzeren barriere, stelt Barth. Het is de krisis van de vrijheid, en dan moet de mens leren te komen tot hemelse vrijheid. De krisis moet dan herkend worden als het hemelse dat nederdaalt. Zo niet, dan is de mens onder oordeel. Veel zogenaamde reformatie ziet Barth dan ook als een Titaanse opstand.

‘Iedereen gelijk onder God,’ is waar het op lijkt soms in de theologie van Barth, want God reikt dan juist ook weer uit naar de zondaren, de diepst gevallenen, en daarom is zijn theologie dan ook semi-communistisch te noemen hier en daar, of hemels communistisch. Ook komen er dus soms neigingen tot een soort semi-alverzoening opzetten in zijn werk, hemels socialisme dus. Hoe dan

ook spreken we van een duidelijk systeem, bovenaards en buitenaards, wat eigenlijk helemaal niet zo duidelijk is, en wat ruimte overlaat voor vele interpretaties, zoals elk werk. Het is van belang in de diepte van het semi-calvinisme, ook dit systeem te leren kennen.

De reformatie, Barth en Calvijn : titanenstrijden. Het zijn de reuzen en de goden met elkaar in oorlog, zoals in het Ragnarok. Ook zijn het de boeren-oorlogen : de boeren tegen de indianen. De wilde jongens proberen stad en platteland te ontvluchten om tot de bossen te gaan, zoals ook in het tweede bijbelse verhaal van de Bibelebonse Bakker (de bibelebonse pap). Alles is bruikbaar, in de juiste mate, in de juiste vorm en verhouding, op het juiste tijdstip, in de juiste richting. Geen wapen wordt onberoerd gelaten. Ze zeggen weleens : ‘Het doel heiligt de middelen,’ maar wat is het doel ? Er zijn rechtse calvinisten, linkse calvinisten, volle calvinisten en semi-calvinisten, en er zijn ook rechtse barthianen, linkse barthianen, volle barthianen en semi-barthianen, en ze zijn allemaal met elkaar in titanenoorlogen. Welke kant moeten we dan op, of loopt hier alles dood en vast ? De uitverkiezing, stelt Barth, is God die zichzelf verkiest, maar er zijn zoveel goden, ook barthiaanse goden. Er zijn zoveel afgoden. Vandaar ook de godsmoeheid, maar er is zeker ook een mensmoeheid, dus we kunnen niet zomaar zeggen : we stoppen met theologie. Vandaar dat we verder gaan met dit probleem, deze krisis, deze titanenkrisis. We zitten er middenin. Kijk om je heen. Het is zo profetisch : Boeren die de snelwegen blokkeren. Welke wegen blijven er nog over in de krisis ? Waar is nog ergens een weg ? Vele wegen worden afgebroken, veel oerwoud wordt ook verwoest voor snelwegen. Het is een grote chaos. De wereld roept om een nieuwe theologie, een nieuwe reformatie. Of was die er al geweest en werd er gewoon niet opgelet ? Vandaar dat we weer de aandacht richten op de reformator van de jaren 1900 : Karl Barth.

Ragnarok is overal om ons heen, in volle gang. Wie een oog heeft die ziet, wie een oor heeft, die hore. Reuzen in gevecht met goden. Reuzen die tijdenlang opgesloten hebben gezeten. Contexten tegen hierarchieen. Bijzaken tegen prioriteiten, in deze ragnarokse Krisis, om het beste naar boven te brengen op alle fronten.

hoofdstuk 53 karl barth en de zwarte markt van oorlog

De Romerbrief van Barth sloeg begin twintiger jaren van de jaren 1900 in als een bom, en al eerder in Duitsland met eerdere versies. Hierin stonden de marsorders voor de strijd voor die eeuw en de eeuw daarna. Niemand ontkwam eraan. In intellectuele kringen was het het gesprek van de dag. Er was een nieuwe reformatie gekomen, met voors en tegens, maar niemand kon er zomaar omheen. Intellectuelen spreken gewoon in de taal van het volk, maar ze leggen er diepere lagen in aan.

Romeinen 13 begint met aan te kondigen dat ieder mens zich moet onderwerpen aan de bestaande regerende overheden. Barth stelt dat dit een negatief ethisch concept is in de zin dat het betekent dat je niet als een blinde vuistvechter moet zijn, niet in het vlees ertegen moet vechten, maar je moet terugtrekken en moet wachten, het beste ervan maken. Rebels bloed is vaak kwaad tegen kwaad, ook weer een of ander product wat ze je aanbieden, om de rebelse lusten van het vlees te botvieren. Rebellie is ook vaak een marktproduct, wat je heel goedkoop kunt krijgen op de zwarte markt, maar waarvoor je dan eigenlijk pas veel later een hele hoge prijs voor betaalt. Waar brengt het je ? Intellectuelen gaan dan de langere weg, keren de andere wang, om diepte in dit alles te vinden. Als hun mantel wordt afgenomen geven ze ook hun hemd. Intellectuelen veranderen betekenissen, slaan niet met de botte bijl op alles in als barbaren. Daarom werden ze in de tweede oorlog ook een voor een afgeschoten, zei mijn oma vaak.

Barth stelt dat revolutie vaak meer kapot maakt dan goed is, en vaak als het oude op hardhandige wijze is afgebroken komt het terug in veel sterkere, nieuwere vormen We kennen allemaal het verhaal van de drakenkop die werd afgekapt en dat er toen twee voor in de plaats kwamen. Het krijgt gewoon een nieuw jasje. De overwinning is niet echt. Er is niets gewonnen. Het is geen ware vrede. Daarom is de strijd van vlees tegen vlees een doodlopende weg, al die heethoofderij en koudharterij, het bij het minste of geringste een mes trekken. Revolutie is vaak vol van bloeddorstige mensen vol van leedvermaak en ongeduld. Ze willen het kruis niet dragen. Het is allemaal heel goedkoop dus. Zwaardjes in de uitverkoop. Tien halen, twee betalen. Pas op voor zulke wapenskeletten. Het volk valt ervoor in massa’s en ze willen de diepere weg niet gaan.

Natuurlijk is er ook de andere extreem van de goedgelovige zieltjes, maar ‘je onderwerpen aan de overheden’ betekent dat je het niet op een menselijke manier moet berekenen. Barth waarschuwt tegen het legitimisme, het arrogante, opstandige titanenvlees. Vlees met vlees bestrijden maakt het vlees alleen maar sterker. Dat wil niet zeggen dat Barth tegen reformatie en revolutie was, want hij heeft het ook over de ware revolutie die juist komt als je afstand doet van revolutie. Barth stelt dat elke overheid verder gewoon een vingerwijzing is naar God, al dan niet als schaduw, al dan niet als tegenspraak, en zo draagt alles deze hoop. God is altijd de maatstaf. Grijp dus niet zomaar naar heelheid, maar leer de theorie van het halve kennen. De mens moet dus niet het recht in eigen handen nemen. Zij die dat dan toch doen zijn daardoor dus al veroordeeld tot het wijzen op de hogere dingen van God, daar een heraut van te zijn. Dat is dan het loon der dieven.

Wij hebben een geestelijke strijd te voeren, niet tegen vlees en bloed. Hiervoor hebben wij een wapenrusting ontvangen, maar die moeten wij geestelijk leren kennen, al die apparaten. We moeten weten hoe de geestelijke wapens werken en wat de voorwaarden zijn. Het is ook niet het geestelijke wapen op zich, want de ware geestelijkheid bevindt zich juist in en achter het geestelijke wapen, in de gebruiksaanwijzing. Als er dan wordt gezegd : ‘Werken, studeren, strijden, lijden, volharden, geduld hebben,’ dan is dat misschien een druppel op een gloeihete plaat, maar het woord zal niet ledig wederkeren. De mens zaait om te oogsten. Alles moet getoetst worden, ook de sexuele driften moeten getoetst worden, ook in relaties. Relaties zijn geen vrijkaartjes tot sexualiteit. Het vlees kan zich namelijk ook sterk maken en voortplanten door eigengerechtige sexualiteit, en vaak wordt het kruis afgeworpen door overmoedige sexualiteit en baar je goedkope, vleselijke rebellie. Ik heb vele mensen vrijgezet tot de gnosis in mijn leven, en velen hebben geen rekening gehouden met bovenstaande. Ze hebben vaak de langere weg verloochend, en gingen vaak de korte weg, wat een doodlopende weg is. Ook rebellie moet getoetst worden. ‘Onderwerp je aan de overheden,’ oftewel trek je terug en onttrek het goede eruit. De overheden zijn er niet voor niets, en alle overheden, zowel goed als slecht, zijn door God aangesteld, en wijzen op God, direct of indirect, en hebben God als maatstaf. ‘Want er is geen overheid dan door God’ (Romeinen 13:1) Dat is weer de paradox volgens Barth, want God is immers de Onbekende en de Verborgene, en de Uitverkiezer, en we kunnen stellen dat dit juist wijst op de diepte in alle dingen, en niet op een noodzaak om meer op stel en sprong tot een revolutie te komen. Het shamanisme is namelijk ook juist het afdalen, de zelfverloochening (wat het geloof is in het Barthianisme), en het kruis, de krisis.

De mens is niet zo strategisch. De mens is beul. Het vlees wil van alles tegen de wil van God en het kruis in. God is een strateeg, ons diepere strategische vermogen, draaiend als een wiel in de krisis, zoals de vur zegt in boek 116, de berg :

‘1. Ik beklim deze berg nu al zo lang,

En ik glijd steeds dieper weg in het dal,
Ik ben bij de vallei bloemen,
Bij het mysterie van tijd achter de ramen

2. Het dal reikt tot het raadsel van de zee,
De late regen van het herfstgetij

3. Ik probeer de sloten te openen,
Maar zij draaien, en telkens veranderen zij’

Zijn wij al op dit draaiende wiel, waarover ook in het eeuwig evangelie wordt gesproken ? Hebben wij het hemelse wiel van het kruis al aanvaard ? Of strijden wij nog onze eigen vleselijke oorlogen ? Wij komen niet binnen op onze eigen statische botte bijl methodes, want de sloten draaien. Wij moeten hemelse gokkers worden op de gokkasten van het hemelse heil, en onze vleselijke wapens wegdoen.

Het vlees strijdt tegen het vlees. We voelen ons er misschien in gerechtvaardigd. Het vlees voedt zo het vlees, door schijnoorlogen, want het ondersteunt elkaar. Schijnoorlog, schijnvrede, allemaal producten op de markten van het vlees, om het vlees van de mens te bevredigen en te verzadigen. Het zijn spelletjes die je kunt kopen op de zwarte markten van luguber succes, vaak met grote kortingen, vaak voor de helft van de prijs, want ‘alles moet weg.’ De mens is al in de hel. Dit zijn markten van de onderwereld, van de hel, en vaak komen mensen door dit soort spelletjes nog wel dieper in de hel. Ze huren een assassin in, een huurmoordenaar, maar ze vergeten dat de huurmoordenaar het ook op hen zelf gemunt heeft, dat ze met hun eigen leven moeten betalen.

Weet waar je aan begint, op de zwarte markten van werelds geluk. Je voelt je misschien verzadigd na zo’n spuit, na zo’n spelletje, maar iets van binnen gaat er aan je vreten. Het zijn installaties, tattoeages, en hoe krijg je die er vanaf ? Mensen lijken niet meer op zichzelf. Iets leeft er binnenin. Ze hebben hun ziel verkocht aan een werelds leger. Korting voor een assassin’s klusje ? You gotta be kidding me. ‘Worstenbroodjes voor de helft van de prijs. Weggooien is zonde.’ En zo wordt de mens steeds dieper gezogen. Het schuldgevoel knaagt, en daar gooien ze dan ook maar een speklap tegenaan, of weer een tattoeage of weer een obscuur voodoo medicijn wat al vierhonderd jaar over

datum is, maar wat ze gelukkig nog wel verkochten op de zwarte markt, omdat het zo goed schijnt te werken. Ja, ja. Men is er maar druk mee, en sommigen werken al achter de kraampjes.

Maar wat dan ? Moeten we dan maar alles over ons heen laten komen ? Natuurlijk niet. Barth stelt dat hoe dan ook, de regeringsapparaten laten de eis zien van een gehoorzaamheid en een offer tot het hogere, en dat het bruikbaar is als gelijkenissen. De oorlog is dus een verhalende oorlog. De grootste oorlog is tegen de eigen grilligheid van de mens. Die kan alleen tot orde geroepen worden door deze hogere gegeven verhalen. Ook in de geestelijke strijd gelden deze principes. Veel geestelijke strijd gaat door educatie en verhalen.

hoofdstuk 54 het bittere barthiaanse medicijn in het westers-christelijke stockholm syndroom

Het vlees strijdt voor eremetaal, en zet hier ook doping voor in. Kennen wij de verschillende soorten doping die het vlees hiervoor gebruikt ? Ja, het vlees probeert ook doping te onttrekken uit familie, relaties, en andere omgangsvormen, zoals sociale media, dus het is ook belangrijk de familiologie en de relatiologie op orde te krijgen, naast de sociologie. And what about kinderologie, mannologie, vrouwologie, oftewel de verschillende branches van de genderologie ? Als we dat niet op orde hebben zal het vlees zeker proberen een voetje binnen te zetten en er zijn baat mee doen.

Wat Barth probeert duidelijk te maken in zijn Romerbrief begin jaren 1900 is dat zodra de mens pretendeert dingen te weten die hij niet weet, dan gaat hij zijn denken versimpelen, maar het ware denken is altijd vreemd en onsympathiek voor de wereld en het vlees.

Christelijk nationalisme is een groot probleem, de nachri's, want dit heeft ruimte gegeven voor dat pretentieuze simpele denken. Barth kwam om deze hoge toren af te breken. De toren van Babel viel, 1929. Het nachri geld begon weg te smelten in de broekzakken, al die reli-condomen, al die afgoden, al die doping-strips. Er was een nieuwe denker gekomen, een theoloog-filosoof, met een hele andere taal, een vreemde taal.

Ook Barth waarschuwde voor Eros, de sexualiteit, een grote misleider. We kunnen denken aan de Hoogliedse spreuk : 'Wakkert de liefde niet aan voordat het haar behaagt.' Er is ook een religieuze Eros. Eros is een zendeling, een zaaier, een verspreider. Maar Agape wijdt zich aan God's liefde. Barth stelt dat Agape de mens herinnert aan het probleem dat God de Verborgene is, terwijl Eros meer resultaat-gericht is. Eros wil de mens succesvol maken. In de logistieke filosofie is er ook een positieve Eros die ondergeschikt is aan de gnosis en de logos, maar we hebben het nu over de negatieve Eros. Elk beeld heeft zowel een positieve als een negatieve waarheid. Barth wijst erop dat de negatieve Eros geen kritisch denkvermogen heeft. Eros kent het 'andere' niet. De Agape liefde is de krisis, het kruis, waar Eros van wegrent. Zo wordt Eros tot doping zowel buiten als in relaties, om werelds eremetaal te behalen. Er is heel veel sexueel nationalisme, naast familiair nationalisme, oftewel zij die de familie tot doping hebben, de nafa's. Denkende dat ze vrij zijn, zijn ze tot slaven geworden.

Barth wijst erop dat daarom in Romeinen 12 staat onze lichamen te offeren tot God, niet aan het gelijkvormig worden met de wereld. Het gaat om de vernieuwing van het denken. Dat is een strijd tegen de lagere, vleselijke sexuele driften die het denken willen beheersen, allerlei soorten doping. Mentale anabole steroiden ook, mentale gespierdheid en opgeblazenheid in allerlei vormen. Met elke spuit krijg je er een gratis tattoeage bij, het merkteken van het beest. Dat gaat allemaal met elkaar samen. Ze worden gebrandmerkt als makke schapen, als slaven. De hersenen exploderen onder die druk, en het wordt een grote chaos, een grote zooi.

Barth waarschuwt : Pas ervoor op : Bios, leven, pathos, passie, en eros, sexualiteit, want het kan je misleiden, en het kan heel gevaarlijk zijn als het niet door het vagevuur is heengegaan. Vergeld ook geen kwaad met kwaad, zegt Romeinen 12, dus ook onze moed en toorn moet door het vagevuur gaan. We moeten het onderwerpen aan de hogere overheden van God. Boosheid mag nooit het eerste en laatste woord hebben. Hoe dan wel ? Dat moeten we leren in de ethische paradox. Dit wiel draait in het diepste van de krisis. We mogen geen luie denkers worden. Barth waarschuwt ook tegen de gedachte dat genade als een rustbed is, want hij stelt dat het juist de hemelse onverdraagzaamheid, ongeduld en ongenoegen is, als de hoog gelegde lat die niet met minder

genoegen neemt, en de vijand is van al het tijdelijke. Daar ligt de wortel, en daar is de mens van weggeschoven en heeft een afgodische genade gemaakt van goedkope sex en rust, van doping.

De wortels zijn onder vuil, en de mens moet het weer schoon zien te krijgen. Dat is de opdracht van de mens. Barthiaanse genade is een werkwoord, van uw wil en werk geschiede, en dat ook ten uitvoer brengen met de gaven hiervoor gegeven, iets met je talenten te doen. De gelijkenis van de talenten weer.

De Barthiaanse theologie is dus een bitter medicijn. De mens is in en diep stockholm syndroom terechtgekomen, en de genade is niet het directe en het simpele. Het is het dialectische, de ethische paradox. Er is loon voor de arbeider. Als de arbeider zaait dan zal er een weg zijn, een zekere oogst. Waar een wil is is een weg ? Waar de hemelse wil wordt aangehangen is een weg.

Het barthianisme kwam als een duistere rijder op paard op het theologische toneel van de jaren 1900. Het wordt ook wel de krisis-theologie genoemd. Veel dingen moesten veranderen, anders bezien worden. Het werd een profetisch verschijnsel genoemd, een verschijnsel van de hemelse natuur. Grote scharen volgden deze duistere theologische rijder die als een soort 1900se Mohammed was gekomen, of dat nu nieuwsgierigheid was, interesse, of geboeidheid. Babylon moest vallen. Bijna gelijktijdig kwam de spaanse griep, de 1900se corona epidemie. Wallstreet crashte, het kapitalistische wereldstelsel, en zo ging de mens de grote depressie in van de jaren dertig, maar er stonden kapers op de kust, waar deze duistere rijder ook tegen streed, want hij was een verzetsstrijder. Hij streed tegen het opkomende Duitse fascisme, tegen de nazi’s, omdat het in strijd was met de hogere theologie. Hij streed ook tegen christelijk nationalisme, tegen de nachri’s. De veertiger jaren kwamen, en er was ook een opleving van het barthianisme in Nederland.

De geschiedenis had zich herhaald. Na de val van Babylon kwam er het rijk van Meden en Perzen, die wreed waren, met ijzeren wetten. En daarna kwam het Griekse wereldrijk die meer commercieel waren, het consumerisme, het hedonisme, en toen kwam het Romeinse wereldrijk. Het kwam allemaal weer terug, en men kon het door alles heenzien. De kerk was nog zwaar Rooms, maar dan in een andere vorm. Maar Babylon was gevallen. Dit waren slechts stuiptrekkingen. 1978 kwam, als de gifbeker van Socrates die was teruggekeerd, werd herhaald, weer een herhaling van de geschiedenis. Maar Babylon was gevallen. Het ging in allerlei vormen over, maar dat waren stuiptrekkingen. Het zijn de stuiptrekkingen van het gevallen vlees. Het viel uit de hemel en stortte neer op de mens. Het betekende de dood van het collectieve vlees. Het zijn knellende banden, maar het is dood. Het is allemaal dood vlees, gevallen ijzer. Het is gezonken, als een gezonken schip, en

we moeten nog de weg eruit vinden, zoals in de film The Poseidon Adventure (1972), waarin uiteindelijk een predikant de uitweg vond, en zijn leven gaf om die uitweg te kunnen openen, hele profetische film.

hoofdstuk 55 tussen Barth en Jung – de ontsnapping uit de zinkende Titanic van het vlees

Dit is het ware leven niet. Dit is het onleven. Het ware leven is in het hart. De mens moet zijn anus weer onder controle krijgen, het ventiel van het lichaam, en controle gaan krijgen wat hij er wel en niet uitpoept. De mens moet geestelijk zindelijk worden.

Babylon viel, eind twintiger jaren van de jaren 1900, en met Babylon viel de mens. Het schip van het vlees begon te zinken. Nu moest de mens nog een uitweg zien te vinden uit het zinkende schip, en de tijd drong. De jaren veertig zijn een beeld hiervan, dat de mens geen adem meer kon halen. Het vlees trok de mens mee in zijn val. het was een zware worsteling, ook met zeemonsters die zich in het schip hadden begeven. Hier zijn diverse films over.

Het zinkende schip van het vlees was in de veertiger jaren terechtgekomen in de greep van een reuzenoctopus, en de mens was nog steeds opgesloten in deze zinkende kokon. Daarna, door alle gifbeten, raakte het meer en meer in stalinistische vormen, conformistische tirannie. De zinkende ark van het westerse christendom was aan het ijlen in een doodstrijd.

Wat is dan de weg uit het zinkende schip ? De barthiaanse theologie.

De mens legt vaak verkeerde links, maakt vaak verkeerde associaties. Die moeten vervangen worden door vraagtekens, en dan moet de mens de linkologie leren.

Dit is de vleselijke realiteit, een onrealiteit, fake news. Het ware leven is diep binnenin. Het hemelse woord is ons tegemoet gekomen. Het hemelse woord is zelfs vlees geworden. Hebben wij het herkend ? Er zijn kruispunten tussen de vleselijke realiteit en de hemelse realiteit. We zijn niet als wezen achtergelaten.

Wat is het pad van de zon van de onderwereld ? Daar waar vleselijke zonnen al oprijzen, want die hebben immers korte cirkeltjes, daar gaat de zon van de onderwereld juist nog dieper. Zorg dat je in de zon van de onderwereld blijft en blijft neerdalen, anders kom je in valse opstandingen. Als je in de zon van de onderwereld, in het vagevuur, blijft, dan blijf je zo jezelf zuiveren. Dan worden de wortels schoongemaakt. Je kunt om je heenkijken in het corona tijdperk en je afvragen : ‘Is er ook een moeder van corona ?’ Wij moeten ons richten tot de moeder van de onderwereld. De zon van de onderwereld is belangrijk om er doorheen te komen, maar de mens komt te snel weer boven, wil als snelle zonnen aanbeden worden. ‘Kijk mij nou,’ en dan is het als de challenger space shuttle ramp in 1986. Dat zijn gelijkenissen. Eerst moet de mens dieper dalen, eerst moet de mens crashen. De torens van Babylon, van het menselijke verstand, zijn gevallen, en blijven vallen. Wanneer leren we het nou eens ?

En dan is het als China die Taiwan niet wil laten gaan, en zoals Spanje die Catalonië niet wil laten gaan, stalkende families die niet willen dat iemand uit hun clan ontsnapt. Daar vuren ze raketten voor af. En zo gaan we door deze kokons : het vlees wat maar niet wil loslaten, de vleselijke bezitsdrangen en geldingsdrangen van deze wereld.

Wat is het pad van de zon van de onderwereld ? Wat zijn haar banen ? Want dat zijn zeker de sleutels om er doorheen te komen, en zij gaat dieper en dieper, juist dieper, de onderwereld in.

Ra wist het en volgde het, kwam tot de mysterieen van de onderwereld, verlaten, verloren, vergeten gebieden, tot aan de grote zeeen van de onderwereld. Zo ging hij die tunnels door en ontraadselde die. Hij schuwde religie niet. Terwijl de anderen lekker op de terrasjes zaten in de stad om hun zoveelste taartje op te peuzelen, gewoon in het openbaar, waar iedereen iedereen volgt, sociale media bij de hand met een druk op de knop, daar waar alles traceerbaar is, waar alles onder controle gehouden kan worden, want daar is het vlees zo dol op. En dan maar weer elkaar leegzuigen, al die siamezen, als in een golfslagbad. Op en neer, op en neer. Maar in 1929 zonk dit schip. Het was als een Poseidon of Titanic situatie, zoals dat ook weer in de negentiger jaren een groot thema was. Iedereen was ineens vol van de Titanic. Het was een gelijkenis. In 1912 gebeurde het, en in 1997 kwam de film, heel profetisch. Iedereen sprak erover, en er werden liederen over gezongen. Titanic

1912 was al een aankondiger, dat de mens voorzichtig moest zijn. De Titanic liep op een ijsberg. Een groot geheimenis. Het schip werd doorboord en zonk. Dat was het einde. De mens werd teruggeroepen.

Een heleboel mensen durven niet dieper te gaan, durven niet dichter bij het kruis te komen, want ze zijn geprogrammeerd met ‘dat niemand ooit meer uit de hel komt’, en dat terwijl hun eigen vorst, Jezus Christus, nederdaalde ter helle en ook weer opstond, dus het was slechts een doortocht door de hel, en zo is dat ook voor de volgelingen van dit hemelse principe. We zijn slechts op doortocht. We moeten door de grote verdrukking heen, en we komen er ook doorheen. Daar wijst ook de Egyptologie op, en de wereld heeft behoefte aan die pioniers. Mensen die het niet opgeven, die gaan ‘where eagles dare’. Ook Barth stelde dat God naar de hel leidt, maar dat hij daarom ook er weer uit leidt. Dat is het wonder van het kruis. Het is geen doodlopende weg, maar de enige weg. En het shamanisme geeft een heel ander zicht op de hel, want zij is de baarmoeder, de openbaarder. De mens vindt nieuwe wegen in de hel, ontwikkelt nieuwe gaven, zoals Augustinus ook stelde. Er valt leven te ontwikkelen in de hel, en zo eeuwig leven. Het is dus een kokon. Maar we moeten doorgaan, en doorgaan. Een openbaring van dat kruis is zo nodig.

Ik had een droom over de zon van de onderwereld, en het daalde in mijn hart, en het omringde mij geheel, en het begon mij te leiden. Toen ik wakker werd voelde ik nog het vuur. Het brandt al het vleselijke weg. We kunnen dus in het corona tijdperk ons afvragen : Wie is de moeder van corona ? En we moeten komen tot de moeder van de onderwereld.

Barth komt tot de conclusie in zijn bespreking van Romeinen 11 dat de kerk God heeft gekruisigd. Hij stelt dat de kerk God vond, maar toen verwierp, omdat ze het niet begrepen. In die ramp moet inzicht komen, stelt Barth dan. Jung had er eens een droom van dat hij God zag poepen op de kerken, van een grote hoogte. Daarom is God juist op zoek naar het buitenkerkelijke, stelt Barth. Er zijn daar ook veel hemelse gelijkenissen. De buitenkerkelijken zijn oningewijd, wild, en naakt, maar ze moeten zich niet hoger voelen dan de kerkelijke gebondenen, want er is een groot verschil tussen hun vleselijke naaktheid en de ware, geestelijke naaktheid van het paradijs. Beide kanten zijn gelijkenissen, en de buitenkerkelijken moeten niet verwaand lopen doen naar de kerkelijken toe, want de buitenkerkelijken zijn dan wel niet slechter, maar ook absoluut niet beter, stelt Barth.

Dit leven is slechts vleselijk, leugenachtig. Het is het rijk der leugens, maar toch werkt het als gelijkenissen, en toch is het hemelse woord hieraan tegemoet gekomen. De zon van de onderwereld

gaat hier doorheen. Ra ging er doorheen, Jezus ging er doorheen, Freud, Jung, en Barth gingen er doorheen.

Het is zo leugenachtig, grillig en bedrieglijk, deze vleselijke realiteit, dat je jezelf met niemand moet vergelijken, want alleen de hemel is de maatstaf. Houd dus de lat hoog, en laat het niet door anderen om je heen verlaagd worden. Vergelijk jezelf niet met hen, en gebruik ze niet als excuus. De lat in deze vleselijke realiteit ligt nu eenmaal laag, maar dat zegt verder niks over ons en hoe we zouden moeten leven. Laten de doden de doden begraven. De zon van de onderwereld brandt hier ook doorheen, door al die menselijke grenzen en maatstaven waar ons leven aan onderhevig is, door wordt onderdrukt. De zon van de onderwereld vindt haar weg wel. Waar een muur is is een pad. Het zijn geen onoverkomelijke bergen, maar bruggen.

Geef je niet over aan de afgod van willekeur, de tijdsgeest. Maar laat jezelf leiden door de hogere bron. Barth noemt die bron God als de Onmogelijkheid. Het is onmogelijk voor het vlees, en onmogelijk voor de werken van het vlees, totaal onbereikbaar. Het is het Ongehoorde. Het is het verborgene en ondoorgrondelijke, wat geen oog gezien heeft en wat in geen hart opgekomen is, wat boven denken is, onuitsprekelijk. Alleen in onze diepten zal het ons vinden. Het goede ontwikkelt zich door in de mens, zo ook het slechte, afvallende, wegvallende, wat slechts een gelijkenis daar van is. Het is het afpellen van de hemelse vrucht, in de ware ontwaking van het bestaan, de vrucht van tijd. Geef iets lang genoeg de tijd. Het heeft altijd die twee eigenschappen. Het een roept het andere op. Dat is hemelse natuurkunde. Er ligt daar een ijzeren, onwrikbare bestemming voor de mens. De oude mens zal wegvallen, afgedaan worden, en de nieuwe mens zal opstaan, hoe dan ook. Daar kan niemand aan ontkomen. De hemelse spiegel werkt nu eenmaal zo. Iedere ontwaakte, die waarlijk hemels opgevoed is, beseft dat. Er kan niet aan dat mechanisme ontkomen worden. Ieder mens heeft dit hemels zaad in zich. Het is alles voor allen, en allen voor allen, want in tijd, voldoende tijd, wordt alles tot sieraad gestrekt, en tot goed gebruik gemaakt. De oude schillen zullen wegvallen, nieuwe betekenissen zullen er komen, voor een nieuwe bedeling. Bent u klaar ?

Jung zag de anus van God, die het gemunt had op de kerken. Buitenkerkelijken vinden dit vaak amusant, maar laten we beseffen dat het woord ‘kerk’ een heel relatief begrip is, en dat het een negatieve waarheid en een positieve waarheid heeft. Ook de buitenkerkelijken hebben hun eigen kerken voor hun eigen afgoden. Hun leven is een grote kerkdienst, een liturgie, tot hun afgod, die ze volgen, en dat werkt precies hetzelfde. Ook zij laten hun doden hun doden begraven, ook zij vegen het stof van hun voeten af wanneer hun publiek niet naar hen luistert, en niet zoals hen wordt om hen te volgen. Ook zij hebben hun eigen kruis en wederkomst. Ook zij hebben hun eigen doop en

pinksterdag, allemaal ter ere van hun afgod, of die nu vrijheid is, geld, entertainment, hun beroep, hun familie, hun echtgenoot, of hun huis, hun auto, of hun ideologie of filosofie. Ook zij zijn religieus. Ook zij zitten in de kerkbanken. Ook zij geven de rol pepermunt door als de preek begint. Ook zij hebben hun eigen psalmen en gezangen. Ook zij hebben kosterlijke taken. Ook zij hebben hun eigen reformatie, en hun eigen avondmaal. En Jung's God poept op die kerken. Zalig zij die spreken, want het is goud. Zalig zijn zij die zwijgen, want het is zilver. En toetsen is diamant, een hart hebben is platinum. En zalig zijn zij die een anus hebben, want dat is de jackpot. Geestelijk zindelijk worden is de grens, de middenlijn, van deze paradox, die door alles heenloopt. Waarom zijn bijvoorbeeld 'shit' en 'asshole' twee van de meest gebruikte stopwoorden ter wereld ? Tijd om met dat mysterie klaar te komen.

1912 en 1997 : de Titanic. Iedereen is op zoek naar de nooduitgang. Waar is de nooduitgang ? Waar is het ventiel ? Waar is de anus van dit zinkende schip ? Deze kapitalistische en opportunistische westerse ark van Noach was dus toch niet waterdicht. Deze Goliath is zinkende. Wie had dat ooit gedacht ? De wallstreet crash. Waar is hier de nooduitgang ? We kunnen hier niet blijven, zong Herman van Veen. Opzij opzij. Hij had grote haast, en ook het Goede Doel zong erover. We zijn op zoek naar de anus van dit ding. Kom op, jongens, waar is het ? We kunnen hier geen ademhalen. De jaren veertig, de gifbeker van Socrates, 1978 ook. 'Ikke ikke ikke en de rest kan stikke' werkt dan niet meer. Iedereen was op deze Titanic, op deze Poseidon, deze Goliath. Wall street was immers gecrashed. De toren van Babel was ingestort, en wees dan niet zo schijnheilig om te denken dat jezelf niet op deze toren was. Iedereen had deel aan deze toren. Dat is wat dit menselijk bestaan is, een toren van de aarde tot een ingebeelde hemel.

Geestelijk zindelijk worden, een hele uitdaging. Niet velen zijn welwillend om deze uitdaging aan te grijpen. Ze spelen liever verstoppertje en verkleedpartijtjes, allerlei feestjes. Ze bouwen liever hun eigen kerkjes, dravende voor hun eigen koninkrijkjes. Zindelijk worden staat niet op het programma. En Jung's God poept op zulke kerken. 'Je wil niet zindelijk worden ? Dan zul je het krijgen ook. Misschien dat je daarom zo vaak 'shit' zegt ?' Wie zijn anus niet onder controle krijgt, wie zich niet disciplineert, die zal wegzinken erin. Dat is wat het waard is. De mens verzuipt erin. Dat is toch wat ze willen ? Onsmakelijk verhaal. Dan toch maar zindelijk worden. Zo snel mogelijk als het kan. De mens zal hieraan afsterven, hoe dan ook. Evolutie zal daar naar toe werken. De uitverkiezing is iets veel groters dan zomaar het persoonlijke. Het is de uitverkiezing, de uitwerking, van het goede, het doordachte, het bezonnene, het ingetogene, en dat is in ieder mens. Het zal wel doorgroeien en tot nieuwe verbindingen komen, nieuwe samenstellingen, ongeacht de keuze van de mens. Dat is dus geen rechtstreekse alverzoening, maar ook een kwartslag gedraaid,

dat het een nieuwe betekenis heeft gekregen. Het heeft een zeker aspect van communisme en socialisme in zich. Maar het is veel groter. Het is insectisch. Barth stelde dat anti-communisme van een groter kwaad was dan communisme zelf. Het gaat erom te komen tot de gematigde vormen. Barth kwam gelijktijdig opzetten met het communisme, als een enigma. Het liep parallel in de theologie, om nieuwe, diepere betekenis eraan te geven. Overschat de factor niet, maar onderschat het ook niet. Communisme moet op een laag, maar duidelijk pitje aanwezig zijn. Anders zou de wereld weer meegesleurd worden door de draken van kapitalisme. Die hebben al eeuwen de mensheid meegesleurd in grote woede. Toch is het dan een gelijkenis ergens van.

Alles heeft zowel een positieve waarheid als een negatieve waarheid, waar het beeld van de deur ook op wijst : Een deur kan zowel open als dicht. We kunnen denken aan de Romeinse god van de deuren, van het begin en het einde, genaamd Janus (Ianus, van ianua, deur in het latijns), die twee gezichten had, en die bij het bidden werd genoemd anders zouden de gebeden niet door de hemelpoorten kunnen komen. Hij was dus een soort middelaar. Ook kunnen we denken aan het voortijdse Jana-Jani orakel bij de amazones, een soort urim en thummim, wat dan was voor het toetsen. Uiteindelijk krijgen we alleen zicht op de verhouding tussen de positieve waarheid en negatieve waarheid van iets of iemand door het toetsen.

hoofdstuk 56 bespreking van het boek ‘het orionse afrika’

Als we dieper het Orionse Afrika ingaan dan komen we uiteindelijk tot de Rako rivier, de rivier van vergetelheid, wat de Lethe is in de Griekse mythologie. Deze rivier, die enorm wijd is, loopt helemaal door tot de zee van vergetelheid. Natuurlijk is dat niet zonder gevaren. Plato stelde dat de mens beveiligd moest zijn door kennis, om zo niet boven de maat ervan te nemen, en er is ook het gevaar van de aftakkingen van onverschilligheid.

In een droom kwam ik aan bij de Rako rivier, de Lethe. Er waren prachtige aurora's, lichtschakeringen. In de Griekse mythologie ligt de Lethe vlak naast het paleis van Hades, de god van het afsterven aan het ego, en het heeft daarmee ook te maken. Er is zoveel valse ego-kennis die we moeten verliezen, waarvoor we tot de Lethe moeten gaan. Het is niet zonder gevaren dus. Er loeren vele roofdieren rondom de Lethe en in de Lethe, om de mens te laten afdwalen in allerlei luiigheid, gemakszucht, blind consumerisme en zorgeloosheid, onverschilligheid, zoveel willekeur.

De vijand vuurt op het smalle pad brandende pijlen op ons af, dus we moeten een goede wapenrusting hebben, een goede helm, en geoefend zijn in de strijd. We moeten goed bedrog van waarheid kunnen onderscheiden. We moeten doorreizen tot de zee van vergetelheid. Ook daar kwam ik aan, en het was tropisch weer. Ik was op een boot, met metalen stangen, metalen relingen, en ik proefde het zout van het water in mijn mond. Er waren zoveel kampen en nederzettingen aan zowel de Rako rivier als aan de zee van vergetelheid. Ergens op het strand viel ik in slaap, en toen ik ontwaakte was er een helicopter van energie die mij opnam. De energie kwam ook om mijn hoofd als een helm.

Het was een lange reis. Toen ik de eerste keer bij de Lethe aankwam waren daar prachtige grote zwarte roofvogels die mij opnamen, en mij heel ver in de Lethe wierpen, en het was warm water, en er stond een hele sterke stroom, en ik werd meegenomen door de stromingen. Zo kwam ik dus uiteindelijk aan bij de zee van vergetelheid.

Je kunt hier dus alleen komen als je aan je ego bent afgestorven, en zo wordt je dus wedergeboren in de Lethe, en in de zee van vergetelheid, in de dieptes van het Orionse Afrika. Daartoe is het boek 'het orionse afrika' er ook, om tot die dieptes te komen. We mogen met het boek werken als met een medicijn, en het verschaft ook de nodige wapenrusting en de helm des heils. We mogen er diep over mediteren, op zoek naar diepere betekenissen en diepere samenhangen. Het is door de hemel gegeven.

Lethe is verbonden aan leegte, sterven aan jezelf, en dat in die dynamieken je een nieuw geheugen krijgt, een hemels geheugen, van openbaring. Dat is de hemelse natuur.

Je komt aan bij de Lethe, niet zomaar door een reis, maar door het werken in de mijnen. We hebben hier veel over geschreven, en je hebt dan echt een hele goede werkhelm nodig. Er zijn zoveel gevaren in het werken in de mijnen, zoveel afdwalingen die op de loer liggen, dwaalpaden. Blijf dus

op het smalle pad. De werkhelm geeft ook verlichting, als door een hemels vuur van de werkbijen, een helm met een lamp erop dus, een echte mijnhelm.

Het boek ‘het orionse afrika’ vergelijkt het met een parelduik missie :

Hoofdstuk 85 : De Orions-Afrikaanse reformatie :

‘De vuren komen juist ook als je dieper gaat, want dan gaan er allerlei alarms af, maar zoals de lijn van de verhalen zijn die alarms ook weer goed in de zin dat ze op allerlei manieren nuttig kunnen zijn, en het alarm is uiteindelijk de echte schat als we het hebben weten af te pellen, en dat gaat dus niet rechtstreeks, want in de bijen verhalen van de tweede bijbel moest Jan Hielke eerst weg van de schat, eerst de grond onder, en daar ging het verhaal toen verder, in de zin van dat het altijd met omwegen gaat, er omheen draaien, wat ook een boodschap van de Vur is, maar dan toch er mee bezig zijn op een bepaalde manier. Soms moeten dingen weg uit ons hoofd, en moet ons hart er mee verder, dus weer heel voorzichtig, als een honingbij die dus niet de bloem totaal vermorzeld, en ook niet totaal door de bloem wordt vermorzeld, maar die dus de instrumenten heeft om het diepere uit die bloem te halen. Of die bloem dan goed of slecht is doet er niet eens toe, omdat het toch een parelduik missie is. Niet het aangebodene nemen, maar dat wat er in opgesloten zit, oftewel het goddelijke zaad in alles. Dat is zeer zeker geen lang leve de lol situatie dus zoals in de new age, zo van : 'alles aanvaarden want hoi, alles heeft het goede in zich, dus laten we blij wezen.' Nee, dit kan alleen via een bepaalde techniek, een ziftings techniek, anders wordt je erdoor verpletterd, dus inderdaad voorzichtig zijn, werkkleding aan zoals de honingbij, helm en vizier op, en dan boren, voor honing. Er zijn teveel gevaren, teveel schadelijke stoffen, om er zomaar los en makkelijk mee om te springen. Dus dat gaan we nog verder bespreken. Het gaat om de lijnen van honing. Dat is het ware vuur, en ook de honing moet weer doorgezuiverd worden, maar het gaat dus om het natuurvuur van de honing, van de gezifte kern, en dan blijven ziften, zoals de bij ook doet. Naar de korf nemen zodat het verder bewerkt wordt, telkens weer diepere lagen.’

Dus even dat zinnetje : ‘soms moeten er dingen weg uit ons hoofd, en moet ons hart er mee verder.’ Dit is hoe de bijen werken. Dit is hoe Lethe werkt, de hemelse vergetelheid. De mens heeft soms teveel hoofd-kennis en te weinig hartskennis. Dan is het zaak om af te dalen. Het gaat om een helm hebben met een goed vizier. De Lethe rivier is dus ook van een soort hemelse honing. Zo is dat ook met de zee van vergetelheid. Die komt niet zomaar. Die moet in je opgewekt worden. Die zit in je hart ergens verborgen, opgesloten. De honingbij is dus een toetser, een zifter, en dat gaat met allerlei

belangrijke omwegen. Alles moet doorgezuiverd worden, anders is er geen Lethe. Lethe zit in alle dingen, maar moet nog vrijgezet worden.

hoofdstuk 57 bespreking van het boek ‘het orionse afrika’ 2

Wat we in ons hoofd hebben zijn ingewikkelde dialectische hersenspinsels.
Een rijke geestelijke natuur zal zich voor ons openen, die van de Orions-Afrikaanse insectenwereld.
De wereld werd geschapen door dialectische, paradoxale wonderen.
Het is nooit eenzijdig, vredig en unitair geweest.
Het ging door grote oorlogen.
Dat zijn de dialectische hersenspinsels van het Orionse Afrika,
Orions-Afrikaanse insecten, lange libelles in het Lethe gebied, en in het gebied van de zee van vergetelheid. Ze hebben lange staarten en lange vleugels. Ze zwermen rond in het hoofd van de mens. Ze zijn dialectisch, tegenstrijdig dus, en het zijn wonderen van schepping. Ze zijn het geheim van de vruchtbaarheid, als indiaanse vliegen. Ze kunnen namelijk in en uit de etherische sferen door hun eigenschappen. We leven in een dialectische, tegenstrijdige wereld. Niets is rechttoe rechtaan.

Krijg vat op deze insecten in je hoofd, deze kruis-insecten. Ze geven leven. Er is leven door het kruis, en alleen door het kruis. Ze dragen een ja en een nee in zich. De paradox is een groot wonder in het leven. Het geeft hoop. Het geeft uitzicht en inzicht. In Lethe kun je vergeten en herinneren. Allemaal door de paradox en de paradoxale insecten. Ze broeden hun eieren uit in je hoofd. Dit zijn hemelse insecten, hemelse hersenspinsels. Het zijn spiralen, spinsters van heil, lichtschakeringen, luchtschakeringen.

Het is belangrijk dialectisch te denken en te blijven denken, en jezelf te dissocieren van de gebeurtenissen want je bent er geen deel van. Het zijn wezens, dialectische wezens, Orions-

Afrikaanse insecten. Je moet dus afstand nemen van situaties en kijken naar het wezen ervan, het insect, en het volgen en traceren, in kaart zien te krijgen. Waar je niet dialectisch denkt, oftewel waar je niet paradoxaal denkt, geen ruimte geeft aan de tegenstellingen, daar kan mogelijk rigil kent infiltratie plaatsvinden, en dan ben je verder van huis, want dat is een siamezerende kracht. Blijf dus dialectisch denken, en volhard erin, en zie het niet als een heelheid, maar als een gebroken spiegel, en dit is een fragmentarisch wezen, een Orions-Afrikaans insect, een libelle, belangrijk voor de vruchtbaarheid en schepping van leven. Zonder deze insecten zou er geen bestaan mogelijk zijn.

Het is moeilijk om dialectisch te denken, en je kan alweer snel tot eenzijdig denken vervallen en erin opgesloten raken. Ook dat heeft zijn eigen dialectiek. Het is belangrijk het te beschouwen als een wezen, en er respectvol mee om te gaan. Er zijn een heleboel paradoxen die de mens kan leren kennen, als in geestelijke sociale omgang. Zo kan zich een beschermingsmuur of beschermingsbol om de mens heenvormen.

In het toetsen is het belangrijk om te kijken naar de biologische afbreekbaarheid van iets. Als iets biologisch afgebroken kan worden, dan kun je het gewoon zo laten en gaat het vanzelf weg. Als het niet biologisch afbreekbaar is dan moet je er niet aan beginnen, of is het nog geen tijd. Het boek ‘het orionse afrika’ geeft een goede basis in het toetsen. Daarop is het belangrijk de dialectiek te leren, dialectisch denken. Dit is ook een wetenschap, de dialectische wetenschap, waarin ook het principe van ‘de grotere dialectiek’ bestaat. We hebben te maken met personen, situaties en herinneringen, en dan moeten we naar het grotere wezen speuren waar het een onderdeel van is, bijvoorbeeld als een vleugel. Dingen staan niet op zichzelf, maar zijn onderdeel van grotere gehelen. In deze wezens die dan zo’n element dragen waarmee wij te maken hebben, zet de andere vleugel het juist recht, zodat het tegen elkaar weggestreept wordt. De grotere dialectiek werkt dus als een verdunner.

Ik moet ervoor zorgen dat dit goed overkomt, dus ik zal dit verder uitleggen. Je hebt dus te maken met een nare, moeilijke situatie bijvoorbeeld, of met een nare, moeilijke persoon, of een traumatische, moeilijke herinnering bijvoorbeeld. Je moet dan beseffen dat dit onderdeel is van een compleet geheel waarvan je alleen een stukje ziet en het dan als afzonderlijk ziet, zodat je niet meer ziet waar het vandaan komt en wat het daadwerkelijk is. Je bent er dan door overweldigd en geblinddoekt. Je moet dan bij de Lethe afstand nemen zodat je het van verre kunt bekijken. Het kan bijvoorbeeld een insect zijn, waarvan het de vleugel is, terwijl deze insect ook nog een andere vleugel heeft, en in die samenwerking is het iets heel anders. Je had dus te maken met een geisoleerde energie die anders op je overkwam dan wat het in het geheel was. Zo gaat dat op aarde,

dat we alleen maar stukjes zien, en dan is het uit het verband gehaald. Het zijn onderdelen van wezens, en die wezens hebben die onderwerpen ingebouwd en proberen ze te verwerken, dragen dus ook hun kruis. Het is dan van belang om contact te maken met dit allesomvattende, grotere wezen, er kennis van te nemen, dus bijvoorbeeld een Lethe-libelle met een hele lange staart en hele lange vleugels. Die vleugels gaan heel snel heen en weer, zodat je ze bijna niet ziet, en je had dus in eerste instantie alleen maar een glimp opgevangen van een vleugel, maar niet de andere, dus je leefde in een geisoleerde realiteit. Dat kan dus een persoon zijn, een situatie, of herinnering, en dat gaat dan zijn eigen leven leiden. Dan zie je niet eens meer dat het maar een vleugel was van een insect. Door die andere vleugel wordt het dan in een heel ander licht gezet, in een hele andere vibratie.

Ik zal je iets vertellen over de insecten aan de Lethe. Ze dragen zogenaamde biologische camera's. Ze maken heel snel fotootjes van alles om zich heen, en verwerken en bewerken die dan door hun hormonen. Die hormonale, holografische fotootjes kunnen ze ook uitzenden, naar andere insecten, en naar menselijke breinen ook. Er zijn ook gevoelsfotootjes, en emotiefotootjes, die ook allemaal horen bij dat hormonale proces, en zo wordt er een geheel eigen leefwereld gebouwd, als een communicatief stelsel, maar zij die dat niet kennen zullen dat geheel verkeerd interpreteren. Het zijn dus natuurpaparazzi's. Ze zijn overal, en maken overal hun fotootjes, hormonaal, en bewerken die bio-chemisch, insectisch. Ze kunnen zo de werkelijkheid manipuleren, andere insecten manipuleren, zowel aantrekken als afstoten, en ze kunnen zo ook het menselijk brein manipuleren, of dat van andere dieren. Heel snel kunnen ze met deze fotootjes schieten, en zo bouwen ze hun hologrammen in anderen, om die onder controle te brengen en te beinvloeden. Het is daarom van belang tot deze insectenwereld te ontwaken. Die is overal om ons heen. De rivier de Lethe stroomt ook door de aarde, om de slapenden mee te nemen. Elke nacht komt het. Overdag moet je echter je kruis dragen, maar dag en nacht werken met elkaar samen, zoals de Lethe langs het paleis van Hades stroomt.

Het is belangrijk de heilige dialectiek als een wezen te ontvangen. Het mag niet overmatig 'ontpersoonlijkt' worden. Natuurlijk is het allereerst een principe, maar in uitwerking hiervan is het zich ook gaan personificeren, om omgang te hebben. Het is een omgangsvorm. De grotere dialectiek wordt ook wel de verdunnende dialectiek genoemd. Het is een verdunner. Door telkens weer naar de grotere wezens ervan op zoek te gaan, die het omvatten, oftewel die het hebben verfijnd, geintegreerd, verdun je het, en dit kun je tot aan twee miljard keer verdunnen. Ga niet richting de drie miljard, want dan wordt het te dun en knapt het geheel af, en vaagt het geheel weg, en heb je geen kruis meer, en kom je in rigil kentse siameesheid terecht. Twee miljard is de sleutel van de verdunning. Dan is het gebalanceerd. Je hebt dus het omvangrijkere, exotische wezen aan de

Lethe gevonden die een bepaalde situatie, herinnering, of persoon uit je leven draagt en heeft geintegreerd, als een onderdeel van zijn mechanisme, maar dan moet je dus ook weer op zoek gaan naar het wezen dat dit wezen heeft geintegreerd, en in dat proces zullen dus telkens de betekenissen veranderen, als een draaiend wiel. Je gezichtspunten worden dan veranderd. Dat kan twee miljard keer, en dan is het tijd om het zo te laten en ermee te gaan werken, want anders zou je het echt veel te veel verdunnen, en dan is de pit eruit, de kern, en komt het nergens meer.

In dit proces mag je tot de grotere insecten komen, zoals de dolfijnse insecten, wat gewoon dolfijnen zijn met insectenvleugels, die dus zowel in water kunnen zijn als in de lucht. Je kan dan daarna ook tot de leeuwse insecten komen, de leeuwen met insectenvleugels. Dit kunnen zowel grote als kleine insecten zijn, maar het gaat dus om de verfijningen, de aanpassingen, de integratie. Er zijn ook menselijke insecten, zoals mensen met insectenvleugels, die hieruit voortgekomen zijn, als een soort elven. Later kan het dan ook zo zijn dat ze hun vleugels verliezen en waarlijk mens worden. De beginfases van de mens, van de ziel van de mens, zijn dus zwaar insectisch.

Het gaat dus om het contact maken met de energie wezens van het bestaan als een veel diepere manier om dingen te leren, en dan wordt het ook persoonlijker, wat dus een onderdeel van het leerproces is. Persoonlijkheid mag dus niet overdreven worden ten koste van de principes. Vandaar dat we ook vaak zeggen dat zowel man als vrouw geen personen zijn, maar principes, want allereerst zijn ze dat, maar vanuit de principe basis mag dan wel persoonlijkheid zich gaan ontwikkelen in de juiste banen, en intimiteit daardoor. Het mag niet van de principes losgekoppeld worden, of afbreuk doen aan principes, zoals in persoonlijkheids-cultussen. Maar als dus dingen teveel ontpersoonlijkt worden, dan heb je gevaar dat het te steriel en klinisch wordt.

De mens leert dus door het hogere sociale, als een vrucht van het principiele. Zo ontwaakt dus ook het geheugen in de dieptes van de Lethe, als vrucht van de leegte en van het toetsen.

Ook het boek ‘het orionse afrika’ bespreekt de dialectiek, zoals in hoofdstuk 13 : ‘de oude profeten en het geheimenis van man en vrouw’ :

‘Maleachi gaat over de terugkeer tot de oermoeder, door de dialectiek. Het boek is dan ook een dialoog tussen de oermoeder en het innerlijke kind. Hiertoe is ook het Habakukitische zaad en bloed nodig, wat de hemelse woede draagt, de woede tegen het vlees, het verzet, de weerstand, wat ook een belangrijk deel is van de toetsopdracht. Zonder hemelse vreze en hemelse woede kan de mens het zuiver toetsen wel vergeten. Daarom moet de mens ook geent worden op de wilde

Habakukitische wijnstok, het Habakukitische zaad in zijn hart ontvangen, opdat hij hierdoor wedergeboren wordt in het profetische. Hoe kunnen wij in het profetische groeien als wij de gegeven vaders en moeders in het profetische verachten ? Eert uw vader en uw moeder, als het aankomt op het profetische, opdat u losraakt van uw vleselijke vaderen en moederen die u de weg van het vlees hebben geleerd. Vlees of pro-fees ? Feest of pro-fees ? Men kent die logica niet meer. Men vindt het gek en vreemd. Haggai kwam om deze hemelse, profetische logica terug te brengen die recht tegen de vleselijke logica ingaat. Hij pelde het vlees hierdoor af, laag voor laag, als het beklimmen van een berg en het afdalen in een dal, wat ook weer het geheimenis uitbeeldt van man en vrouw. En daarom moeten we ook zeker geent worden op de wilde Haggaitische wijnstok, opdat we deze logica leren, en de vleselijke logica afleren, want dat is een leugen. Wij mogen het Haggaitische zaad in ons hart ontvangen voor profetische wedergeboorte, en loskomen van de vleselijke wedergeboorte die de mens tot zonde had verleid.'

Dat is dus wat daadwerkelijk het eren van de vader en moeder is, dat je teruggaat naar de bron, de wezens die al onze facetten omvatten, die het geintegreerd hebben, het functioneel hebben gemaakt. Het zijn de oorspronkelijke bewoners en bezitters van onze levensfacetten, dus zij kennen alles in het grotere licht ervan, de natuurlijkheid ervan. Het is hun aangeboren. Zij zijn de inheemsen van je fantasie-werelden en droomwerelden, de oerbewoners ervan, dus zij kennen het veel beter dan jezelf. Zij weten hoe je het kunt plaatsen, en zij willen je onderwijzen. Denk je eens in, dat er geestelijke insecten om je heen zijn, in een veel fijnere vibratie, niet zichtbaar voor het menselijk oog, die een deel van je leven zijn, en die je gids willen zijn. Daartoe zijn zij uitgezonden. De insectenwereld is er voor transformatie en navigatie. Er zijn een heleboel insecten die de mens niet kent. Dus ook de bijbelboeken die ons zijn gegeven zijn onderdelen van veel hogere wezens, en die onderdelen zijn dus geisoleerd geraakt, en verkeerd uitgelegd.

Hoofdstuk 51 zegt hierover :

'Hecht je aan de dialectiek van stelling – tegenstelling – samenstelling. Leer het orakel kennen, hoe het werkt, opdat je in de hogere natuur kunt leven en blijven. Laat jezelf niet terugzuigen tot de lagere vormen. Kom los van je chinese zombie-zelf. Het is al aan het verkolen, nu de afrikaanse oer-vulkanen aan het losbarsten zijn. Overal stroomt dit natuurvuur. Het komt vanuit het diepste van de aarde, vanuit het natuurriool om het riool te zuiveren en mensen vrij te zetten.'

Ook de Lethe heeft die vulkanische activiteit. Laten we beseffen dat in de orions-afrikaanse kennis er al wezens zijn die de vijanden hebben overwonnen, dus hogere wezens die de lagere wezens al

hebben overwonnen, en dat is een ontwakingsproces en kennismakingsproces, want wij dienen die wezens te leren kennen en gelijkvormig aan ze te worden, in hen te leven, door hen te leven. Ze proberen met ons te communiceren, in de dialectiek, in de dialectische taal, en wij moeten die communicatie-codes leren kennen, leren verstaan. Daarom gaat het boek ‘het orionse afrika’ veel over filterologie en communicatie. De semiotiek is de wetenschap om die ingewikkelde, hogere dialectische communicatie te begrijpen, en om hieraan deel te hebben.

Deze wezens zijn dus de hogere hemelse hersenspinsels in ons, die dialectisch zijn, schijnbewegingen maken, en zo communiceren, waar ook het tweede bijbelse verhaal ‘hersenspinsels der elven’ over gaat. Zij hebben alles al in kannen en kruiken, hebben alles al opgepot en een plaatsje gegeven.

In hoofdstuk 89, De voetspijkers van het kruis, staat er dan :

‘De een zal daar wat rationeler mee omgaan en de ander wat cryptischer, 'om te overleven'. Dan zit je niet op elkaars golflengte en dat hoeft ook niet, en dat mag zelfs ook niet, want 'siamezen trekken parasieten aan'. Belangrijkste is wat in je hart zit. Dialectiek : stelling - tegenstelling - samenstelling, om zo tot diepte-stelling te komen, de diathesiek (zie het boek de egypte code).’

Dat iedereen dus op een andere graad zit is dus voor je eigen overleving, en dat is ook weer onderdeel van een hoger wezen die dit dus als zijn vleugels heeft, anders zou hij niet eens kunnen vliegen. Hij gebruikt dus al die graden. Hij heeft het geintegreerd en verfijnd en symbolisch afgesteld. Het is het gebied ‘waar alle dingen medewerken ten goede.’

Sommige mensen hebben zoiets van ‘Ja, leuk, lekker Bavinck studeren,’ of Berkhouwer. Anderen hebben zoiets van : ‘He, bah, weer kerkgeschiedenis, waarom moet dat nou ?’ En dan gaan ze lekker naar hun startrek ruimtescheepjes, lekker met een glaasje abortus of een glaasje sterilisatie, lekker ‘pijpje roken’. Weer anderen weten misschien niet wie Bavinck en Berkhouwer zijn. Maar feit is dat met de reformatie kwamen er zowel bevrijders als nieuwe bezetters. Zo was dat ook met de afscheiding van de koningskerk in de jaren 1800, dat er zowel bevrijders waren gekomen als nieuwe bezetters. Dan is het niet even ‘ja, lekker, leuk Bavinck studeren.’ Bavinck en Kuyper werden de twee pilaren van de afgescheiden gereformeerdheid in Nederland, twee grote fundamenten van Nederland, zo goed en kwaad als dat ging.

Bavinck stelde dat er zonder het hemelse zelfbewustzijn geen kennis is. Die kennis komt door openbaring. Verschijning, woord en daad zijn de drie openbaringsvormen, stelt Bavinck. Net zoals bij mensen. Het doel is dat de mens de hemel leert kennen en de hemel verheerlijkt. Bavinck stelde dat bij een telegraaf er een trilling wordt uitgezonden, maar dat die trilling zelf de boodschap niet is, en zo is dat ook met prikkelingen die van de voorwerpen op het zenuwstelsel van de zintuigen inwerken. Het moet dus wel wat anders zijn, van een andere natuur, stelt Bavinck. Het gaat om de ziel die door alles heenwerkt. Bavinck toont aan dat er een gevaar kan zijn in de filosofie als er niet genoeg waarneming is. Ze waren te snel klaar met waarnemen, en kwamen zo tot snelle conclusies, en gleden er zo langs heen, misten hun doel. Boeken alleen zijn niet genoeg. Het gaat om het waarnemen, de ervaring, getuigenissen. Aanschouwing is de bron van alle wetenschap. Maar er moet dan wel bij elke waarneming ernstig nagedacht worden. Wij kunnen stellen : Het moet getoetst worden, en de maatstaven daarvan moeten zuiver zijn. Daarin is ook verwantschap tussen object en subject belangrijk, correspondentie, oftewel relatie.

Bavinck wijst erop dat Cicero stelde dat religie komt van relegere, herlezen, het nog eens overdoen, nauwkeurig waarnemen, maar het kan ook de band tussen de hemel en de mens betekenen. Door de gereformeerde Bavinckse dogmatiek lopen twee lijnen : zowel een goede als een slechte. Het was een buitenaardse overdracht van geesten. De geestelijke bakkers en boeren kwamen, en dat ging niet allemaal even goed. Ook de geestelijke sausfabrikanten kwamen. Broodje worst met saus. Je moest dus warempel oppassen.

Veel broodjes eten, veel, veel, maar wat zit er allemaal in die broodjes ? Buitenaardsen zijn soms graag kannibaals. En dan is de geslachtsgemeenschap het worstje op het broodje, een code, dus je moet zo oppassen. Het is een delicatesse voor buitenaardsen. Met saus.

Waar zijn we mee bezig ? Ik vraag het nogmaals : Waar zijn we mee bezig ? Moeten wij voor de dieren zorgen ? Mogen wij dieren herderen ? Natuurlijk, maar hoe gaan mensen met de dieren om ? Je moet zo oppassen. Een medewerker toonde laatst nog eens aan hoe zogenaamd spirituele mensen, mensen van de ascensie beweging, van de gnosis, van buitenaards onderzoek etc. nog gewoon kip eten, en daar ook anderen lekker voor proberen te maken. Waar ben je dan mee bezig ? Gaat die ascensie dan buiten de dierenliefde om ? Ik blijf er op hameren : Als we willen dat de aardse vleeshouderij en vleesindustrie ophoudt te bestaan, dan moeten we met de geestelijke veehouderij en vleesindustrie beginnen, en dan moeten we beginnen het mes te steken in ons eigen gereformeerde stelsel in dit land, want de wortel van het kwaad ligt in een verkeerde theologie. Daar zijn wetenschappen voor, toetswetenschappen, om dat te zuiveren. Daarnaast dragen we het kruis, maar de strijd gaat door.

Schleiermacher, die ook wel de kerkvader van de jaren 1800 wordt genoemd, een Duitse gereformeerde theoloog-filosoof, stelde dat religie het afhankelijkheidsgevoel is, wat tot zelfbewustzijn leidt, en afhankelijkheid is natuurlijk een heel relatief begrip, want in wezen zijn we allemaal afhankelijk van de hemelse kennis. Schleiermacher klaagde er toen al over dat de scholen vaak dode letter dienst bedreven. Alles had zich zo lopen ontwikkelen door verwesterlijkte scholastiek. Hij noemde het een barbaarse en koude geest.

Bavinck wees op Hegel die door de tegenstellingen binnen te gaan uiteindelijk weer kon terugkeren tot de eigen identiteit. Juist in het menselijke wordt het Absolute zich van zichzelf bewust en kan zo tot zichzelf komen. Vandaar dus dat de dialectiek belangrijk is voor zelfbewustzijn. Het wordt hierin opgewekt. Kant en Fichte braken met de objectiviteit, en het subject werd tot absolute verheven, zoals ook Kierkegaard stelde dat het objectieve onzeker is, en het subjectieve waar is. ‘Dat wat het niet is, dat is het, en dat wat het is, dat is het niet,’ zoals in het sprookje van Alice in Wonderland. De tafels werden omgekeerd, alles werd weer teruggedraaid. Het westen moest terug naar de bron die ze van zich afgeschoven hadden. De aarde ging door een grote verlichting, maar er stonden vele kapers op de kust. Er zouden nieuwe bakkers komen, en sommige van die stromingen waren ook kannibaals. Broodjes worst met saus.

Schleiermacher stelde dat het niet om het dogma ging, maar om wat erin verscholen lag, en de mens moest veel gevoeliger worden voor die verborgen wereld. De mens moest weer leren voelen en ervaren. De mens moest alles in het Ene en het Ene in het alles beschouwen. Hij laat zien dat moraliteit alleen niet voldoende is, want moraliteit verschijnt altijd als manipulatie en als zelfcontrole. Bavinck waarschuwt terecht tegen de romantiek, want gevoel kan al heel snel een

allesverwoestend vuur worden. Bavinck stelt dat veel religieus gevoel ook gewoon gevoel van zinnelijke liefde is, dat het gewoon in elkaar overloopt, en vaak is het ook gewoon estethisch gevoel, en het kan de mens tot een schijnwerkelijkheid trekken.

We denken soms dat als die en die persoon ons niet dit en dat had aangedaan, dan waren we niet zus en zo geworden, maar als die persoon of personen het ons niet hadden aangedaan, dan had iets of iemand anders het ons wel aangedaan. Er zijn nu eenmaal dingen waar we doorheen moeten, en de gebeurtenissen zijn niet uniek, want het wordt gewoon ergens anders vandaan gechanneld. Iemand anders is er al doorheen gegaan, in dit universum of een andere, en alles vervormt zich en past zich aan.

Schleiermacher werd de vader van de nieuwe theologie, een nieuw filosofisch-gereformeerd denken, en toen kwamen Bavinck en Kuyper. Het waaide ook naar Nederland. Er was een nieuwe keuringsdienst van waren gekomen, ook van geestelijke en theologische waren. Nederland bakkerland, Nederland boerenland, en het stroomde allemaal vanuit dit Duitse zwarte gat. Er waren nieuwe buitenaardsen gekomen. Ze brachten hun eigen bevrijding, maar het waren ook de nieuwe bezetters. Er lopen dus twee lijnen doorheen. We hebben het dan over de jaren 1800 en de overgang tot de jaren 1900.

Bavinck hamerde erop dat de mens in de religie gevoed moest worden van buitenaf, en dat dat door openbaring moest gaan, anders zou er tunnelvisie ontstaan en vleselijke afwijking. Het is en blijft dus een eigenaardige relatie tussen God en mens. Het komt van buiten en het is vreemd. De mens mocht niet indutten. Hij stelde dat de openbaring een hemels werk is, een actie. Openbaring is dus niet iets passiefs (1). Hij stelde dat God en mens niet afgescheiden zijn, maar onderscheiden.

Schleiermacher stelde dat religie slechts een onderdeel was van het geheel, en dat het ook op een hele andere manier ervaren kon worden, en beleefd, maar dat religie ervoor was om het bescheiden te houden, ook al hebben velen religie misbruikt voor het tegenovergestelde, door het in een systeem te drukken. Oorspronkelijk leerde religie juist verdraagzaamheid. Hij noemde dat de liefde voor het systeem datgene wat vreemd is verwerpt, zonder geduldig onderzoek te doen. Dit zijn dan onze filosofisch-gereformeerde vaderen die hier al voor waarschuwden, en we kunnen zien hoe veel kerken hiervan afgedwaald zijn. Schleiermacher noemde het het moderne Rome, aanhangers van de dode letter die de wereld hebben gevuld met geruchten en onrust.

In zijn boek ‘Over de religie’ stelt hij dat elke geestelijke persoon zijn eigen ascese volgt en geen regel zoekt buiten zichzelf, terwijl de bijgelovige en de hypocriete zich strikt houden aan het geaccepteerde en traditionele, en daar ijverig voor zijn, als voor iets universeel en heilig. Deze ijver is natuurlijk, want als van hen werd verwacht dat ze zelf na zouden denken, hun eigen uiterlijke discipline en oefening zouden toepassen, hun eigen training van de gevoelens, rekening houdend met hun eigen persoonlijke toestand, dan zouden ze in een slechte situatie verkeren, en hun innerlijke armoede zou dan niet langer verborgen zijn. Ze verstoppen zich dus achter elkaar, denken niet voor henzelf, want dan zouden ze geisoleerd zijn en ontmaskerd. Ze durven geen scheppende vermogens te vertonen, bang om van de kudde weg te dwalen en dan er alleen voor te staan.

Voetje voor voetje schuivelen ze, te bang om van de algemene norm af te wijken.

Theologie heeft geen bestaansrecht zonder toetsologie. Vandaar dat we de toetsologie onderwijzen. Het is een geestelijke wetenschap waar veel bij komt kijken. Stel je voor dat je in een witte kubus bent, als beeld van de toetsleegte. Als er dan ineens iets verschijnt in het wit, ga dan door een witte tunnel tot een andere geheel witte kubus. Mocht daar weer iets verschijnen op het wit, ga dan weer door een witte tunnel tot een andere geheel witte kubus, enz. Zo zuiver je het. Mocht een verschijning je dan blijven achtervolgen, dan is doortoetsen hierin remedie. Het zal zien dat je blijft filteren, en het zal heel moe worden, en uiteindelijk afhaken, maar als het iets van de gnosis is, wat vanuit het toetsen ontstaat, dan hoort het bij je, en zal zijn weg vinden in je hart, als zaad. Daar gaat ook het boek ‘het orionse afrika’ over, over het filter proces, en er staan veel meer voorbeelden en oefeningen in.

Sluit geen compromis in het toetsen. Geesten komen door die compromissen binnen, en gaan claims op je leggen, en dat zijn dan geesten van halfgebakken toetsen en andere valse geesten, en die gaan zich dan voortplanten, en bouwen en hopen zichzelf in je op. Wees daarom standvastig in het toetsen totdat je tot hemels steen bent geworden. Laat dat je doel zijn, want hierop reageert de gnosis, hiervoor beloont de gnosis. Toets door totdat je verbroken bent, stelt het orionse afrika, totdat je in de hemelse verlamming bent gekomen. Vandaaruit gaat het stromen, als water uit de rots. Gevoel op zich is geen goede raadgever. Er moet veel meer gebeuren (zie hoofdstuk 32). Profetie werkt door getoetste verbrokenheid. Dat is dus zoals het boek stelt een stoicijns proces. Kun je die hemelse steen voor je zien ? Ook die steen moet getoetst worden, want er zijn veel valse stenen. Ga bij jezelf na wat het verschil is tussen de hemelse, getoetste steen, en de vleselijke, ongetoetste steen. En laat je niet omkopen als je hemels gesteente hebt ontvangen, want de duivel verzocht Jezus in de woestijn en zei : ‘verander deze stenen in brood, als je de zoon van God bent.’

Altijd weer is de hemelse steen de steen des aanstoots, maar het zal dus altijd de hoeksteen zijn. Zou je niet alles voor deze parel verkopen ? Zou je niet alles achter je laten om deze edelsteen te bemachtigen ? Ook de stenen moeten dus getoetst worden, want velen zijn met hun stenen een nieuw Rome aan het bouwen. Hoofdstuk 32 zegt over de bouwers van Rome : ‘Ze werden gevoed door een wolf. De wolf is in goede vorm het kruis, maar in slechte vorm is de wolf de vleselijke klager. Die wil geen diepe gnosis, maar het gemak, het voor de hand liggende, de aardse orde etc.’

Het vlees dat niet wil toetsen is snel geamuseerd en gaat al snel dansen met ander vlees, en daarom wordt er een voorbeeld genoemd van mister Spock die zich strak houdt in gezelschap met dames, zoals in de Liverpool clip van de Bangles, terwijl andere mannen ogenblikkelijk gecharmeerd zouden zijn van vrouwelijke aandacht. We kunnen dan ook denken aan Odysseus, zoals het boek stelt, die zich niet door de sirenen liet verleiden, en dus ook heel ver ging in het toetsen.

Het boek stelt dus : ‘Werk aan je filters en je lenzen,’ (hoofdstuk 38) en dan zal de linkologie ook in orde komen, wat dus ook wijst op het herstel van de sociologie, de familiologie en de relatiologie. Het boek stelt dat toetsen altijd de basis is. De ingewikkeldheid van de mensen om je heen laat zien hoe ingewikkeld het toetssysteem is, stelt het boek. Dit is een hongeren, een twijfelen, een aarzelen, loskomen van zelfverzekerde en snelverzekerende vitesse-vlotheid. Je kunt beter de waarheid stotteren dan vloeiend de taal van de leugen spreken.

---

voetnoten :

(1) GD1, blz. 227

hoofdstuk 59 bespreking van het boek ‘het orionse afrika’ 4

Ik had een droom dat Nederland onder water was gelopen, als beeld van de zonde. Ik was in Schiedam, in een supermarkt, en ook de supermarkt was helemaal ondergelopen, en ik probeerde naar boven te komen, om boven het water uit te kunnen komen, maar ik kon de weg niet vinden. Er was ook een Nederlandse kerkvorstin, de vrouw van een charismatische Haagse Nederlandse kerkvader, in de supermarkt. Ineens vond ik iets theologisch in de supermarkt, en ik kon weer ademen. We gaan dus verder met de theologie, want daar ligt ergens een pad. Ik werd wakker en ik merkte dat ik goed kon ademen. Er was iets in mijn hoofd gebeurd.

We hebben het gehad over de drie lagen van de Nederlandse kerkgeschiedenis : de eerste laag is de laag van de koningskerk, en daaronder zijn de afgescheiden lagen, de gereformeerde kerk, en daaronder de laag van de gereformeerde gemeenten. Tussen de tweede en de derde laag ligt het gebied van de christelijke gereformeerde kerken, als de grote trap naar beneden van de tweede laag tot de derde laag, wat het gebied van Bavinck is.

laag 1. koningskerk (hervormde kerk)
laag 2. gereformeerde (synodale) kerk – Kuyper
tussenlaag – christelijk gereformeerde kerk – Bavinck
laag 3. gereformeerde gemeenten – Kersten

Bavinck pleitte altijd voor vereniging van de afgescheiden lagen, dus daarom was zijn werk een soort trap, van boven naar beneden en van beneden naar boven.

De zonde, het materialisme, heeft het uitwendige tot maatstaf en objectiviteit gesteld, stelt Bavinck. Maar hij waarschuwt dat de mens het geestelijke, het inwendige, nodig heeft, want de uitwendige zintuigen kunnen heel bedrieglijk zijn. Er is gezichtsbedrog, en er zijn hallucinaties, die zich voordoen als het uitwendige. Daarom is het hemelse geestelijke nodig. Helemaal aan de andere kant zijn de extatischen, die alles meten aan de extase, alsof dat God is, maar Bavinck stelt dat de extase niet de regel is, maar de uitzondering. Een extase, een wonder of een teken is dus geen bewijs op zich dat het van God is.

Openbaring door natuur en geschiedenis is dus onvoldoende, stelt Bavinck, want er moet ook geestelijke openbaring zijn. Openbaring is een spel tussen manifestatie en inspiratie. Bavinck maakte onderscheid tussen speculatief rationalisme (Schleiermacher, Hegel, Schelling), en vulgair rationalisme, het hokjesdenken. Speculatief rationalisme is niet met de botte bijl het christendom omhakken, maar te komen tot het diepere idee ervan. Hegel stelde dat openbaring het inwendige zelf bewust worden van het Absolute is. De mens wordt dus niet zomaar bewust van het absolute, maar het absolute wordt in de mens van zichzelf bewust. God moet dus tot zelfbewustzijn komen, ontwaken. Dat is een schouwspel in de theologie-filosofie. Het speculatieve rationalisme laat ruimte over, en slaat niet alle openbaring zomaar kapot zoals in het vulgaire rationalisme. Hiertussen is dus een grote oorlog. En dan is er nog het extatische rationalisme wat het gevoel tot maatstaf heeft, dat wat lekker en pragmatisch aanvoelt. Ook deze lijnen lopen door de kerkgeschiedenis heen, en zijn een groot gevaar. Ze hokken ook met vulgair rationalisme. Het is het vleselijke, zondegoolse rationalisme. Ik had daar wat beelden van op een avond. Er is een verschil tussen mongolen en zondegolen. Zondegolen zijn hen die zich als mongolen gedragen door de zonde. Ze hebben hoge tafels, vieren hun avondmaal van het vlees, en heersen over de dorpen en de landen. Tafelschuimers zijn het, maar ik zag ze neervallen. De engelen van Schleiermacher gingen de huizen in, en de zondegolen werden gearresteerd, en kregen een pompoen om hun hoofd. Ook waren er veel ondervragingen door de engelen van Schleiermacher, en er werden zielen vrijgezet. De huizen stonden ineens allemaal in woestijngebied, of in zandvlaktes.

Er kwam dus in de jaren 1800 een oorlog over hoe de broodjes gebakken moesten worden. Het waren bakkeroorlogen, en daar speelden ook de boeren in mee, geestelijk. Het is dus een beeld van de kerkgeschiedenis. Er kwamen nieuwe keuringsdiensten van waren, en die raakten met elkaar in oorlog. Die oorlog duurt voort tot op de dag van vandaag.

Bavinck spreekt over de openbaring als het zoeken van God naar de mens, en het komen van God tot de mens. Hierin moet God ook tot mens worden, opdat de mens naar zijn beeld vernieuwd kan worden, en daarom spreken we dus van een trap tussen hemel en aarde. Er wordt over afgedaald en over opgerezen. De menswording verspreid zo haar licht over het gehele gebied. Hierin worden de varkens van het vlees ontmaskerd, en hierin krijsen de varkens van het vlees, de varkens van de zondegolen. We spreken dus hier van een drievoudige openbaring, van het God die de mens zoekt, God die tot de mens komt, en God die mens wordt, om zo het vleselijke te ontmaskeren en de mens te vernieuwen. Zo ontwaakt God in de mens door tot zelfbewustzijn te komen. Bavinck wijst ook op de schepping waarin God zich aan de mens gelijk maakt. In de herschepping wordt God dan mens zelf, wat vlak na de zondeval al gebeurde, stelt Bavinck. Deze bijzondere openbaring van God loopt

dus door de geschiedenis heen, stelt Bavinck, neemt een historisch karakter aan, en werkt dan door het prisma van menselijke personen, toestanden en gebeurtenissen heen, zich hullende in de vormen van type en schaduw, beeld en symbool. De menswording is de centrale en organische beschouwing die zijn licht laat schijnen vanuit het middelpunt tot aan de buitenste omtrek, stelt Bavinck.

Zo diep doordringt God alles in de theologie van Bavinck, de tussenlaag. Ook de gereformeerde gemeenten hebben veel aan hem gehad. Er kan met de verschillende lagen gewerkt worden zo, als een wisselspoor. Bavinck was als de theologische schakel, de missing link. Bavinck noemt dit proces van openbaring een voortdurend hemels werk om de macht van de zonde te breken, tot het herstel van de kosmos. (1) Hij noemt het een historisch proces. In de theofanie is dit een gevecht tegen de vleselijke versieringen van de mens. De mens heeft zichzelf lopen opsieren tot een zondegool.

Bavinck stelt dat dit het plan van God is, wat een meervoudig plan is :

1) rationalisme, de verlichting van het verstand
2) moralisme, het beoefenen van de deugd
3) mysticisme, het kweken van religieuze aandoeningen
4) soteriologie, de onttrekking van de mens aan de macht van de zonde, en het doorschijnen van God in de gehele schepping

Het een sluit het ander niet uit. Het een kan niet zonder het ander. Het gaat om de samenwerking dus. De zondegolen zullen altijd weer proberen een of meerdere pilaren weg te hakken. Dit zijn de tafelschuimers, de veelvraten, de wellustigen, waar het om kwantiteit gaat en niet om kwaliteit. Het gaat hen om volume, en om het weelderige, het luxe. Het gaat hen om de zuippartijen, het drinkgelag. Het gaat hen om de heilige graal van het vleselijke.

Schleiermacher stelde dat de hogere inspiratie het verbeeldingsvermogen is wat je een blik geeft voorbij de huidige grenzen van de mensheid. Je vliegt dus als een vogel boven alles uit, door profetie of een inzicht in de geschiedenis, iets wat je nog niet eerder had opgemerkt.

De religieuze onderdrukking, de lagere vormen van de mens, wekken de hogere vormen op, en dan gaat de vogel uitvliegen. Het is onvermijdelijk. De mensheid brengt zelf een nieuwe beweging voort. Er zijn zoveel ketenen, en zoveel mensen, dat uiteindelijk iemand de sleutel draagt.

Op een avond werd het ineens licht bij mijn hoofd, een hele lichte energie. Het waren mijn rijstvogeltjes. Vroeger hadden mijn voogden (zo noem ik ze maar even, want je kunt ze geen ouders noemen) rijstvogels in een kooitje, en ze gingen heel snel dood. Dan herinner je ook die ringetjes. Vogelringen en vogelkooien is ook weer die hokjesgeest. De mens denkt over de dieren te kunnen beschikken. Mijn rijstvogeltjes waren teruggekomen. Ze hadden mij opgezocht. Ik voelde hun vleugeltjes klapperen. Heel veel vogels hebben last van die krengen van vogelringen, maar de mens heeft geen invoelingsvermogen. Vogelringen staat op een lijn met het gedwongen botten vullen bij de tandarts (tand = bot), en komt weer voort vanuit de controlezucht en identificatie-zucht van de zondegoolse systemen. Het is precies hetzelfde. Heeft de mens een idee wat ze vogeltjes aandoen hiermee, en kindermondjes ? Nee. De mens kan dat niet invoelen. Het is een wurggeest, en ik had al tijden het gevoel alsof ik geestelijk niet kon ademhalen, maar in de Schiedam droom kon ik dat ineens. Het is iets universeels. Het is iets van de kerkgeschiedenis. Daar moeten we mee klaar gaan komen. Zondegolen houden de mens in een wurggreep. Dit is dus allereerst een geestelijke oorlog op het gebied van theologie-filosofie.

Over dit hele proces gaat ook het boek ‘het orionse afrika’, wat we aan het bespreken zijn. Het gaat over de nura, de aramese toetssteen, wat vogel betekent in het Egyptisch. In het hebreeuws is het de urim. In het Aramese genesis staat er ook : ‘Er zij nura,’ er zij licht, maar dat is dus de toetssteen, de maatstaf, en in de egyptische grondtekst is dat dus verbeeld als een vogel. Als eerste kwamen er dus vogels. Vogels spreken dus ook van ascensie, maar als de mens vogels zo vervolgen door het vogelringen en vogelkooien, dan kan de mens die ascensie wel op z’n buik schrijven, want de vogels zullen de mensheid straks niet gaan helpen. De mens eet ook vogels, en zullen daardoor achtergelaten worden bij de opname, want de vogelzielen zullen hen overslaan.

Naast de urim is er dus de thummim, en ook de aph, die besproken wordt in het orionse afrika, oftewel de verzetssteen of het weerstandstoetsen, de steen van hemelse woede en afstoting, wat dus ook weer een belangrijke zorgsteen is, een beveiliger die alles eerst doortest voordat hij het naarbinnen neemt. Eerst wordt er dus ‘halt’ gezegd.

Waar we dus nu mee bezig zijn is de territoriale archeologie. Er zijn bepaalde elementen die we nodig hebben op deze doortocht, de verdere reis. Dat ligt in de kerkgeschiedenis.

---

voetnoten :

(1) GD1 – blz. 271

hoofdstuk 60 een ernstig woord : het grote kwaad van de vogelringers

Het zelf is afhankelijk aan de hemelse kennis, anders is er geen zelf. Het zelf staat dus niet zomaar op zichzelf, maar in relatie tot de hemelse kennis, en kan zichzelf vinden en van zichzelf bewust worden door de hemelse kennis, en ook deze hemelse kennis worden en zijn. Het zelf is daarom ondergeschikt aan de hemelse kennis, als een dialectisch model. En elke kennis moet getoetst worden.

Het offer, het toetsen, moet rijpen. Een heleboel vals bewustzijn, en vals zelfbewustzijn, moet daarin afsterven. Het hemelse bewustzijn druppelt slechts. De Heere geeft het zijn beminden in hun slaap, in de eeuwige slaap. Daarin druppelen de hemelse dromen, als tranen van verbrokenheid. Dit zijn schakeringen van tranen, sieraden van tranen, en daarmee is de gehele hemelse wereld gebouwd in de hemelse leegte, en dat is slechts een druppelende wereld. Veel bewustzijn moet wegvallen. De mens moet weer een hemelse slaapwandelaar worden, een droomwandelaar.

De mens is gehecht aan een vals zelf veelal, en moet weer komen tot de ruimte tussen zelven in, als het ontwustzijn, wat kan ontstaan in zelfverloochening. Veelal is de mens te zelfbewust. Veel zelfbewustzijn moet afsterven. De mens moet weer meer dromen. Alles moet op een laag pitje, en de mens moet laag profiel houden. Teveel zelfbewustzijn trekt overmatig parasieten aan. Parasieten teren op zelfverheffing. Al die protsende, betweterige mensen. Heerlijk vinden ze dat. Al die

belangrijkdoende mensen die midden in de belangstelling willen staan, en op het hoogste punt. Al die mensen die zich als halfgodjes gedragen. Zalig vinden de parasieten dat. Het is hun sappige vrucht. Zoveel luxe voor hen. Hoe meer hoogmoed hoe beter. Ze lusten er worst en pap van.

De mens is dus afhankelijk aan de kennis, maar die moet getoetst worden. Zoals we zagen in het boek ‘het orionse afrika’ is de aph-steen, de steen van woede, een belangrijke toetssteen hierin. Zonder woede tegen de zonde, tegen de onvoorzichtigheid, tegen de toetsloosheid, kunnen wij niet toetsen. In hemelse woede te leven, in hemelse toorn apart gezet te zijn, zoals Jeremia was, is geen makkelijk leven, maar zo zal wel het hemelse te sterk zijn voor ons en ons innemen (Jeremia 20). Onze walging tegen het vlees moet steeds groter worden, onze haat tegen de zonde, stelt de catechismus, en zo ook het zondebewustzijn, de opmerkzaamheid ervan. Dat is een moeilijk leven, dat is het smalle pad. Dan ben je een woesteling, een wilde profeet. Dan ben je een Ismael. Het kan flink in je hoofd knellen dan. Je verloochent jezelf en draagt je kruis. Je hebt een doorn in het vlees, of pin door het vlees. Dat is een volwassenheidsritueel, om het toetsen, het offer, te doen rijpen. Alles zit je soms tegen, het ene na het andere, dan dit weer, dan dat weer, en soms denk je dat je nooit rust hebt. Soms lijkt het leven wel steeds moeilijker te worden, terwijl je steeds minder draagkracht hebt. En dan is de slaap een aangename en welkome gast.

Soms lijkt het dat je de dingen niet van je af kunt gooien, en dan is de slaap een hulp. Maar wat als je niet kunt slapen, en wakker gehouden wordt ? De slaap zal vanzelf komen. Geduld en volharding. Het kruis heeft zijn breekpunt. Dan roep je het misschien wel uit.

Ik lag in bed en er kwam een warme energie bij mijn hoofd. Het waren mijn rijstvogeltjes. Ik was half in slaap en ik droomde. Het was heel tropisch weer en mijn rijstvogeltjes waren als mijn hersenen, heel exotisch. Weer hadden ze het over het vogelringen, hoe veel vogels daar stress en andere problemen onder leden, en ik begreep ze volkomen en kon ze invoelen. Ik zei dat ik voor ze zou vechten, want immers zijn we allemaal geringd. De mens is geringd door de tandarts en door allerlei andere beulerijen, allemaal dwang. Je loopt met hun rotzooi in je lijf, en zo ben je onder hun controle en heb je een door hen toebedeelde identiteit, een serie nummer, en daarom willen ze ook vaak niet meewerken met je eigen wensen. Het is jouw lichaam, het is het lichaam van de vogels, maar anderen denken daarover te beschikken, als kolonisten. Ik viel dieper in slaap en droomde over een oorlog tussen vogelringers en ontringers, want shamanen verlossen de vogels van zulke ringen. Dit was een geestelijke oorlog, en ik was in een soort paradijs gebied, op een andere planeet, en het was heel mooi weer, en de dorpen en steden lagen allemaal in natuurgebied, maar er was de strijd tussen vogelringers en ontringers. De vogelringers ringden niet alleen vogels, maar ook zielen,

en het was pure slavernij. Ze waren bewapend en liepen rond, overvielen gebouwen. Ze speelden ook psychologische spelletjes, veel bedreiging en intimidatie.

Ik probeerde vogels van hun ringen te verlossen. Daar had ik een laser voor, maar het ging enorm traag. Het bleek nog niet zo gemakkelijk te zijn, want de ringen hadden allerlei beveiligingen en waren een soort sloten. Er was een beweging in de dorpen en steden, en ze brachten een evangelie, en hadden ook hun eigen bijbel. Ik herinner me iets van ‘Nadad’, en dat waren dan meerdere boeken. Ik las in zo’n bijbel en het had heel dun vloeipapier en een kunstleren kaft ook, heel soepel.

Ik woonde op meerdere plaatsen. Ik ging van dorp tot dorp, van stad tot stad. Ik kan me herinneren dat ik ook in een van mijn kamers wakker werd en dat ik bang was om oud te worden. Maar de vogels waren zo jong en exotisch, en zo voel ik me ook. Ik wist dat we voor de vogels moesten strijden. Het is ons eigen brein, ons eigen bewustzijn, ons eigen geweten. Dat hebben ze geringd.

De vogels beelden onze geestelijke gaven uit, en de boze wil die ringen, etiketteren, manipuleren, en bezitten. Denk je eens in dat je zelf met zo’n ring om je enkel moet lopen ? Ziek is het, echt ziek. En de waarheid is dat we allemaal geringd zijn. Ook zijn we allemaal gekooid. Iemand trekt aan de touwtjes. De mens is een marionet. De vogel is ook het beeld van de ascensie, van de opname, dus daar strijden de poppenbazen om.

Bavinck stelde dat het bovennatuurlijke, oftewel dat wat boven de natuur uitgaat en vanuit God, de hemel, voortstroomt, verdedigd moet worden tegen een wijsbegeerte die het ontkent en verzwakt. Kant noemde het het bovenzinnelijke, Fichte noemde het het vrije, Spinoza noemde het het onbekende, Schleiermacher noemde het het oorspronkelijke en het nieuwe, en Saussaye noemde het het ethisch-religieuze. Bavinck noemt het het onverklaarbare.

We leven in het tijdperk van de levensgenieters. Ze zijn zwaar aan de drugs, ja, ook veel spirituelen en veel mensen van de gnosis. Ze beseffen niet, of willen niet beseffen, dat het oorlog is. Ze zorgen niet voor de vogeltjes, doen niet aan zielzorg. Ze lezen bijna obsessief de aardse krant, maar het geestelijke oorlogsnieuws willen ze niet kennen. Ze zijn aan de drugs van hun relaties, terwijl prediker al waarschuwde dat er iets bitterders is dan de dood, namelijk de vrouw die een valstrik is, haar hart een vangnet. Alleen zij die aan het hemels werk welgevallig zijn zullen aan haar ontkomen. (Prediker 7)

Ze kennen alle feitjes, kennen al het nieuws, wie wat heeft gezegd, kunnen het zo opdreunen, maar het geestelijke nieuws kennen ze niet, en de profetische roep horen zij niet. Zij hebben hun hart verkocht aan de hoer. Heel tragisch en triest is het. Dit is het tijdperk van slapende discipelen, en van discipelen die het hemelse en de hogere openbaring verloochenen, als een nsb van de vogelringers.

In mijn droom vond ik een boek, een verhaal, wat over kannibalen ging. Er was vreemde intense donder en bliksem toen ik buiten was, en ik zocht onderkomen in een van mijn kamers, wat ook een soort boekenzaaltje was, of bibliotheekje. Vanwege het onweer waren de bibliotheken gesloten. Ik vroeg me af wat dat betekende. Ik kon verder geen andere personen binnenlaten. Als het onweerde moest iedereen naar zijn eigen kamer gaan. Dat heeft er ook mee te maken dat je aan je eigen bibliotheek moet werken, aan je eigen brein.

De psychiatrie is een bolwerk van zielringerij, vogelringerij. Ook de dentistrie. Dat zijn de machten die hier op aarde ronddwalen. In mijn droom was het oorlog. De vogels pikten het niet meer. Er was grootscheepse evangelisatie. Er zal geen opname zijn, geen ascensie, geen wederkomst, voor de mens die vogels dit aandoet, de mens die zielen ringt, want de vogels zullen hen niet meenemen als de zondvloeden komen. Er zal geen ark voor ze zijn. Ze zullen in het water ten onder gaan. Dat is het evangelie. Dierenhaters zullen niet meegaan op de ark. Dierenhaat staat gelijk aan goddeloosheid. Zij zullen dan zelf ook geringd worden, en met hun ringen wegzinken. Dat is het Woord van God, en dat staat ook wel min of meer in de bijbel. Het is de boodschap van elke dierenliefhebbende religie. Er is geen plaats voor de zonde. De zondaar moet zich bekeren. Dat is het evangelie. En we hebben het nu over hele zware zonden, die veel zijn weggelachen, veel zijn gebagatelliseerd. Daarom is de boodschap in de catechismus zo waar : Kom weer onder ogen hoe groot je zonden zijn, en laat de walging en haat tot de zonde groeien. De zondaar hebben we lief, en daarom prediken we het evangelie. Maar de psalmist zei ook : ‘Ik haat hen die valse ijdelheden navolgen.’ (Psalm 31), en : ‘Zou ik niet haten wie U haten ? Ik haat hen met een volkomen haat.’ (Psalm 139 : 21-22)

Oh, lezer, bewapen u toch met het hemelse woord gegeven, of dat nu een bijbeltekst is, of een tekst van Schleiermacher of van Bavinck, of van de Vur, de Bilha, of van het Egyptische Moeder Dodenboek, of van de Nadad over het vogel evangelie. Het woord is u tot wapen, om stand te kunnen houden, want wij worden belaagd met de brandende pijlen van de vijand. Het woord is goed zaad waarmee gezaaid mag worden, opdat er straks een oogst zal zijn. De vogelringers hebben het ook op u gemunt, en de zondvloed moet daarom wel komen. Zorg ervoor dat u een ark heeft. Blijft

bij de prediking. Dwaalt niet af, want de wolven zijn naar u op zoek, en willen uw hart verscheuren. Buiten zijn de wolven. Zij geven niet om u. U bent voor hen slechts onderdeel van een economisch rekensommetje. Hele klinische, dode gevoelens hebben ze voor u. Deze wereld is koud, zonder greintje medeleven. Voor hen bent u slechts een geringde met een serie-nummer. Gooi uw ringen af, en help anderen te ontringen, want zij zijn beelden van uw hemelse gaven. Help de vogels, help de zielen. Doe het werk van een shamaan. Kennis is niet passief, maar een hemels werk. Alleen in het hemels werk is er hemelse rust. Dat is een oorlogsrust, niet van zoetsappige vrede. Er is alleen rust in geestelijke oorlog. En dat is een strijd van het hemelse woord, niets anders, een strijd van leergierigheid, van hemelse nieuwsgierigheid. Zonder dat is alles verloren. Wij blijven waarschuwen, maar het volk luistert niet, de kerken luisteren niet, en de geestelijke groepen luisteren niet. De ascensie groepen zijn aan de kip. ‘Lekker kip eten.’ En de gnosis mensen hebben de gnosis op een lager plan gezet en laten zich leiden door eros, pornos, gevoel, vraatzucht, drinkzucht, reiszucht, wereldse nieuwszucht, zucht naar overmatige sociale media, mobiel zucht, alles om de hogere geestelijke openbaringsgaven te doven, en zo worden de vogels nog steeds op grote schaal geringd. Het zal allemaal tot ze terugkomen. Zij die ringen worden zelf geringd. Ze snijden in hun eigen vingers, en hebben straks niet de vleugels om over de woeste oceanen van de komende zondvloeden te komen.

Velen zullen dit niet eens lezen. Hoe erg is het als je de profetische roepstem niet meer hoort, de stem om tot de ark te komen. ‘Oh, nog even luieren, nog even lekker liggen.’ Ja, de discipelen slapen vandaag de dag. ‘Nog even dit, nog even dat.’ Ze hebben allen hun eigen afgoden. Het roest van hun goud en zilver zal tegen hen getuigen op de dag des oordeels. Die dag die zal komen. Maar voor hen die het hemelse werk liefhebben en getrouw zijn zal er een ark zijn, boven denken, boven elke verwachting. Hoe moet dat als je geliefden hebt die maar niet willen luisteren, die maar op hun oude weg blijven doorgaan ? Het is het tijdperk van de dwaallichtjes. Allen zijn zij aan de drugs. Het is hun keuze. Dan hebben we het misschien over familie, vrienden, kennissen, artiesten die je leuk vindt, enz. Het is hun keuze. Iedereen heeft zijn eigen wegen tot zaligheid. Als dat is wat ze willen, dan zij het zo. Er is geen gedwongen alverzoening. Zij kiezen voor de eeuwige slaap, de eeuwige drugs, en dragen hun karma, en dan plopt alles uiteindelijk weg. Sommigen kiezen voor die eeuwige rust. De drugstrip die uiteindelijk flipt, en flipt, en dan in het niets verdwijnt. Ze leven langs alles heen. Hoe moet je daar dan mee omgaan ? Antwoord : parallelle werelden. Dat is ook iets van de vogels.

hoofdstuk 61 de grote bakkersoorlog

Denk je eens in : Je hebt een ketting om je nek of een armband, of een enkelband, en ook al zit het mogelijk goed, het mag er nooit meer vanaf. Dat hebben ze met de vogels gedaan. Het zou een stressfactor zijn, want je voelt het altijd zitten, en helemaal als het ook nog eens slecht zit. Het is pure dierenmishandeling, maar ze proberen het op allerlei manieren schoon te praten. Ja, zij hebben makkelijk praten, want ze hoeven er zelf niet mee rond te lopen. Zij zouden het ook niet accepteren als een ander ras hen dwingt er voor altijd mee rond te lopen. En dieren kunnen niet praten, kunnen niet protesteren, kunnen zich niet verdedigen, maar de natuur zal hen verdedigen.

De zonde heeft zich hemelshoog opgehoopt op deze wereld. Vogels zijn shamanen. Ze dalen diep af, en ze gaan hoog. De mens is hierop jaloers, en wil hen bezitten. Velen eten zelfs schaamteloos de vogels, vaak kippen moeten het ontgelden. Maar allerlei soorten vogels worden geringd. De mens heeft hier allerlei zieke smoesjes voor, zoals ook de tandarts die heeft, en hen die hun kinderen vaginaal besnijden, en zoals de Chinezen die vroeger de voeten van hun kinderen lieten inbinden. Zieke, sadistische mensen zijn het. Deze wereld is zwaar en zwaar ziek.

Bavinck stelde dat het centrale feit van de openbaring de incarnatie is, en die daalt zo diep af, dat ze zelfs de laagste vormen van het menselijke, met name het religieuze leven, niet versmaadt. De vogel is hiervan een beeld. Ik had een droom dat de engelen van Schleiermacher kwamen en dat de vogelringers een pompoen om hun hoofd kregen. Vannacht had ik er weer een droom over, dat de vogelringers met zulke pompoenen op hun hoofden rondliepen. Ze raakten helemaal gedisorienteerd, in de war, en moesten dat wat ze gestolen hadden loslaten, meer en meer.

De nood van de reformatie werd al getoond in de jaren 1700, toen Lessing zei : ‘Oh Luther, gij grote en heilige man, gij hebt ons verlost van het juk van de paus, maar wie zal ons verlossen van het juk van de letter, van de papieren paus ?’ Toch wordt het dus in de afdaling gebruikt, in de

incarnatie. De letter is een middel, geen doel. Het gaat om wat er in de letter zit. Bavinck stelde dat er weer een balans moest komen van intellectualisme, mysticisme, en openbaring, want die drie kunnen niet zonder elkaar, anders zouden ze eenzijdig worden. En de openbaring heeft dus als centrum de incarnatie, die afdaalt tot de diepste menselijke vormen, om daarmee te werken.

De vogel is een beeld van het overstijgen van het zelf, en op te gaan in de hogere kosmische kennis, wat we God noemen. Ook Schleiermacher wees op dat proces, dat je zo loskomt van de lagere, valse individualiteit en van het tijdelijke, zodat je komt tot de meer eeuwige vormen. We moeten dus qua gevoel ook alles vanuit die hogere bron laten stromen. Het heeft dus betrekking op onze relatie met God, en niet zomaar het individuele op zichzelf.

Ik werd wakker met een droom over het hemelse ijs, en daarboven was een halve cirkel waardoor de parallelle werelden stromen, de gave van de vogels, maar hoevelen zullen tot die berg opgaan ? Vogelhaters zullen niet ver komen. Als je vogels haat, haat je je eigen hemelse gaven. Oh, laten wij toch zijn als Noach, die de dieren liefhad en ze meenam op zijn ark. Zonder dieren zal er geen ark zijn, want de dieren zijn beelden van de werkingen van die ark, van het immuun systeem. Wij moeten de vogels gedenken, zoals ook het Eeuwig evangelie stelt dat we voor de vogels moeten zorgen.

Het is de oorlog om een bakkerij, in de jaren 1800 en de overgang tot de jaren 1900. Kunnen wij die oorlog zien en ervaren ? Grote bakkers grijpen de vogels, de openbaringen, om iets anders van ze te maken, hen op te bakken, puur voor de smaak. ‘Oh, het is zo lekker.’ Zo hebben ze dat ook met de hemelse theologie gedaan. Ze hebben al die mooie openbaringen veranderd in vieze dogma’s, sushi, vleesbroodjes, etc. om hun smaakpapillen een sensatie-explosie te geven. Ze zijn op zoek naar sensatie, niet naar de waarheid. Ze wilden niet afdalen, maar alsmaar hoger en hoger, om over de zielen te heersen. Er is een pieten oorlog gaande, piet tegen piet, bakker tegen bakker. Hoor je het geroep ? Het is het vleselijke tegen het geestelijke, maar uiteindelijk zullen de hogere openbaringen en hogere dromen hieruit voort komen. Aan welke kant sta je ? Of heb je ook nog allerlei smoesjes en drogredenen om het slechte goed te praten, en het goede slecht te praten ? De bakkers roepen, en ook de boeren. Hup, daar gaat weer een steen door een bakkersruit. Hup, daar wordt weer en fikkie gestoken om de boel af te branden, en het projecteert zich in de wereld vandaag. Het is een oorlog in de geschiedenis. Die oorlog zullen we verder bespreken. De ark moet af.

De zoon van de bakker heeft veel indianenboeken op zijn kamer. Hij leest over al hun oorlogen. Ook heeft hij een heleboel boeken over bakkerijen en bakkers, veel verhalen, want zijn vader is

immers bakker. Op een nacht gaat hij op onderzoek uit in zijn vader’s bakkerij, en hij komt tot gruwelijke ontdekkingen. Kinderen worden in kooien gehouden onder de bakkerij, in een verborgen kelder, die op een zaaltje uitloopt. Wat moet hij doen ? In paniek begint hij de kooien open te trekken, een voor een. Dan wordt hij van achteren neergeslagen. Hij wordt wakker in het ziekenhuis. Als hij het verhaal verteld wordt hij niet geloofd. Hij mag niet naar huis, en dat wil hij ook niet. Zijn familie is boos omdat hij zulke dingen heeft durven te zeggen, maar hij weet wel beter. Hij moet in het ziekenhuis blijven. Ze laten hem niet meer gaan, maar wel krijgt hij al zijn indianenboeken, en bakkersboeken. Daar leeft hij helemaal van op. Daar staan ook zulke verhalen in. Zou hij het toch allemaal maar gedroomd hebben ? Nee, hij wist het zeker dat het echt was. Alleen niemand gelooft hem. Nou ja, niemand ? Zijn oma gelooft hem, en de vriendinnen van zijn oma, want zij kennen immers de duistere geheimen van de zoon van oma, van zijn vader. Ze komen hem vaak opzoeken in het ziekenhuis, en ze raden hem aan er niet teveel over te spreken. Als hij weer uit het ziekenhuis mag, en sterk genoeg is, gaat hij op zichzelf wonen. Ook hier komen zijn oma en haar vriendinnen hem vaak opzoeken. Zij weten dat alles wat hij heeft meegemaakt echt is. Maar ja, wat doen ze eraan ? Ze besluiten een boek te schrijven, en het overal te verspreiden. Genoeg mensen raken overtuigd, en op een nacht wordt er een invasie georganiseerd in de bakkerij, en ze vinden het zaaltje, waar nog steeds vele kinderen in kooien worden gehouden. De dag erna is het in het nieuws. Maar iedereen leeft door alsof er niets aan de hand is. Er gebeuren zoveel dingen. De kinderen echter weten wel beter. Zij moeten er nog elke dag mee leven, met dat wat ze mee hebben gemaakt. De bakker zit nu in de gevangenis, met een pompoen om zijn hoofd. De kannibaalse bakker wordt hij nu genoemd, en nog ergere dingen. Het blijkt wel vaker voor te komen. Je weet tegenwoordig niet wat je eet, wat eraan vooraf is gegaan. Er kwam een nieuwe keuringsdienst van waren, maar die bleek ook niet te kloppen, en daarom was het oorlog. Bakker tegen bakker, boer tegen boer, keuringsdienst tegen keuringsdienst, ziekenhuis tegen ziekenhuis, piet tegen piet, sinterklaas tegen sinterklaas, een grote chaos. En de zoon van de bakker sloot zichzelf meer en meer op, trok zich meer en meer terug met zijn boeken, want daar stond alles in, en dat was altijd zijn leidraad geweest.

hoofdstuk 62 het titanic tijdperk

Wolven kloppen aan op de hoge deuren. Ze zijn verkleed als bakkers, maar niemand heeft het door. Zodra iemand brood van hen koopt laten ze hun ware aard en gestalte zien, en vreten zo'n persoon op, en gaan in het huis van hun slachtoffer wonen, verkleed als het slachtoffer. Niemand die het doorheeft, want de steden en dorpen zijn onder een betovering. Bakpoeder en poedersuiker hangt in de lucht. Het is een heksenketel. De heks lacht. Het is een kannibalenfeest.

Roodkapje schuifelt door de straten, maar zij is een vaginale besnijdenis.

Ik droomde over een mannetje op de tv, een beeldje, en het mannetje was als een piramide, met een klein hoofdje en hele grote voeten. Amen, de verborgene, ook wel Amun genoemd, in de egyptologie.

'Ich bin ein märchen, ich bin ein märchen,' zei het mannetje de hele tijd. 'Ik ben een sprookje.' Ik zei : 'Nou, vertel het sprookje dan maar,' en hij begon te vertellen.

Het was een mannetje van steen. Hij was uit een steen gebeiteld. Altijd als hij goede dingen wilde doen, dan versteende hij halverwege. Hij ging bij de bakker werken, en ontdekte onder de bakkerij een ruimte waar kinderen in kooien waren opgesloten. Toen hij ze probeerde te bevrijden versteende hij halverwege. Hij bereikte nooit wat. Op een dag kwam er een goede fee die hem bevrijdde, en zo kon hij eindelijk de kinderen bevrijden. Maar nog steeds was hij een mannetje van steen, en zo werd hij ook genoemd. Daar kwam het in het kort op neer. Ik moest een beetje aan het Pinocchio verhaal denken. Pinocchio werd trouwens geleid door een krekel.

Telkens als wij het goede willen doen verstenen wij, maar toch moeten wij doorzetten. Het land is onder een vloek, maar uiteindelijk zal de vloek verbroken worden. Dat is waar de sprookjes op wijzen. Er zijn veel meer sprookjes. Het mannetje vertelde honderduit.

De strijd tussen David en Goliath is een zware strijd. We hebben er allemaal mee te maken, maar sommigen slapen liever. Veel levens op deze planeet zijn niet doordrongen met de geestelijke oorlog. Het schip is zinkende. We zijn allemaal op de Titanic, maar velen zoeken de uitweg niet. Ze

denken dat dit het leven is, maar het is een zinkend schip. Ze zijn bezig voor miljoenen aan vuurwerk af te steken voor het nieuwe jaar, maar er valt niets te vieren. Wij zijn de profeten, de wilde jongens, in de woestijn. Het is de strijd tussen David en Goliath. De steen is in ons hart, en de steen leeft.

Het slechte doen gaat allemaal gemakkelijk, dan ga je steeds sneller, maar als je het goede wil doen, dan vertraagt alles, en versteent alles. Het slechte, vleselijke doen is gemakkelijk, en snel. Zie ze eens hollen, hollen voor het vlees. Het vlees grijpen is makkelijk, naar het mes grijpen ook. Alles vliegensvlug. Het is de strijd tussen David en Goliath. Goliath lacht en spot. Maar Goliath, die grote reus, zal vallen.

Slaapverwekkend bakmeel in de lucht, en poedersuiker. You know what I am talking about, right ? Ik heb het over de geliefde auto van de doorsnee Nederlander, en het geliefde vliegtuig, al die fijnstof in de lucht, een grote bedreiging voor de gezondheid. Leef daarom zo dichtbij de natuur als het maar kan. Wees niet trots op je auto, want het wordt je strop. Er is al lang gewaarschuwd. Corona is ook een side effect van overmatig auto gebruik. Maar gemak dient de mens, al die luxe. Het wordt met de dag gevaarlijker, want het hoopt zich allemaal op in de kosmos.

Misschien heb je het idee van jezelf dat je strijdt voor Nederland, maar wat kan je betekenen als je helemaal niets weet van de Nederlandse geschiedenis ? Zowel het probleem als de oplossing ligt in de oorlogen der kerken, in de Nederlandse kerkgeschiedenis.

De predikant Theodorus a Brakel schreef in zijn boek uit 1670 ‘De trappen des geestelijken levens’ dat Socrates stelde dat men de oude lieden moet hoogachten en dat men naarstig moet letten op hun doen in de weg waarin zij ons zijn voorgegaan, en wij moeten hen navolgen. Nu, er zijn twee lijnen door de geschiedenis, namelijk de goede lijn en de slechte lijn, en dan gaat het hier dus om het nazoeken van de goede lijn, en dat is ook wat daadwerkelijk het ‘eert uw vader en uw moeder’ betekent. Kennen wij wel eens onze vaders en moeders, onze voorgeslachten, en hun geschiedenis ? Of zijn we bezig op eigen houtje weer het wiel uit te vinden ?

A Brakel stelde dat we niet alleen de zonde moeten haten, maar ook een vijand moeten zijn van de zonde. Wij moeten tegen de zonde strijden. Dit is een veeltijdse grote en zware strijd met de duivel en met het vlees, stelt hij. Hierin wordt de mens dikwijls geleid tot de dorre woestijn van gevechten en ellende, voordat de hemel spreekt naar hun hart. Kennen wij die dorre woestijn ? Dat is een zeer bloedige arbeid, stelt a Brakel. De openbaring is niet afgescheiden van een ijverige betrachting van

de godzaligheid. Hierin heeft het kwaad de mens de oorlog verklaard, en voert ook het vlees krijg tegen de wedergeboren mens. De duivel vervolgt je dan, zoals farao Israel vervolgde omdat ze tot de wildernis waren gegaan. Maar als de mens dan lang genoeg in de dorre woestijn van eenzaamheid, benauwdheid en verlating is geweest, dan zal God de mens lokken en tot zijn hart spreken, waar Hosea ook over gaat. Ook is dit een worsteling met God, stelt a Brakel, zoals Jakob die had.

De mens is onder een piratenvloek, en moet nog onttoverd worden. Daarom leidt God de mens tot de wildernis. De piratenvloek is typisch een stadse vloek, een stadse betovering.

De tachtigjarige oorlog liep van 1568-1648, maar er was ook een tweede tachtigjarige oorlog, die begon rond 1658, tussen de Voetianen en de Coccejanen, over de sabbath en over de verbondsleer. Coccejus was taalkundige en had vanwege zijn kennis een veel gematigder beeld van de sabbath, die hij zag als iets van de wildernis periode voor Israel in de exodus, en hij zag de sabbath als een schaduw van veel hogere dingen. Voetius zag dat beeld ook wel, maar hield zich ook aan de letterlijke sabbath, als de zondag. Bij Voetius was er zwaar zondagsfanatisme, terwijl Coccejus de touwtjes wat wilde laten vieren. We moeten in de gaten houden dat door valse rust er ook weer vals werk komt, als het allemaal te letterlijk wordt genomen, want zo worden de poppetjes dus gemaakt. Coccejus wilde dat theater afbreken. daar was een hevige oorlog over in de kerkgeschiedenis eind jaren 1600 en begin jaren 1700. Coccejanus wilde het meer vergeestelijken. De oorlog begon te verzanden met de komst van de verlichting. Toen ging de oorlog daarover.

David Brunings (1704-1749) predikte niet zomaar over het kruis, dat we daar ons bloed moeten uitstorten, zoals ons ten voorbeeld is gegeven door de hemel, maar ook dat we ons doodzweet en angstzweet moeten uitstorten, ter verdelging van het vlees, wat dus ook een lijdenswerk is, en waartoe de hemel een voorbeeld heeft gegeven. De lijdensprediking ging veel dieper.

Hoe kunnen we de zonde overwinnen ? Niet zomaar in de naam van Jantje, Pietje of Klaasje of welke naam of welk woord dan ook. Het gaat alleen door kennis en hemelse woede tegen de zonde, hemels vijandschap tegen de zonde. Het gaat alleen door je hart.

hoofdstuk 63 job of jupiter ?

Ergens in het proces van het loskomen van afgoden en het definieren en vinden van het hemelse moet er een zekere persoonlijke factor ontstaan, als een baby die de moederborst vindt, anders sterft de mens. Er moet een zekere balans zijn tussen het principiele onpersoonlijke en het principiele persoonlijke. Ook moet er een balans komen tussen agnostische twijfel en de gnostische kennis.

Coenraad Mel (1666-1733), een duitse bevindelijke predikant, stelde dat de nacht der zonde zelfs gewoon aanhield na de komst van het evangelie. Descartes stelde dat de mens te weinig twijfelde. De mens moest weer systematisch twijfelen aan alles. Coenraad Mel stelde dat we ons kruis moesten dragen zonder anderen daartoe leed aan te brengen. De mens moest geduld leren en niet het gaan projecteren op iemand anders. Het kruis is door de hemel opgelegd. De predikanten van die tijd stelden dat het belangrijk was om wat leed in je leven te hebben, want het was een zout wat zorgde dat je niet zou bederven, en het was een bijtend middel tegen wellusten, zoals de predikant W. Temminck stelde. Het kruis is een oefenschool om de hemelse deugden te leren.

Wees geen uitsteller. Er werd vroeger al gezegd dat Nederland werd beheerst door een geest van uitstel. Wees geen zorgeloos zieltje. Er is een heleboel werk te doen, en een heleboel heeft te maken met de geschiedenis. Zij die de geschiedenis verachten, hun vader en moeder niet eren dus, zullen geen wortels hebben, en zijn dus van onderen aan het verschrompelen, geestelijk. Ze hebben geen voeten meer, of gewoon nog stompjes, en velen hebben geeneens benen meer. Zo erg hebben ze de geschiedenis lopen verachten, alsof er daar geen werk meer te doen was. Ze verzuipen in werelds nieuws en sociale media, tot zombies. Ze kennen hun vaderen en moederen niet, en willen die ook niet kennen. Altijd weer stellen ze het uit. Ze willen de snelle romeinse goden, en bidden tot de opperste der romeinse goden, Jupiter. Dan te bedenken dat Jupiter, Jove, de geromaniseerde vorm van Job is. Ze raken in paniek als ze een Germaan zien, een man met lang haar en een baard. Dan trekken ze hun trommel met excuses open, en dat begint al met de haat naar de indianen, naar het lange haar van de indianen en de indiaanse levensstijl, de natuurlevensstijl. Allemaal omdat ze romeins zijn en die alarmen dragen, want het vlees kan dat niet verdragen. Het zijn uitstellers. Werken de excuses niet meer, dan trekken ze hun trommel met etiketten open, en andere slinkse middelen, om toch maar de Romeinse man zoveel mogelijk eer te geven. Daar hebben ze een neus

voor, en daar strijden ze voor, allemaal ter ere van Jupiter, wat echt niet minder erg is dan rigil kent, toronto. De Romeinse man bagatelliseerd het kruis en het toetsen. Het ontbreekt hem aan twijfel. De Romeinse man is niet ascetisch, maar houdt van de snelle paarden. Natuurlijk heeft hij wel zijn eigen romeinse ascese, die er juist voor zorgt dat hij zijn levensstijl kan blijven beoefenen, het bluffen.

Coenraad Mel wijst op Hosea 11, dat Efraim door dikke mensentouwen en touwen der liefde werd getrokken. Het volk dwaalde weer af naar Egypte, en naar Assur, de valse boom van kennis, van aardse kennis, en hierdoor hadden ze hun voeten verloren en waren als vogels geworden, maar als de leeuw, als beeld van de exegese, zou brullen, dan zouden ze bevend terugkomen. David Brunings wees er al op, dat de mens teveel met het bloed van het kruis bezig was, maar niet met het angstzweet van het kruis. De mens moest weer terugkeren tot de principes van Descartes, en zo kwam ook de verlichting en de grote ontwaking. Coenraad Mel riep weer op tot bekering, berouw en boetvaardigheid, want de mens was blind geworden, en in die blindheid verliefd geworden op ijdele wereldse dingen. De mens was in de greep van werelds vermaak en zondig zoet, maar wilde dat niet horen. Het volk had zich allemaal redders gemaakt, helden, maar Coenraad Mel wees op Hosea 5 en 6, dat God zou komen als een jonge, felle leeuw, en hij zou verscheuren en heengaan, en hij zou wegvoeren en er zou geen redder zijn. Daarom was er de boodschap van bekering en er was alleen terugkeer mogelijk in de vreze des heeren.

hoofdstuk 64 de strijd tussen David en Saul in Nederland – De Heer is mijn Herder

Er is een strijd tussen David en Saul in Nederland. Saul is het oude systeem wat niet wil loslaten, en het beschouwt iedereen als zijn eigendom. Het is een obsessieve, hysterische hebberigheid. Ken je die geest ? Strijd je nog wel, of heeft het je ook in slaap gesust ?

We hebben gepredikt dat het om de symbolische David gaat, niet om de letterlijke. Het gaat om de geestelijke David, niet om de vleselijke. Het gaat dus om de hogere beelden ervan, in de mythologie, want het is een belangrijk verhaal. Het probleem was dat mensen dat door de tijden heen gingen verletterlijken en uitmelken, om er een markt en een organisatie van te maken, wat ze ook met Jezus hebben gedaan, en weer geldt : Het gaat om de symbolische, geestelijke Jezus, niet om de letterlijke, vleselijke Jezus. Hier zijn veel misverstanden over. Velen zijn overmatige antichristenen geworden en antidavidianen. Velen zijn hierin gekomen tot star farizeisme. Dat is te makkelijk.

Er is een strijd in Nederland tussen David en de geest van Saul, de vervolger. Nu zijn velen van de geestelijke groepen en de gnostische groepen niet werkende in de geest van Saul, maar de vraag is in hoeverre ze het tegenwerken. Er zijn ook andere geesten, zoals de geest van Salomo. Salomo is de zoon van David, en volgt David min of meer, maar de geest van Salomo kan ook heel veel afgoden er nog op nahouden. Salomo is het zoonschap tot de Davidische beweging, maar er kan heel wat fout gaan, zoals het teren op erfenissen, en koninkje gaan lopen spelen, met een verdeeld hart, met een lauw hart.

In ieder geval moet er een schuilplaats komen voor David en de Davidianen. De geest van Saul werpt verschrikkelijke speren, en wil David doden. Velen groeiden op als een David. Ze hadden een gave, ze waren anders, hadden een roeping, maar de geest van Saul wilde deze roeping doven, in zijn handen nemen en breken. Wat een belangrijk verhaal is dit. Ik heb dit altijd zo in mijn leven ervaren. De geest van Saul kan soms als een ware Goliath tegen David strijden. Ook kan het worden tot de geest van Absalom, een andere zoon van David, die tegen zijn vader streed.

Daarom is er een schuilplaats nodig. Het regent hagelstenen. David heeft hulp nodig, en die hulp die komt van boven. Ik heb het altijd een mooi verhaal gevonden. Het sprak altijd tot mijn verbeelding. Dat wat de mens er uiteindelijk van gemaakt heeft is vaak niet goed, te letterlijk en verdicht gemaakt, maar dat neemt niet weg dat de principes van het verhaal waarde hebben. David had een gave, en de geest van Saul was jaloers en wilde het hebben, en wilde David daarvoor ombrengen. Het is om ons heen. Je kunt het overal zien. Het werkt door de naaste omgeving. Dat gaat ook vaak slinks. Saul was een hele sluwe man. Hij kon goed paaien, hij kon goed lokken, hij kon goed mensen een rad voor hun ogen draaien. Hij was immers koning. Laten we het niet onderschatten.

Er is een strijd tussen David en Saul in Nederland. Saul is het oude systeem wat niet wil loslaten, en het beschouwt iedereen als zijn eigendom. Het is een obsessieve, hysterische hebberigheid. Ken je

die geest ? Strijd je nog wel, of heeft het je ook in slaap gesust ? Saul moet zichzelf laten gelden, rijdt in grote auto's, komt met veel vertoon. Dat kan ook op een geestelijke, meer subtiele manier. Saul is een religieuze man, maar een veelvraat op veel gebieden. Hij neemt meer dan hij nodig heeft, gaat graag over andermans grenzen. Ik heb dat telkens weer gezien.

Saul is ook het psychiatrische en dentiatrische systeem hier in Nederland, om mensen in hun noden te vervolgen, hen belachelijk te maken, hun gaven te kleineren. Vele kinderen met een gave worden door deze systemen aangetast, want het is allemaal omdraaien van de feiten. Maar het zijn geen exacte wetenschappen. Het zijn pseudo-wetenschappen. Saul is ook het afgeweken religieuze systeem. De bijbel moet getoetst worden aan de taalkunde, maar het is in het westen allemaal afgeweken. Ze hebben geestelijke beelden, spreekwoorden en gezegden uit andere talen lopen verletterlijken, zodat de ware betekenis verloren is gegaan, en zo is het een eigen leven gaan leiden. De kinderen voelen het aan dat het niet klopt, en trekken zich terug, maar krijgen dan een reeks etiketten opgedrukt, want dat mag niet. Hun gave wordt bestempeld als autisme, moeilijk opvoedbaar, eigenwijs, koppig, geestelijke ziekte, en andere soort psychische stoornissen, terwijl die gave hen van de hemel is gegeven, waarmee ze anderen helpen. Natuurlijk zien dat soort systemen dat als bedreiging want zij zijn immers koning. Zij zijn immers Saul.

Er moet een schuilplaats komen. Er moet een ark gebouwd worden. Dat is het Woord, en dat is in de geschiedenis gegeven. Daarom zeggen we ook : Eert uw vader en uw moeder, oftewel dat wat u gegeven is, en weer is dat niet letterlijk en vleselijk, maar het symbolische en geestelijke. Velen kennen hun vaders en moeders niet eens. Ze denken dat hun aardse vaders en moeders dat zijn, en worden zo voor de gek gehouden. Ze verdiepen zich niet in de geschiedenis, want ze denken dat ze hun vader en moeder al eren, gewoon hun biologische vader en moeder. Maar ze staan nog steeds schuldig aan het verbreken van dit gebod.

De nieuwe generatie is als Salomo, de zoon van David. Salomo strijdt voor zijn vader, volgt zijn vader op, maar is halfhartig en aan de drugs van zijn vele vrouwen. Hij laat zich afleiden door de vrouw die een hoer is, wiens hart een valstrik is, een werpnet, waar Prediker tegen waarschuwt. Hij verdoet zijn tijd met mooie gebouwen en snelle auto's, veel dingen voor het oog, pakken met stropdassen en allerlei tierelantijntjes die er niet toe doen. Het is een eerzuchtige koning met veel ijdeltuiterijen. Hij stelt het materiaal van zijn vader soms verkeerd voor, en is soms als een Absalom. Zijn hart is afgeweken, heeft andere doelen.

Er moet een schuilplaats komen. Ik denk soms aan David met zijn schapen. Dan strijdt David soms met een leeuw, soms met een wolf, soms met een beer, of een ander roofdier, om zijn schapen te beschermen. David was een schaapherder. Hij leefde eenvoudig, in de natuur, en had het hemelse Woord in zijn hart. Daar liet hij zich door leiden. Later gingen die beesten zich vervormen tot mensen, zoals Saul, Goliath, Absalom, en soms zelfs Salomo. Ik moet ook nog denken aan Achitofel, de verradende Judas van die tijd. Misschien ken je die geesten ook wel in je eigen leven. Uiteindelijk zijn dit dus dingen die bij het zijn van schaapherder horen. Ken je schapen en ken de roofdieren die het op hen en op jou gemunt hebben. Als de herder uitgeschakeld is, dan hebben ze alle schapen. En dat is gebeurd. Ook David kent zijn kruis, zoals we van psalm 22, wat de basis is van het evangelie verhaal. En daarna komt psalm 23 : De Heer is mijn herder.

De Herder ging door het diepe dal van duisternis. Al deze beesten die hem aanvielen werden tot mensen, nog wel ergere beesten. Ik kan me geen groter en erger roofdier voorstellen dan een mens. Hier ging de Herder aan het kruis, in dit diepe dal. En de schapen beschuldigden hem dat hij er niet voor hem was, want ze moesten ook zelf aan dit kruis. Ze bespuugden Mozes, want kijk waar hij hen had geleid : tot een plaats van honger en dorst, een plaats van stekende droogte, en pijn. De schapen hadden liever een held gehad die hen van de Romeinen zouden hebben bevrijd, maar ze kregen een gekruisigde. De schapen waren overstuur. Ze beschuldigden de Herder dat hij hen in de steek had gelaten. ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten.’ Ze beseften niet dat ze zelf ook door dit diepe dal heenmoesten. Daar moesten zij een les leren, en daar moesten zij een schuilplaats bouwen, een ark. Het kon alleen voortkomen vanuit dit diepe dal. De Heere is mijn Herder, het kruis is mijn Herder. Hier moesten de schapen leren om zelf Herder te zijn. Hier zouden de schapen tot herders worden, op dezelfde plaats waar beesten tot mensen werden.

‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij in de steek gelaten ?’
Maar de God zoals de mens hem had voorgesteld bestaat helemaal niet.
Er bestaat alleen een hemels principe van het leren herder te zijn, in het diepe dal.
Dat is uiteindelijk de schuilplaats. Ik bid dat je die schuilplaats zal vinden.

hoofdstuk 65 De vrijdag middag overdenking – ‘Zeven vrienden heb ik u gegeven’

Zeven vrienden heb ik je gegeven :

1. Spreuken 27:6
Oprecht gemeend zijn de wonden door een vriend geslagen, maar overvloedig zijn de kussen van een vijand.

2. Spreuken 1:8-9
Hoor, mijn zoon, de vermaning van uw vader en verwerp het onderwijs van uw moeder niet, want zij zijn een liefelijke band voor uw hoofd, een ketting voor uw hals.

3. Spreuken 13:1
Een wijs zoon laat zich door de vader tuchtigen, maar de lichtzinnige en de spotter luisteren niet naar de waarschuwing.

4. Spreuken 13:24
Wie zijn zoon haat spaart de roede, maar wie hem liefheeft tuchtigt hem vroeg.

5. Spreuken 12:1
Wie de tucht liefheeft heeft kennis lief, maar wie de terechtwijzing haat blijft een zot.

6. Spreuken 4:7-8
Het begin der wijsheid is: verwerf wijsheid,
en verwerf kennis meer dan bezit.
Houd haar hoog, dan zal zij u verheffen,
zij zal u tot eer brengen, wanneer gij haar zult omgeven.

7. Spreuken 4:13
Houd vast aan de tucht, laat haar niet los, bewaar haar,
want zij is uw leven.

Ken je deze zeven vrienden ? Heb je ze te vriend gehouden, of heb je ze van je afgeduwd en ze bevochten ? Lees hierover het gehele boek Spreuken. Het huis van de wijsheid is op zeven pilaren gebouwd.

We hebben het weleens vaker gezegd : Dit is de ‘wil-niet, weet-niet’ generatie. Ze wenden hun oren tot andere dingen, en willen van geen kritiek en geen commentaar horen. Maar laten wij goed beseffen dat onze hemelse moeder ons deze zeven vrienden heeft gegeven, de pilaren van haar huis, en wat heb je ermee gedaan ? De dwaze man bouwt zijn huis op zand. Die heeft die pilaren niet, en als de storm komt dan blaast het zijn huisje weg.

De wijsheid roept, en zendt de zeven vrienden om de mens te helpen, maar wat doet de mens ermee. Ze zijn afgeschoten. Telkens weer komt dat terug. Telkens als er een boodschapper wordt gezonden dan wil de mens dat niet horen, zoals in de gelijkenis van de onrechtvaardige pachters. De mens heeft een groot probleem, weet je. Maar de mens wil dat niet horen. Altijd weer speelt de mens verstoppertje, maar het pad ligt er nog steeds. De zeven vrienden zijn er nog steeds. En zij tonen het pad tot het huis van de wijsheid die roept. ‘Kom toch naar huis, mijn kinderen, want stormen zijn op komst.’ Noach bouwt zijn ark, klop, klop, klop, gaat zijn hamer. En hij steekt zijn vinger in de lucht en waarschuwt de mensen, dat ze weer terug moeten gaan tot de wijsheid en haar geboden, maar de mens spot, want de mens wil zijn eigen leven leiden. Ze willen geen kritiek horen, geen commentaar, nee hoor. Ze willen graag blijven zondigen, maar Noach blijft ondanks dat prediken, want hij weet dat de zondvloed zal komen, en dan moet de ark af zijn.

Dit zijn de dagen van Laodicea, van de lauwe kerk, die denken dat ze alles al hebben, maar ze hebben niets, want ze hebben het belangrijkste vergeten. Net als in het sprookje van de nieuwe kleren van de keizer denken ze dat ze kleren aan hebben, make up op hebben en dat ze goed bewapend zijn, maar het is niets, want ze hebben het belangrijkste vergeten.

Och, keer toch terug tot uw eerste liefde die u in de steek hebt gelaten voor uw afgoden. Moeder wijsheid klopt op de deuren van uw hart. Klop, klop, klop, net zoals de hamer van Noach. En ze heeft zeven vrienden met haar meegenomen. Herinner je je die vrienden ? Heb je tijd voor die vrienden ? Maak je tijd voor die vrienden ? Of heb je alleen maar tijd voor de afgoden van deze tijd ? Noach bouwt het schip. Daar horen de mensen bij, en de dieren bij, maar de mensen willen niet. Het regent al hard, maar ze willen nog even zondigen, nog even hun eigen wegen gaan.

‘Wie Mij vindt heeft het leven gevonden, maar al wie mij haten hebben de dood lief,’ zegt de Wijsheid in Spreuken 8. Dat is onze hemelse moeder. We zien dat overal om ons heen, dat mensen de dood liefhebben. Ze roken pakjes sigaretten waarop staat : ‘Roken is Dodelijk.’ Ze eten pakjes vlees waarop staat ‘Meat is Murder.’ Het deert hen niks. ‘Na mij de zondvloed. Uw probleem is mijn probleem niet,’ en ga zo maar door, de geest van Saul. Die geest is overal doorheen getrokken. Het is het vlees van de mens, de lagere natuur, de doodsslaap, de nachtmerrie van de feutus die nog geboren moet worden. Het is heel naargeestig. Wordt u daar ook niet naar van ? Zoveel haat, zoveel moord, zoveel dood. En dan hebben velen wel het woord ‘God’ in de mond als het hen uitkomt. Allemaal lippendienst, vormendienst. Het hart is er niet bij betrokken. ‘Uw probleem is mijn probleem niet. Uw zorg zal mij een rotzorg zijn.’

De Wijsheid roept terug tot het kruis, want dat is de enige weg om aan Saul te ontkomen. De Wijsheid roept terug tot het luisteren naar de vermaning, de zeven vrienden, haar zeven pilaren, opdat wij een woning hebben in de eeuwigheid. Waar wil je wonen ? Moeten wij dan geen veilige plaats hebben voor onze kinderen ? Een veilige haven ? Nee, ons is geen makkelijke reis belooft, maar wel een behouden aankomst, maar dan moeten wij wel werken aan het schip, en werken aan de haven, en niet afdwalen van de boodschap van Noach. Wie zaait zal oogsten. Als je zaait op de akker van vlees en verderf, dan zal je dat ook oogsten, maar wie met wijsheid zaait zal wijsheid oogsten. Laten we een moment stil zijn om dit te laten doordringen, en ons hart in orde maken met moeder Wijsheid. Neem haar naar binnen opdat je leven vernieuwd wordt.

hoofdstuk 66 Moeilijk Opvoedbaar Zijn

Paulus zegt in Romeinen 7 in de bijbel : ‘Want niet wat ik wens, het goede, doe ik, maar wat ik niet wens, het kwade, dat doe ik.’ Dat is een hele strijd. Soms strijdt de mens, en soms zegt de mens goede dingen, en dan verliest de mens de strijd en geeft de strijd op voor dat moment. Dat gebeurt, de strijd is zwaar. Soms moeten wij aardse meesters dienen. Wij leven hier deels in ballingschap. De mens heeft soms de strijd gestreden, en soms verliest de mens misschien een ronde op een bepaald gebied, maar dan is het zaad gezaaid. De mens heeft soms het goede zaad gezaaid. Soms lukken dingen niet, soms zegt de mens dat ook met tranen in hun ogen, en dat ze er van baalden dat het niet lukte. Wij moeten soms aardse meesters dienen. Paulus zegt : ‘de ziel is gewillig, maar het vlees is zwak.’ En wij moeten ook verdraagzaam zijn naar hen die een wedstrijd hebben verloren, want ze hebben de goede strijd gestreden. Er is zonde en wonde, en soms is het gewoon hetzelfde. Vele lasten dragen wij.

Het hemelse onderwijs leert de mens voor zichzelf op te komen, en geeft de mens een naam : ‘Jij bent,’ en dan goed, duidelijk spreken. Niet met een zacht stemmetje, maar jezelf goed, duidelijk maken. Dus ja, roep soms maar. Heel goed als er uitroeptekens zijn soms, en dat er duidelijk wordt gesproken. ‘Jij bent.’ Mijn oma zei dat ook altijd tegen mij : ‘Jij bent die je bent,’ en dan noemde zij mijn naam. ‘Kom voor jezelf op, zeg waar het op staat, luid en duidelijk, en zet je handtekening nergens onder. Geen handtekening zetten.’ Dat zei mijn oma altijd. En dat zeg ik nu ook, en dat heb ik vaker gezegd. Ik geef een hemels wapen met een lampje, en ik zeg : ‘Schiet alle nare gedachtes maar weg als ze je lastigvallen.’ (de monstertjes) Zo leer ik mensen de geestelijke wapenrusting. Dat mag je elke dag weer doen. Dan schiet je het maar weg.

Er is een leven na dit leven. Soms worden er in het leven zware verliezen geleden, het gaat niet altijd goed. Sommige mensen hebben veel geleden en gestreden, hebben veel goed gemaakt. Soms komen mensen te overlijden, en soms worden ze beschermengelen. Zij waken over de levenden. Er is hulp van de andere wereld.

Soms is de mens overstuur van boodschappen, van harde boodschappen. De waarheid is hard. Soms verliest de mens wedstrijden. Maar we gaan geen kindermartelingen en kinderbedreigingen

goedpraten, wat sommige families doen. We zijn geen advocaten van de duivel. Wij zijn geroepen om het kwade te ontmaskeren en aan het licht te brengen. Sommige mensen hebben een knauw overgehouden van de plaats waar ze naar toe werden genomen, die familie kerken. Dat kan heel erg zijn, en soms weet de mens eraan te ontsnappen, gaat de mens er van weg. Net als ik vroeger. En ik heb anderen daarin geholpen, om het een plaatsje te geven. Nog steeds doe ik dat. Er is ook een hemelse kerk. Soms gaat die dwars door alles heen. Wij zijn zelf een kerk, jouw lichaam is een tempel, een kerk, van het hemelse onderwijs, dus wees er zuinig op.

Je hoeft niet makkelijk te zijn in deze wereld. Soms moet je een bitch zijn om er doorheen te komen. Er staan teveel gevaren op de loer, dus ja, zet maar van je af, en laat je niet kennen soms. Sommige mensen die daarover commentaar hebben mogen weleens bij zichzelf beginnen. Dus ja, doe maar moeilijk naar ze soms. Dat recht heb je. Je bent hun marionet niet. Wees maar moeilijk opvoedbaar naar je temmers.

hoofdstuk 67 Mijn naam is … het smalle pad

Ik kan alleen maar prediken. Ik kan alleen maar verhalen vertellen. Zelfs als ik boodschappen doe is dat een preek, en een verhaal. Het is alles wat ik kan. Als ik onder de douche sta, als ik wandel en werk, als ik een gesprek heb, dan is dat een preek, en een verhaal, en dat is alles wat ik kan. Ik ben een prediker. Meer kan ik niet.

Ik ben zelf een preek, zelf een verhaal, een droom. Ik moet denken aan De Vur, boek 105, de Appel :

1. Ik was maar een droom,
2. Mijn spiegel is stukgeslagen,

3. Nu sijpel ik weg,
4. Zij die mij volgen zullen alleen wat appels vinden,
5. En wat verhalen,
6. Om de dag door te komen

Harde woorden ? Het is niet anders. Ik ben van het Rodenbergse predikersgeslacht. Wij hebben vaak niet de luxe van romantisch gezinsleven, maar wij zijn altijd weer op pad. Altijd weer moeten wij vrouwen en kinderen achterlaten omdat we opgeroepen worden voor de oorlog in andere gebieden, om daar zorg te bieden en te prediken, om scholen op te zetten, en dan moeten we weer door naar een volgend gebied. Nooit zijn we ergens lang. ‘We kunnen hier niet blijven,’ zong Herman van Veen in de zeventiger jaren. ‘Opzij, opzij.’ Misschien ken je dat liedje wel.

Wij laten genoeg achter, genoeg, veel meer dan een vader of moeder ooit zijn kind heeft gegeven.

Zo had ik vannacht een droom dat ik alles moest achterlaten, Israel, Egypte, de reformatie, en zo maakte ik een reis dieper in Afrika, en ik ging helemaal tot de kust van West-Afrika, tot de golf van Guinea, waarin ook de baai van Benin ligt en de golf van Bonny, en waar ook wat eilanden zijn. Het was het gebied van de wulpse, donkere vrouwen, van de aardmoeders. Ik kwam daar tot een hemelse bron die nooit helemaal volliep, maar altijd weer wegstroomde. Mijn kinderen zijn vaak ontvoerd geweest door de duivel op allerlei manieren, en ik beschouw ieder kind als mijn kind, ook de kinderen van Afrika, de vergeten kinderen van Afrika. En ik wilde mijn kinderen precies zo terug als ik ze gekregen had, mijn kleine kinderen. Laat de kinderen tot mij komen. En in en bij die bron kreeg ik mijn kind, de baby, en ik hield het kind vast, en ik zorgde voor het kind. Ik liet het kind bij mij zijn in alle rust, en het was een Afrikaanse rust, van de natuur, van de bron.

En ik hoorde een stem die zei : ‘Namibie en Zambia zijn de opvoeding.’ Moeder Afrika zal voor haar kind zorgen.

Weet je wat mijn naam is ? De smalle weg.
Misschien ken je het wel. Wij moeten over het smalle pad door de enge poort, wat een moeilijk en kronkelig bergpad is door de wildernis, langs de ravijnen. Het oog van de naald, en wij moeten zelf ook het smalle pad en de enge poort zijn.

Een kerstboompje, een dennenboompje, was ergens halverwege op een besneeuwde berg, waar de hemelse gaven ingroeiden, maar ze hebben het omgekapt en meegenomen naar de stad waar ze het hebben volgehangen met rotzooi, met wereldse gaven, toeters en bellen, want zij wilden dat het hun kerstboom werd. Ik heb het weer teruggebracht naar dezelfde berg, op dezelfde hoogte, en het daar weer opnieuw geplant, dus daar mag het nu een hele grote dennenboom worden, groeien tot de hemel, en hemelse gaven en vruchten dragen.

Die vloed kan niemand tegenhouden. Dat is iets van de natuur. Dat is het bestaan, het leven. Dan vecht je tegen de zee. Die zee overspoelt je en neemt je mee. De zee is geneeskrachtig voor je hart. Lekker in de zee liggen, lekker zwemmen, geen gezeur aan je hoofd, slechts dit. Geen Woord van boven gegeven en uitgezonden zal ledig wederkeren. Onthoud dat ook maar. Er is vloed en eb. Daarna vloeit alles weer weg, en moet je het zelf leren, zelf leren doen, zelf leren zijn, ook naar jezelf toe. De bron loopt nooit volledig vol, stroomt altijd weer weg.

Het gaat niet alleen om het worden en het zijn, maar ook om het ‘blijven’. Blijven in de bron, verbonden blijven aan de ware wijnstok. Die vond ik in Afrika.

hoofdstuk 68 van afrika tot insectia – gesprekken met engelen

De Afrikaanse moeders gaan terugkomen, de Afrikaanse aardmoeders. Hoe zal dat gaan ? Laten we opmerkzaam zijn. Is dat letterlijk of meer symbolisch of cryptisch ? Zeker is dat ze de westerse droomdrugs van de kinderen zullen wegnemen. Dingen zullen op hun plaats vallen. Sluiers zullen weggenomen worden. De westerse cultuur is een verdwaald kind.

Laat haar het verhaal vertellen. Laat haar uitspreken.

Het leven is massa psychose hier in ‘t Westen. De mensen willen elkaar allemaal zo graag zien, maar ze gebruiken elkaar als drugs en willen niet aan de voorwaarden voldoen. Dat laat het leven niet toe. Mensen gebruiken elkaar als monumenten en als wegwerp-artikelen, of iets wat ze zo nu en dan uit de kast halen, iets wat ze in een doosje doen, en wat al gauw op zolder terechtkomt, of in de kelder. Ik doe niet meer mee. Ik speel die spelletjes niet meer. Ik zeg je recht voor de raap wat het is. Ik draai er ook niet omheen. Ik noem het beestje bij de naam. Ik benoem man en paard.

Deze kille, liefdeloze waanwereld is niet van mij. Ik wil er niets mee te maken hebben. Laat de mens maar zijn spelletjes spelen. Ze komen zich vanzelf wel tegen. Wij hebben het Woord gepredikt : Zoek de dingen die boven zijn. In liefde weer mens worden. Het is een grote poppenkast. Een theaterspel, een gemaskerd bal. Ik doe niet mee.

Deze wereld roept tot de zondvloed. De zonde is rijp geworden. Het is hemelshoog gestegen. De mens roept het zelf over zich. De plagen zijn gekomen, en nu is er een uittocht, en de verwende mens klaagt tegen Mozes en Aaron. De mens wil niet luisteren naar het Woord, heeft daar de tijd niet voor en maakt zijn afgoden, danst om het gouden kalf. Wat zijn die afgoden vandaag de dag ? De mens heeft zijn kinderen tot afgoden gemaakt. Alles draait om die schattige kinderen, die helemaal niet zo schattig zijn. En die kinderen worden vergiftigd, en hen wordt de geestelijke oorlogsvoering niet geleerd. Nee, die kinderen worden geslacht en gegeten. Laten we er even geen doekjes omwinden. Kinderslagerijen, dat is wat het allemaal is, en dan wordt er suiker op ze gestrooid, en dan zijn het besuikerde afgoden die telkens gegeten worden. Alles draait om de buik. De mens heeft zijn familie tot afgoden gemaakt, en daar mag je niks over zeggen, nee, want de familie is zo heilig. Als het om een andere familie gaat dan kan het hen niks schelen, maar de eigen familie is nog heiliger dan de paus. Ja, ik ben hier om heilige huisjes omver te trappen.

Ik leidt u niet naar het verwaande westen met zijn giflucht en stanklucht, maar naar Afrika, het voorportaal van het paradijs. En ja, het is het smalle pad, en ja, het is de enge poort. Maar het moet wel want we zijn nu in de thriller night. Ken je dat liedje ? De zombies lopen overal om ons heen. Ze willen vrede en geluk ten koste van de liefde en de waarheid, en zo vieren ze carnaval. Een optocht naar de afgrond. Ze dansen de dans van de dood. Zolang er veel doden vallen gaat het hen goed af. De dood is hun drugs. Het is een grote ego trip. Ikke ikke en de rest kan stikke. De mens maakt het zich goed naar de zin in Babylonische ballingschap. Het is een massa psychose. Het is helemaal niet waar. Al die romantische gezinsstructuren zijn allemaal illusies. De mens is zwaar aan de hormonale drugs.

Op een dag knapt de zeepbel en dan zie je wat het is. Ik doe niet mee. Ik ben in de wereld maar niet van de wereld. De Afrikaanse moeders zullen deze drugs afnemen. Het verdwaalde kind zal gevonden worden. Het westen is een verdwaald kind. Er moet nieuw onderwijs komen. Nu plukt het kind nog de meest gevaarlijke bessen die het vindt op haar dwaaltochten. Stopt van alles in haar mond. Ja, proeft lekker, vrede, vrede. Nee, drugs. Ze is op een drugstrip.

Het is niet echt, maar de mens is aan de drugs van hun afgoden : hun kinderen, hun familie, hun levenspartner. Ze hebben niet in de gaten dat het slechts zinnebeelden zijn, maar ze hebben het verletterlijkt en materialistisch gemaakt. Selectieve liefde. Als een verslaving, en dan gaat de mens een stockholm syndroom in. Liefde voor het paard, maar niet voor de koe. Liefde voor de hond, maar niet voor de kip. En in het Oosten is dat omgedraaid. De mens is met zinnebeelden weggelopen en heeft het omgesmolten. Het verkoopt goed. Allemaal drugs. Allemaal mentale steroiden, en zo leeft de mens in een opgeblazen droom, in een ballon. Het zijn zinnebeelden. Het is niet echt. Wordt wakker.

De mens wil het direct. Het is een onmiddelijkheidscultuur. Kant en Hegel zeiden al dat onmiddelijkheid bedrog is, subjectieve waarneming. Er moet veel meer gebeuren, maar staat de mens daar open voor ? Pas op voor subjectief gegraai waar mensen niks anders in acht nemen dan hun eigen ego, de driften van het vlees die ze niet hebben leren beteugelen. Ze kennen het woord ‘geduld’ niet. Ze willen het nu, ten koste van alles. Ze rijden rond op hoge paarden. Hun wil moet geschieden, niet die van de hemel. Als je iets anders zegt buiten hun wil om dan zijn ze overstuur, op hun teentjes getrapt. Het is het gesuikerde afgodische ego.

Dan gaan de sirenes af als je dat heilige suikerwerk aanraakt. Zij hebben zichzelf tot suikersinterklaas verklaard.

Vannacht in een droom moest ik verder reizen dan Afrika, de grond onder. Ik kwam na een lange tocht door het oerwoud aan in bewoond gebied, in nederzettingen. Er was daar ook een winkelcentrum. Een man kwam op mij af die een stem had als Frans Bauer, prachtige stem. Hij was heel amicaal, legde ook zijn arm om mijn schouder. Hij liet mij zeegroenten zien. Die groeiden op de zeebodem, en in de zeebodem. Hij liet mij zeewortels zien, Fledo, of Flede, noemde hij het. Het had een diepere en donkerdere kleur dan de wortels van de aarde, en het smaakte wat bitterder. De zeewortels waren ook zachter. En hij liet me ook zeebieten zien, Serge noemde hij het. Hij liet mij wat van de zeewortels eten, maar je zou er niet teveel van mogen eten. Het was heel hartig spul. Het vulde heel goed en je was snel verzadigd.

Hij zei ook dat er belangrijke insectensoorten op aarde zijn uitgestorven, en daarom was het zo'n zootje op aarde. Hij benadrukte 'uitgestorven'. Hij wilde dat ik het opschreef, en dat ik een streep onder het woord 'uitgestorven' zou zetten. Ik stelde wat vragen en hij had het over een koningin en een insectische bijbelschool, waar hij van was. Het was een soort engel of buitenaardse. Hij had een stem als de donder. Ik moest aan de Vur denken. Hij zei toen dat waar ik terecht was gekomen een insectische wereld was. Ik had toen wat herinneringen van mensen, en die veranderden allemaal in insecten. Het was dus iets heel anders. Het verstand van de mens is versluierd met sociaal leven.

En hier op aarde is de mens sociale grenzen overgegaan en natuurgrenzen, en denkt niet meer kritisch, en loopt met een roze bril op. 'Geen kritiek hebben.' En zo viert de misdaad hoogtij. Maar de nieuwe generatie is moeilijk opvoedbaar en pikt het niet meer. Ze staan op tegen de aardse systemen. Er moet een nieuwe wereld komen. Er is een nieuwe generatie van verzetsstrijders. Zij lopen niet met roze brillen. Zij eten van de zeegroenten van de insectische wereld, de vergeten wereld.

Leer kritisch denken, ook naar jezelf, naar alles, en slik die zoete koek die ze voor je neus hangen niet meer. Speel hun vuile koekhap spelletjes niet meer, want je bent geblinddoekt in dat spel.

Gore angst zien we om ons heen. Soms moet je het zo laten en een ander pad gaan. Soms moet je leven met die gore angst. Je kunt geen ijzer met handen breken. Er is een diepere, insectische wereld die achter alles schuil gaat.

En ik zag insecten geboren worden die op aarde waren uitgestorven. Hun vleugeltjes gingen heel snel. En ik herinnerde me een wereld waar mensen als vlinders waren. Ze hadden vlindervleugels, en ik zag er een bij een brug, bij een riviertje, en er was grote rust en vrede. Het was een insectische wereld, waar de natuur had overgenomen. Natuur-lijk. De enige city die we binnen mogen gaan is de 'nece-city', de noodzaak (necessity).

Mensen gebruiken elkaar als monu-mensen (monumenten), en alles is al versteend, maar er is een diepere wereld als je je roze bril durft af te zetten en Alice durft te volgen in het konijnenhol. Die gaat dieper dan ze je ooit hebben verteld, dan je ooit hebt besefd. Daartoe mag je ontwaken. Het leven is veel meer dan dit, veel groter, veel gecompliceerder, dus we hebben het beeld van de insecten wel nodig. Het is iets van de natuur. Verfijn je denken, verfijn je hart, en verfijn je zicht. Verfijn ook je gehoor, en je kritiek. 'Geen kritiek hebben,' zeggen ze dan, maar die uitspraak is

ironisch gezien tegen zichzelf gericht, want zelf hebben ze daarmee dus ook kritiek. Leer dus recht kritisch denken, ook naar jezelf. Wees geen huichelaar. ‘Practise what you preach.’

‘Geen kritiek hebben’ is dus een uitspraak die tegen zichzelf verdeeld is. Wij zeggen : ‘Heb geen kritiek door het vlees, geen zondige, leugenachtige, vooroordelende, laffe kritiek, maar redelijke, doorzochte, geestelijke kritiek. Dat is een groot verschil.

De man zei tegen me dat ik moedig was geweest, dat ik door had gezet in de strijd, en nu hier was gekomen. De engel sloeg toen een arm om me heen, en samen liepen we verder door het winkelcentrum. Hij zou me leiden tot de koningin en tot de insectische bijbelschool waar hij vandaan kwam.

hoofdstuk 69 – 1967 : de langere weg van de liefde

De samenleving waarin wij leven is overcommunicatie uit de bocht gevlogen.
Iedereen raaskalt maar wat, en dat moet allemaal op stel en sprong, want tijdens directe, aardse gesprekken moet je direct spreken en heb je geen tijd om na te denken. Het is allemaal dwang en dwangmatig. Hoe houden ze deze valse realiteit in stand ? Je wordt at gunpoint gehouden. Door kinderoffers en dierenoffers houden ze het in stand. Daarom zijn degenen die ijverig meedoen met het aardse sociale leven ook vaak verslaafd aan vlees en andere dodelijke stoffen zoals drank, drugs en rookwaren. En niet te vergeten auto verslavingen. Het heeft allemaal met elkaar te maken.

Leef een afgezonderd leven. Houdt het op LAT-relaties. Voldoe aan de voorwaarden als je lichamelijk contact hebt en face to face contact. Loop het niet overmatig te verheerlijken. Er zijn veel gevaren. Het is al snel overmatig. Dan ben je face to face en wat dan ? Dan moet je praten, maar weet je weleens wat je zegt ? Je staat onder dwang en onder druk, want eigenlijk zou je dan direct moeten antwoorden. Is het niet van de zotten ? Ik zeg niet dat het helemaal niet kan, maar leer op andere, meer veilige manieren te communiceren. Denk aan hoe de bomen en bloemen communiceren, ook op veilige afstand. Via tekst kun je er tenminste over nadenken wat je zegt, en

wat de ander heeft gezegd. Mensen leven te dicht bij elkaar op de lip, en floepen er alles maar uit alsof het niets is. Allemaal koppijn. Voel je die druk dan niet ? Dat gehaast allemaal. Het is een gevangenis. De mens moet spreken, en snel. Dat is wat de matrix is.

Het is allemaal dwang, net zoals die scholen, terwijl de ware scholen op montessori basis zijn. Er moet iets veranderen. Mensen voelen zich niet meer lekker met die sociale druk. Velen gaan er aan onderdoor. Daarom heeft de natuur ingegrepen : Tot hier en niet verder.

Hoofdstuk 7 van het tweede bijbelse boek ‘Het Witte Konijn’ zegt :

‘Anthony's vader was een ingenieur die communicatie-instrumenten ontwikkelde ….
Hij was ook een dromer .... Hij dacht ... wat zou de beste manier zijn voor mensen om te communiceren ?
Direct of indirect?
Per telefoon of tape ...
Zou het niet veel veiliger zijn als mensen gewoon iets horen dat al is uitgesproken ?
Dan kunnen ze ook tijd hebben om erop te reageren...
Anthony's vader was altijd een beetje paranoïde ...
Hij ontdekte dat de communicatie op aarde te snel ging ....
Het was bijna manipulatief …
Alle behoefte aan handtekeningen ... snelle antwoorden ... niemand zou een minuut wachten op de woorden van de ander .... en dit veroorzaakte alle ongelukken ... de vooroordelen ... de impulsiviteit ... want niemand durfde meer te vertragen ....
Men wilde niet afgewezen worden ...

Anthony's vader was een zeer wijs man ...
Hij geloofde niet in al dit maatschappelijke gedoe ....
Hij was een harde werker ... denkend dat alleen de luie mensen de samenleving creëerden ... terwijl hij geloofde in technische ontwikkeling ...
Hij ontdekte dat mensen hun luiheid gewoon bedekten door hun praatgrage acties ...
De sociale draden stonden op het punt de hele aarde te wurgen in zijn ogen ....
Hij ging nooit naar feestjes ....
Hij werkte altijd in zijn kelder ....
De dromen van zijn zoon waren inspiratie voor hem ...
Zo'n kleine jongen die zulke dromen had ....

Het was nog steeds ongelooflijk voor hem ...
Hij schreef al de dromen van zijn zoon op kaarten, en dit waren bijna zijn heilige agenda's …’

Daarom begint de Vur direct al met deze woorden :

1. Deze bruggen zijn gemaakt van bruine bloemen,
Bruggen tussen jou en mij,
Waar leiden zij naartoe ?
Wanneer ik naar jou kijk, vaag ik weg,
Wanneer ik aan je denk, laat ik je wegglijden,
Dit is hoe ik mijn boog grijp,
Maar ik bereik het nooit

2. Ik kan niets bereiken, en ik denk dat dit nog maar het begin is,
En dan bevind ik mijzelf in een bruin bloemenveld,
Alleen in de bruine nacht,
Een nacht in vele jaren,
Kan ik zijn in de bruine bloemenvelden,
Deze bruggen tussen jou en mij

De mens moet afremmen, vertragen, veiligheid inbouwen. Er moeten schermen tussen de mens. De natuur heeft die schermen gebracht, maar de mens vecht er nog tegen.

De hemelse vliegen zullen neerdalen op de mens en zullen merktekenen op de mens brengen die niet meer weg te wassen zijn.

Eye-to-eye junkies, onmiddelijkheids-junkies, jullie vergeten wat, namelijk dat het in het hart begint, en dat er alleen op die basis verder gebouwd kan worden. Als het hart er niet is is er niets, en geen basis.

Zij die het goede en de kennis willen volgen worden vervolgd, maar er zijn schuilkelders en de liefde overwint de dood. Vele wateren kunnen de liefde niet blussen. Het is beter te lijden goeddoende dan kwaaddoende. Wee u wanneer een ieder wel van u spreekt. Praat niemand naar de mond. Houd laag profiel. Goede wijn behoeft geen krans.

1967 : de apollo 1 ramp. De apollo 1 vloog in de brand tijdens een oefening. Drie astronauten kwamen om het leven. Wij kunnen niet zomaar ontsnappen van de aarde. Wij moeten er dwars doorheen. De schuilplaats is niet materieel, maar geestelijk, en zo is dat ook met de middelen van de ontsnapping, dat die geestelijk zijn. Ik had vannacht een droom over de apollo 1. ‘Blijf in mij, blijf verbonden aan mij, onafhankelijk van de rest.’ De droom ging ook over de James Bond boeken, als een beeld dat de mens de weg alleen langs vele omwegen kan gaan, door strategie te gebruiken en laag profiel te houden. Private investigations.

Ik was bij de koningin aangekomen in de droom, bij Wilhelmina, en zij liet mij die dingen zien. Het was in een overdekt winkelcentrum, waar ook veel hulpcentra waren, die liepen door het hele winkelcentrum heen.

1967 was het jaar van gemis. Er was ook een grote kerkscheuring in de vrijgemaakte kerk. 1967 : Brand in een Belgisch warenhuis met honderden doden. 1967 : Een tornado in Nederland en Belgie die veel verwoesting achterlaat. Toch wordt 1967 ook ‘de zomer van de liefde’ genoemd, summer of love, de uitbraak van het flower power tijdperk. Ook was er veel drugsgebruik, omdat men de oorlog in Vietnam zat was. Maar ga de lange weg van de liefde. Het leidt ons tot de ware schuilplaats. Ga niet met pensioen. Ga niet tot de opa en oma liefde. Be young : Kom ik om, dan kom ik om, maar de liefde overwint de dood. Vele wateren kunnen de liefde niet blussen. Zij die de liefde aanhangen zullen een geheime wereld ontdekken. Geheim agent, James Bond. 007. Houdt laag profiel. Goede wijn behoeft geen krans.

1967 : Hier scheiden onze wegen. Hier scheurt de kerk. Hier gaan wij op het langere pad van de liefde. 1967 : de zilveren brug over de Ohio rivier (West-Virginia) stort in, met tientallen doden. 1967 : de eerste harttransplantatie, maar de persoon overleed vlak daarna aan een infectie. Les : Het rechtsstreekse werkt niet. Er komt veel meer bij kijken. Ga de langere weg van de liefde.

hoofdstuk 70 – 1967-1968 : de hemelse hartchirurg

En ik kwam in een insectische wereld, en alles was van elkaar gebroken. Alles was slechts fragmenten.
Ik was als kind gehersenspoelt, maar hier werd het weer teruggespoeld :
‘Wee u wanneer een ieder wel van u spreekt.
Goede wijn behoeft geen krans.
Houdt laag profiel,
Ga de langere weg van de liefde.’

Je kunt geen dingen in elkaar passen die niet in elkaar passen. Dan moet je de langere weg gaan.
Stop met het forceren van elkaar, met het manipuleren van elkaar.
Meet niet met twee maten, en betaal elkaar met eerlijke munt.
Heb geen vooroordelen over elkaar.
Eer de schermen die er zijn tussen jou en de mensen, voor je eigen veiligheid,
maar bouw geen valse muren.

De insecten wereld, een gebroken wereld, een mozaiek wereld. Alles heeft een plaatsje. Elk klein stukje kan gebruikt worden. Werk aan je verfijnde motoriek.

Ik kan het niet meer aan als ik naar de wereld kijk : zoveel daklozen, zoveel mensen in armoede, en de contrasten zijn groot. Ik kan het niet meer aan, maar ik kan wel puzzelen. Ik kan er wel dwars doorheen kijken, om de grotere wereld van de insecten te zien. Daarin vindt alles zijn plaats.

Overmatig positief denken is al diefstal. Je steelt dan geluk van anderen, want je hebt geen oog voor hen. Je steelt energie, als een otter. Dan is het posi-dief denken. Maar je kunt ook denken vanuit de grotere context : posi-lief denken, wat veel eerlijker is, want dan denk je vanuit het geheel.

Ik wil posi-lief blijven, niet posi-dief zijn. Dat is een groot verschil.

En ik zag een wereld voor mij geopend, rijk aan insecten. Elk beestje had zijn eigen taak. Een nieuw genesis. Het was een prachtige buzzende, zoemende wereld, vol rijk insectenleven. Het waren hemelse insecten. Ik was gekomen in de wereld insectia.

Vele ouders hadden tijdens de zestiger jaren hun kinderen verloren in Viet Nam. Het was een van de grootste tragedies van de jaren 1900, en het duurde zo lang, en allemaal voor niets. Daarom kwam in 1967 de flower power. Men pikte het niet meer. Maar een overmaat aan drugs liet de beweging ontsporen. Ga de langere weg van de liefde.

1968 : Martin Luther King vermoord, de droom.

Lieve mensen, houd toch laag profiel. Goede wijn behoeft geen krans. Ga tot een heel ander wonder. Het wonder in je hart.

Ik lees in de Vur, in boek 60:8 :

‘Zij verbergen hun waarheden tussen raadsels ... en vinden elkaar terug op verborgen en afgelegen eilanden ... Spreek tot mij in raadselen, ... leidt mij door de wildernissen van het leven ... Ik voel je door jouw raadselachtige taal ... een taal van leugens en van pijnen ... Leer mij die taal verstaan ... Je taal is wild en gevaarlijk ... woest, want je wilt geen indringers …’

Nu, boek 86 zegt iets soortgelijks en zegt daarachter :

‘Ik heb u veel te zeggen, maar ook raadselen heb ik gegeven.

Ik breng boodschappen van verleden tijden naar boven, en ziet, zij borrelen en dragen genezing, kennis en kracht. Ik spreek tot de bergen en de heuvelen, en zaad dale op hen neer tot nieuw gewas. Een nieuwe schepping zal komen, geheel nieuw.

Mijn woorden zijn kracht en kennis, als het rode dat van de heuvelen druipt. Zij was het dan die sprak : Laat dan de kinderen los, want gij kunt ze niet dragen. Bouwt dan de brug, opdat zij eens kunnen volgen, en zij niet vergaan. Zij leidde tot het Rode. Ja, nieuw bewustzijn zal als een golf over u komen.’

Alles breekt hier af, tot fragmenten, en die breken ook weer. Hier zijn de watervallen van het leven, waar je niks vast kunt houden. Alles glijdt tussen je vingers weg. Ook brokkelt de brug halverwege af, 1967. Dan val je diep. Dan kom je in een andere realiteit. Dan kom je in een insectische wereld : Zij die hun dromen niet konden waarmaken, zij die hun verhalen niet konden afmaken. Alles breekt halverwege af en gaat in andere verhalen verder. Het is de wereld van het halve, van de bron die nooit volloopt. Alles stroomt weg. Dat is het geheim van het leven, van het bestaan.

In onze voertuigen, onze raketten, komen we niet ver. Ze branden halverwege af, om plaats te maken voor de nieuwe wereld. Je kunt hier niets bereiken. Het herderlijke pad van armoede leidt veel verder, als je geen steen hebt waarop je hoofd kan rusten. God kun je ook niet lichamelijk ontmoeten in een herberg ergens of winkel. Er was geen plaats in de herberg voor God. Ze hebben God weggedreven, maar in ons hart mogen we God ontmoeten. Het is een alter ego. Iedereen mag een beroep doen op dit alter ego. Maar ken uzelf. Houd dat in de gaten.

1968 is ook het jaar van Legoland. Spreekt voor zich, he ? Je leven opbouwen uit kleine stukjes. Men vindt het zo kinderachtig, maar het is zo waar. De werkgelegenheid in Amerika is tot een piek gekomen. De werkeloosheidsgraad is minuscuul klein geworden. Spreekt ook voor zich he ? De mens heeft nieuw werk gevonden. 1967 en 1968 leven. Doe er iets mee. Het leeft in je hart en wacht om door je gebruikt te worden, uitgewerkt te worden. Doe iets met deze twee prachtige energieen met zoveel potentieel.

‘Ik kan je hart in orde maken,’ zegt God. ‘Ik ben de hemelse hartchirurg.’
Met de plagen van Mozes kwamen de hemelse insecten terug. Dat was belangrijk voor de Exodus. Zonder de hemelse insecten zou er nooit een exodus zijn geweest. Ook in het boek Openbaring zien we dat gebeuren. Er werden hiervoor putten geopend. De plagen zijn ervoor om de mens terug te drijven tot de natuur.

hoofdstuk 71 het insectische orakel

Het westen heeft als een otter lopen roven van de armere landen. Het loopt door alle families heen. Ook hebben ze het Chinese orakel lopen plunderen, Chinese drugs, en dat wordt gesmokkeld door alles heen. Kinderen, als jullie meer willen weten doe dan onderzoek over wat SRA inhoudt :

satanic ritual abuse, want hier in het westen wordt er bij kinderen metaal in het lichaam gestopt wat er niet meer uitmag bijvoorbeeld, net zoals dat de vogels gedwongen ringen om hun poten krijgen. En bij mensen is dat niet alleen in de mond maar ook dieper in het lichaam bijvoorbeeld in het lies gebied. Gebeurt dat echt ? Ja, dat gebeurt echt. De slachtoffers durven er bijna niet over te spreken. Misschien ken je er zelf wel een of ben je ook slachtoffer.

Zoals de insectische engel sprak kunnen veel van deze dingen gebeuren omdat vele insectensoorten zijn uitgestorven. Er moet een nieuw insectisch prisma en een nieuw insectisch diafragma komen. Ze beelden vaak engelen af met twee vleugels als van een vogel, maar er zijn ook engelen met insecten vleugels, met zes vleugels bijvoorbeeld, waar de bijbel ook over spreekt. Ook de egyptologie heeft het telkens weer over het belang van insecten in de wedergeboorte, zoals ook bij de wedergeboorte van Re die in een insect veranderd (Khepri). Waarom ? Omdat insecten transformatieve krachten hebben, en ze waren aanwezig bij de schepping, en zijn ook aanwezig bij het eindoordeel voor de nieuwe schepping (de insecten plagen).

We zijn dus op zoek naar het insectische orakel, wat ook diep opgeborgen ligt in de I-Tjing, het Chinese orakel. Het westen heeft het geroofd en verkracht, anders voorgesteld, het materialistisch gemaakt, en ze zijn nu in de ontkenningsfase.

Ben je in de golven ? Maak dan contact met de diepere oceaan in je, onderwater, waar alles stil is en rustig. Neem daar de tijd voor. Ga er even voor zitten en leg je handen op je buik, en concentreer erop. Het leven zit veel dieper. Zo begint ook de I-Tjing. Dan ben je in de baarmoeder, en hier ontvang je je vleugels om later ook naar boven te gaan en boven de golven uit te vliegen. Wel heb je dan een gevecht met de dynamiek van hoogmoed, want daar moet je voor oppassen. Er is een groot verschil tussen transformatieve creativiteit en hoogmoed. Probeer ook geen leidertje te spelen, want juist als je dingen meer op z’n beloop laat gaan kan transformatieve creativiteit zich ontwikkelen. Geef daarvoor de ander voldoende vrijheid. Neem een lagere positie in. De mens is veel gericht op het verkrijgen van hogere posities, maar neem juist een lagere positie in, opdat de herschepping kan komen. Daar gaat ook het tweede bijbelse boek ‘het paarse complot’ over.

hoofdstuk 72 gaan tot de bloem van de zaak

Social anxiety
Het is als een angel die een gevoelige plek veroorzaakt en alles op een afstand houdt.
De mens durft soms niet aan te raken, durft soms niet mee te voelen, mee te lijden, mee te dragen, mee te strijden. Het is als een angel nauwverbonden aan het woord angst. En men is bang voor angst, dus dan gaat men in de ontkenningsfase. Men wordt dan een holocaust ontkenner. Men zet een roze bril op, en gaat dan op in het materialistische sociale leven, en kan gewoon contact hebben met de ander zonder iets te voelen, want men is aan de holografische en hormonale drugs. Je kan in het materiele naast iemand staan, iemand de hand schudden, met iemand te praten, zonder iets te voelen, zonder genegenheid te hebben, zonder geinteresseerd te zijn in de ander, zonder liefde.

Het is dan winter geworden, zegt de I Tjing, het chinese orakel. Als we naar China kijken, en India, al die oosterse landen, dan zien we eigenlijk insectische kolonies. De roep is om juist lagere posities in te nemen, waarin alles meer gelijk wordt, maar toch ontpopt dat zich als systemen, en die systemen hebben een insectische leider, of een goeroe. Dat kan goed gaan, of fout gaan. De bijenkoningin waar alle bijen voor werken, en de mierenkoningin, waar alle mieren voor werken. Het zijn insectische principes. Het zijn geen contacten, maar principes.

Wie durft daar over na te denken ? En wie durft dat niet ? Het gaat erom in liefde weer mens te worden. Dat kan als je oog gaat krijgen voor de insecten, het beeld van de verfijning. De moraal is weg. Insecten zijn een beeld van transformatie. Ze hebben lage posities ingenomen, en zo is er die creatieve stimulus. Laag profiel. Dat is waar de pandemie over gaat. En dat is een pandemie van social anxiety, social distancing, om weer contact te maken met jezelf en met principes. Een exodus dus ?

Je doet mee, of je doet niet mee. De mens wil het liefst geen pijn lijden en niet worstelen, en dan gaat de mens dingen verzinnen, dingen ontkennen. Dat zijn allemaal mechanismes in de mens, en men is dan geschokt over mensen die wel zeggen hoe de zaken ervoor staan. Dat is dan een koude douche. Dan is het winter. En winter is nodig om alles te doen groeien. Eerst moeten dingen afsterven.

Het chinese genesis wat in de i tjing wordt beschreven, in het chinese orakel, gaat over lagere posities innemen, opdat de hogere principes weer kunnen overnemen. Kun je dat verschijnsel op aarde zien ? In het oosten wordt dit gepredikt, maar in het materiele westen gaat het juist om het tegenovergestelde, namelijk de hogere posities innemen, het grijpen naar macht, het maken van wereld carriere, en dat is totaal bizar idee, want zo ontstaat er oorlog. De mensen pikken het niet, en iedereen werkt met de ellebogen, allemaal voor controle, en het liefst ook controle over anderen : social anxiety.

Tijdens de opstanding van de mens heeft men dus te strijden met de dynamiek van hoogmoed en zelfs machtswaanzin, wat zich ook vaak in godsdienstwaanzin uit. Daarom moet men oppassen met opstandings-theologie en juist dieper gaan, tot de lagere plaatsen, tot principes, tot het pasen. Leren afdalen, leren remmen. Leer dus van de insecten. Leer dus van de oosterse volkeren, van subtiliteit en camouflage. Social anxiety, social distancing, maakt plaats voor een hogere orde, voor vergeten dingen. Dan kunnen de putten weer opengaan en kan het naar boven komen. Dat is een natuurverschijnsel. Dan ben je weer als een Erik in het kleine insectenboek. Dan wordt je motoriek verfijnd, en dan heb je een hele andere opstanding, namelijk een doorstanding. Je gaat er dwars doorheen, juist door om te keren. Zo doorleef je het. Wees dus niet bang voor tegengestelden.

Je kunt posi-lief worden in plaats van posi-dief. Zo niet, dan is het positieve een vloek, waar Jeremia ook tegen waarschuwde. De roze bril is gestolen. Gejat van Klaas Vaak. Het is iets voor in je dromen. Dromen kunnen een andere orde maken van dat wat je overdag niet lukt. De roze bril is een dromenbril, om posi-lief mee te zijn, en crea-lief, in plaats van crea-dief. Het is geen wc-bril van poep alles maar weg, zoals op aarde. Men draagt roze brillen als wc-brillen, om alles weg te blazen, om alles te ontkennen. De roze bril is geen ontkenner, maar een dromer.

Maar Nederland : met de toiletborstel in de hand, en de roze wc-bril op, marcheren ze door het ganse land. In wiens leger zijn ze ? Zeg het maar. Social anxiety ? Social distancing ? Het gebeurt allemaal terwijl ze steeds dichter op elkaar leven, steeds meer en meer bij elkaar op de lip, dat wordt geeist. Ze vreten elkaar helemaal op, en worden tot in elkaar gesmolten siamezen. En geestelijk zijn ze nog steeds in social anxiety en social distancing, want ze dragen elkaars kruis niet, en geven niet echt om elkaar. Moet dat dan ?

Is het allemaal nodig, of is deze winter nodig ? Kan hier nog wat goeds uitkomen ? Worden er nieuwe insecten geboren voor een nieuwe dag ? Uiteindelijk wel ja, niemand blijft bij de drama. Kijk naar de engelen door de dromenbril : ze lijken op insecten, met veel vleugels. Breekt die tijd

aan dat ze terugkomen ? Met vogels alleen gaan we het niet redden. We hebben ook de insecten nodig, de verfijnde motoriek, de transformatieve krachten van het onderbewustzijn, de vergeten en verloren wereld.

Iedereen heeft wel op een moment te maken in zijn leven met een moeilijke man of vrouw, met een heerser. Is dat dan een prins of prinses van een bepaalde insectensoort ? Streept het dan tegen elkaar weg ? Hoge, zoemende tonen, alsof er iets knapt, en dan zie je de natuur, en kijk je langs dingen heen. Dan gaan de sluiers weg. Het zijn allemaal zijwieltjes. Vandaar : social anxiety, social distancing, geen probleem in zichzelf, maar er wordt een probleem van gemaakt. Geen wonder, want het is ook een probleem, of onderdeel van een probleem. Pro-blame. Iets krijgt de schuld. ‘Ik krijg altijd de schuld van alles,’ zeggen sommige mensen. Iedereen schuift schuld op de ander, heel graag zelfs. Pro-blame maatschappij. Voor-schuld. Je hebt bij voorbaat al schuld. Daar wordt je mee geboren. Ze willen geld. Ze willen dat jij hen betaald. Daarom sturen ze je rekeningen, voor de lucht die je inademt, voor het zonlicht dat je gebruikt, voor alles. Voor het groeien van je haren. En dan zijn ze er als de kippen bij om je shampoo proberen aan te smeren, en een kloddertje voor dat, en een klets en een plets voor dat. Allemaal heel zakelijk. Pro-blame maatschappij. Onthoud het maar. Je wordt bij voorbaat al beschuldigd en veroordeeld, en dan moet je betalen. Als je geboren bent, ben je de peer. Elke geborene is onderdeel van de pro-blame maatschappij. Oren om schuld te horen.

Social anxiety, social distancing, is daarom niet ongewoon. ‘Ja, maar ik ontken de holocaust niet,’ zeggen ze dan. Nee, dat doe je wel. Er zijn zoveel holocausten die ontkent worden. Het is allemaal zakelijk. Allen zijn ze één voor de mierenkoningin. Ze haten mensen voor het goede, die het goede doen, en het goede vertellen, want het doet hen ontwaken, en ze willen slapen. ‘La mu slapuh.’

Het is winter, geen twijfel mogelijk. De zomer is nog niet aangebroken. Ze willen het je laten geloven. Het wordt met veel tam tam verkondigd. Het is winter, en je mag door de winter bril kijken. Leg je wc bril maar weg, doe hem maar af. Kom tot de insectische opticien en laat je nieuw zicht aanmeten.

Opticien ? Zei je daar opticien ? Een steen door de ruiten van de opticien. Buiten staan de brillenrammelaars die wc-brillen voor de mens verkopen. Nog een steen door de ruiten. Nu is het wel oorlog. Brillen in de uitverkoop. Het is bril tegen bril, en bil tegen bil. Social anxiety, social distancing, en drugs, veel drugs. Nog een steen door de ruiten. De opticien komt naar buiten, de hemelse opticien. Hij toont een hemelse bril. En het is winter. De bakker woont naast hem die het

hemelse brood toont. En alle kwajongens druipen af voor de winter, groeien in de bomen. Onrijpe vruchten moeten doorgroeien. Tot de bloem van het idee gaan, kinderen, het laten uitspruiten. Loop niet weg met ideeen als die nog niet rijp zijn. Het moet gaan bloeien en bloesemen. Zo ontstijg je de paradox. De bloem draagt een hemelse drugs diep van binnen, mind altering narcotic morfine. De bijtjes vliegen hiervoor en ook andere gevleugelde insecten, allerlei soorten. Ze dragen het op hun buik, dragen het in manden. Do you have honey ?

hoofdstuk 73 nice or wise ?

Bewaar zo mogelijk, voor zover het van u afhangt, vrede met alle mensen.
– Romeinen 12:18

Meent niet dat ik gekomen ben om vrede op de aarde te brengen; ik ben gekomen niet om vrede te brengen maar het zwaard.
– Mattheus 10:34

Ik ben lang genoeg taalkundige om te weten dat de bijbel de kama sutra is van Israel, maar dan in de ascetische vorm, meer metaforisch, dus niet plat. Maar in het westen hebben ze deze elementen eruit gekapt, and it just doesn’t make sense anymore. I mean : give me a break. De wederkomst van Christus ? Wat hebben ze daar voor ellende van gemaakt, en alsof dat een of andere persoonlijkheidscultus is. Jesus comes ? Wat betekent dat ? What does it mean ? In een droom zag ik de woorden : Jesus Cums. Zo ligt dat ook in de grondtekst. Het hemelse Woord is het Zaad van God, het sperma van God, om leven te schenken aan de ziel van de mens. Het kruis is de vagina, God die ons opzoekt in onze diepste problemen, om daar vruchtbaarheid te geven.

God heeft sexualiteit geschapen om metaforisch te wijzen op schepping en herschepping. Alle dingen zullen nieuw worden. In de stad hebben ze daar iets verschrikkelijks van gemaakt. Alle sexualiteit begint bij God. Zo niet, dan is het vulgaire sexualiteit van de duivel, sexuele vraatzucht en sexuele overmaat, die zich heeft lopen verdichten, verletterlijken tot een corrupte

schijnschepping. Dat is wat deze wereld is, maar ‘Jesus will Cum’. Dat is het geheim van de nieuwe schepping. En die moet er wel komen. Kijk maar eens om je heen. Om je heen zie je de duivel klaarkomen, en hij brengt afschuwelijke gedrochten voort, miskramen van de schepping.

Mensen, hef je handen in de lucht, en wacht op God. God is zowel de kennis als de kenner, zoals Maharishi alreeds aangaf in de vorige eeuw. Naast Krishnamurti en Osho was hij een van de grote leraren van de vorige eeuw. De mens moet sexualiteit niet van God loskoppelen, want dan gaat het zich vervormen en wordt het tot afgoderij. Dan verliest sexualiteit alle betekenis, dan gaat het een leven op zichzelf leiden en wordt het vulgair. Dat is wat er gaande is om ons heen. Het is een SOA, een sexueel overdraagbare aandoening.

Daarom moet Jezus wel terugkomen, maar wat betekent het ?

Moet je allemaal maar lief, aardig en goeiig doen ? Een persoon die aardig doet naar jou, maar niet tegen de waard is geen aardig persoon in elk geval. Houd vrede met de mensen zo lang dat mogelijk is, maar waarmee je omgaat wordt je mee besmet, en je moet niet gaan lopen meeliegen met mensen, maar hen de waarheid verkondigen, ook al is die hard. Dat is wat ware vriend-elijkheid is. De vriend bestraft oprecht, zegt Spreuken, maar de kussen van de vijand zijn overvloedig. Dus niet zomaar ‘nice’ zijn, maar ‘wise’. Gebruik wijsheid in je omgang met mensen, laat je leiden door de hemel, niet zomaar ‘nice’, maar ‘dice’, de profetische dobbelstenen, de urim en de thummim. Het kan vriezen of het kan dooien. Er is een tijd voor alle dingen. Wees niet zomaar een ja-knikker. Jezus komt niet om vrede te brengen, maar om scheiding te brengen. ‘Want ik ben gekomen om verdeeldheid te stichten,’ zegt Mattheus 10 verder, en Paulus geeft aan dat er scheuringen moeten zijn om te zien wie de proef doorstaat. Scheidt je dus af. Het zaad van God is dodelijk voor de zonde, en levendgevend aan het goede en wijze. Het is een dodelijk zaad dus, wanneer Jezus komt, when Jesus cums. Laten we dat goed in de gaten houden, dat de wederkomst iets principieels is.

Het orgasme van God, het orgasme van het Woord, is scheiding makende wijsheid, onderscheiden tussen goed en kwaad. Het is het verkrijgen van inzicht. Dat is wat een waar profetisch orgasme is. Je raakt in extase omdat God je wat heeft laten zien. Het is dus dodelijk voor de leugen en de onwetendheid.

hoofdstuk 74 exodus 1 en het geheimenis van de wederkomst

Exodus 1 : Een van de gruwelijkste en afschuwelijkste verhalen uit de westerse bijbel : de kindermoord te Gosen. Kan dit verhaal ook nog een andere betekenis hebben, een andere uitleg en vertaling ? Kan de geschiedenis zich nog wenden ? We zien dit bloedspoor door de gehele geschiedenis heentrekken, en ook vandaag de dag ligt dit geheim nog diep geketend in de genen van de mens.

Exodus 1 : Calvijn noemt het de meest vruchtbare periode van de Israelitische geschiedenis, als door een wonder. We kunnen spreken van een soort ‘Jesus Cums’ situatie hier, als het geheim van de wederkomst. Heaven Cums. Calvijn wijst op de belofte aan Abraham dat zijn zaad zou worden als het getal van het zand der zee (Genesis 15:5). Hij wijst op psalm 107 dat God de mens in de woestijn laat wonen om die te bebouwen en daar leven te brengen. Ook het omgekeerde kan gebeuren, dat steden tot woestijnen worden.

Calvijn zegt dat omdat het woord ‘meod’ zo vaak gebruikt wordt betekent het geen gewone overvloed. We spreken hier van een hemelse overvloed, en in de hebreeuwse betekenis is dit ook iets heel pijnlijks, als een hemels pus, wat nodig is om de wond te herstellen. De Israelieten waren in hun grootste honger tot slavernij gekomen. En God kwam hen hierin tegemoet. Ze werden tot een machtig volk, en hun slavendrijvers begonnen bang te worden. Calvijn stelt dat er een strijd was tussen God’s genade en de wreedheid van de koning die hen in slavernij hield. Het volk had te maken met misdadigers die door grote misdaden zichzelf rust verschaften, maar God geeft hen hun verdiende loon tenslotte, stelt Calvijn. Uiteindelijk loont de misdaad dus niet. De mens kan zichzelf lang voor de gek houden, maar niet voor altijd.

Calvijn stelt dat er wel een exodus moest zijn, want de mens moet niet de verdorven begeerte van koningen dienen. De mens moet geen dienaar zijn van roofzucht, gierigheid en wreedheid. Dit zijn maar aardse, vergankelijke koningen, stelt Calvijn. Zulke dienaren strijden tegen de ware godsdienst. Zij hebben niet het vlees gekruisigd, maar de hemel, en dan onbeschaamd beweren dat

zij volgens het Woord van God de vorsten gehoorzamen. Calvijn noemt het een weerzinwekkende verontschuldiging. Calvijn stelt dan dat deze mensen die een excuus hebben voor misdadige gehoorzaamheid gewezen moeten worden op de vroedvrouwen die de koning niet gehoorzaamden, omdat zij God vreesden.

Maar anderen voerden het bevel van de koning uit, stelde Calvijn, en rukten tere kinderen van de borsten en uit de schoot van de moeders weg om in de rivier te verdrinken. Er was in die tijd geen gebrek aan beulen, en Calvijn maakte een vergelijking met zijn tijd, dat de duivel en zijn sluipmoordenaars al diegenen met rust laten die misdadig zwijgen om zo God te verloochenen in hun slaafse bereidheid om de goddeloosheid voor lief te nemen. Als er geen dapperheid en emancipatie is dan hoeven zij ook niet wreed te zijn, en dan juichen en triomferen zij omdat zij hun zin hebben gekregen. Calvijn zegt dan dat het beter is om honderd maal gedood te worden en onze dapperheid in de dood te behouden, dan een leven te kopen om de duivel op schandelijke wijze mee te moeten dienen.

Gispen merkt op dat de ongehoorzaamheid van de Hebreeuwse vroedvrouwen aan de koning de strijd is tussen het zaad van de vrouw en het zaad van de slang uit Genesis 3. Gispen noemt het een aanval van de satan op het Messiaanse principe wat in Israel verborgen ligt. Er was een koning gekomen die Jozef niet gekend had, en niet meer met Jozef rekende, dus de band der dankbaarheid met Israel was verbroken, stelde Gispen. Het was een heel ander tijdperk. Hij noemt als reden dat de nieuwe koning van Egypte zo was omdat er een grote binnenval van de Hyksos was geweest, dat waren Aziaten. Er was toen een grote bevrijdingsoorlog tegen de Hyksos, die Egypte won, en hierdoor was Egypte veel nationalistischer geworden, stelt Gispen in de serie Korte Verklaring van de Bijbel over Exodus 1 (1951). Egypte had dus de Hyksos-dynastie verdreven en waren hierdoor een stuk gevoeliger en waakzamer geworden. De nieuwe koning werd zelf tot een wreed veroveraar, stelde Gispen. Maar de eigenlijke reden was dus eigenlijk ook afgunst van het zaad van de slang op dat van de vrouw, stelt Gispen. Hij noemt het de bron van het anti-semitisme.

W.H. Gispen stelt ook dat de Joden er in de midrash (exegese, uitleg) aan toe hadden gevoegd dat de nieuwe koning zich van zijn melaatsheid probeerde te genezen middels het bloed van de jonge kinderen van de Hebreen, wat natuurlijk een walgelijk verhaal is. Ook stelt hij dat er een kindergeraamte werd gevonden in de fundamenten van Ramses, wat volgens hem wees op het Hyksos tijdperk. Hij stelt dat bouwoffers een Semitische gewoonte waren. In ieder geval was God’s antwoord op de tirannie van de nieuwe koning de geboorte van Mozes.

Ik had een droom dat ik met wat onderzoekers naar een kasteel ging, wat gewoon een blok rijtjeshuizen was, en dat kasteel was het boek Exodus. Ik kwam daar ook met mijn adoptie-dochter, en er was ook een man met witte oorlogsverf. Achter de huizen waren tuinen die omgeven waren met hoge stenen muren, en waar zand en gras lag en waar een heleboel insecten waren, allerlei soorten. Het krioelde er van de insecten. De man met witte oorlogsverf op zijn lichaam klaagde erover dat er hier veel verleiding was, en hij wilde weg ook vanwege de feesten die in de huizen gehouden werden, zoals paasfeest. Maar we moesten het werk afmaken. Als we deel willen hebben aan de exodus, dan komen we niet langs het boek ‘Exodus’ heen. Dat houdt ook in dat we door de reformatorische commentaren heen moeten spitten.

C. Vonk spreekt in de Voorzeide Leer over Exodus 1 als verplichte zelfmoord die hen werd opgelegd door de nieuwe koning, net zoals Socrates aan zijn einde kwam. Daarom moest Mozes komen om hen hierin tegemoet te komen. De exodus moest wel komen, want het volk was tot het uiterste gedreven.

Keil-Delitszch (KD) stelt dat er in Egypte al een basis lag voor buitengewone vruchtbaarheid in Egypte, zowel in de mensen en in het vee, en die zegen van de natuur werd bij het volk Israel vermenigvuldigd door de genade en de belofte van God, zodat de vruchtbaarheid buitengewoon groot werd. KD stelt dat de slavendrijvers zenuwachtig werden van deze bovennatuurlijke vruchtbaarheid, maar in plaats van ervoor te buigen gingen ze het volk nog wel erger onderdrukken. Ze verbitterden het volk door hard werk.

Van Ronkel stelt dat het iets trapsgewijs is : Naarmate de verdrukking klimt, klimt ook bij Israel de weerkracht en volkssterkte, alhoewel zij het in het begin niet kunnen dragen. Door dragen wordt de mens geoefend tot dragen opdat de mens uiteindelijk met blijdschap de eer van God kan verdragen. Het bloed van de martelaren is het zaad van de kerk, stelt van Ronkel.

Van Oosterzee wijst erop dat Mozes behouden wordt temidden van zijn leeftijdgenootjes die in de Nijl werden verslonden door wrede Nijlkrokodillen. Zo werd Mozes de middelaar van die tijd als een beeld dat er ontkoming mogelijk is. Zo vrat de nieuwe koning ook als een krokodil het zaad van Abraham. Dachsel stelt dat het altijd weer om de kinderen gaat. De duivel weet dat als hij de kinderen kan laten ombrengen, dan sterft het volk uit en heeft hij ze allemaal. Daarom hebben wij de verantwoording de kinderen binnen de beademing van het hemelse Woord te houden en ze op te voeden in de hemelse leer, opdat het zaad van de hemelse kerk niet verloren gaat.

De vroedvrouwen die God vrezen gebruiken noodleugens om de kinderen te beschermen tegen de nieuwe koning. God beloont hen niet vanwege de noodleugens, maar vanwege hun medeleven. We spreken hier over het zaad van de vrouw dat met list optreed tegen het listige zaad van de slang. Uiteindelijk zijn het ook vrouwen die ervoor zorgen dat Mozes in leven blijft en zijn taak kan doen. C. Houtman schrijft in zijn commentaar op Exodus in de COT-serie dat men daarom ook om de nieuwe koning kan lachen, want vrouwen zijn hem de baas. Maar dan komt hij dus met het verschrikkelijke bevel de jongetjes te laten verdrinken. Daarom bracht God een Israelitische bevrijder, stelt C. Houtman, Mozes. Maar het volk had Mozes niet lief, want hij bracht ze ver weg van de vleespotten in de wildernis waar ze honger leden. De vijand was dus ook diep in de mens zelf, in de vorm van vraatzucht en gemakszucht. Het ging hen erom hun zinnen te bevredigen, niet om het leren te leven met wat de hemel geeft, niet om het hemelse Woord te zoeken.

Exodus 1 gaat dus over de rivier waar pasgeboren jongetjes in worden geworpen om door de beesten verslonden te worden. In het Aramees is deze rivier de nahra, ook een vuur rivier, en verbonden aan de nura, de urim, de teststeen. In het Aramees heeft dit niet slechts betrekking op pasgeborenen, maar ook op zij die opkomen en zich ontwikkelen (yld), en dit zijn mannen, maar het kunnen ook bokken of lammetjes zijn, en een andere vertaling is ‘fallus’. Zij worden in de rivier geworpen, maar het kan in het Aramees ook betekenen ‘wortel schieten’ en ‘zaad lozen’, waardoor de rivier of vuurrivier die de mens test juist een beeld is van de vagina en de baarmoeder. Al wat vleselijk is moet sterven, en al wat geestelijk is, Mozes, moet tot leven komen. In het Egyptische dodenrijk moet elke ziel komen tot de hal waarin de mens getoetst wordt, en zij die de toets niet doorstaan, of liever gezegd gewoon het vleselijke omhulsel, wordt gevoed aan de krokodil amoet, die ook half nijlpaard is. Zij die de toets wel doorstaan krijgen de veer van de waarheid waarmee ze tot de velden van zaligheid kunnen gaan in het hiernamaals, oftewel de exodus. Deze verhalen komen dus allemaal voort vanuit de Egyptische dodenboeken, en moeten ook in die context begrepen worden. De jonge mens moet aan zichzelf sterven om zo de opgegroeide mens aan te doen. In het Aramees is het uitwerpen in de rivieren ook een beeld van de tranen van de verbrokenheid waartoe de mens moet gaan.

Het is belangrijk te gaan tot de springaders van de reformatie en die te volgen. Het volk was uit de lendenen van Jakob voortgekomen, en C. Houtman noemt dit de plaats waar het zwaard hangt, dus de heup, de dij, de lende. We zouden kunnen stellen dat het de plaats is waar het mes hangt. Dat is dus de plaats waar het menselijke leven zijn oorsprong heeft, en C. Houtman noemt dat een hele kwetsbare plaats : de billen, de heupen, en het deel wat er tussen ligt : de schoot. Houtman stelt dat het het onderlijf is waar de krachten van het lichaam zijn samengebald, en waar de mens dus zeer

kwetsbaar is en dat is de bron van de voortplanting. We kunnen stellen dat de mens dus zelf de rivier is, die rivier in zich draagt. Zo bewapend de mens zichzelf, door aan zijn vlees hier te sterven, tot verbrokenheid te komen, zijn tranen te laten vloeien als een hemelse rivier. C. Houtman noemt het de plaats waar de mens zich omgordt, de plaats van sexuele potentie, wat een plaats is waar smart en ontzetting zich bijzonder doen gevoelen.

Houtman wijst erop dat overbevolking altijd al een plaats had in de mythologie. In de Mesopotamische mythologie hadden de goden de mensen geschapen om het harde werk van hen over te nemen, want zij hadden er genoeg van. Maar binnen twaalfhonderd jaar had de mens zich zo vermenigvuldigd en maakte zoveel lawaai, dat de god Enlil aan slapeloosheid leed. Houtman stelt dat de god de mens wilde verdelgen, en dat er eerst een pest werd gezonden, toen een hongersnood en uiteindelijk een vloed. In de Aramese grondtekst van Exodus 1 wordt er gesproken van een zaadlozing als vloed. De god Ea beschermt telkens weer de mens tegen de god Enlil, als het Woord die het Kruis verwerkt, net zoals in het christendom Yeshua tegen Yahweh beschermt. De Mesopotamische Noach, Atra-hasis, bouwt hiervoor een ark. In de voortijden waren er ook verhalen van zondvloeden van melk. De mens moest opnieuw opgevoed worden, en zijn vlees moest verdrinken in de melk.

De mens werkt in het slavenrad van irrigatie, maar hierin komt de vloed hem tegemoet, het hemelse zaad, de hemelse melk, en zo zal uiteindelijk de exodus plaatsvinden, wat dus een exodus naar boven is, vertikaal. De mens moet de werken van het vlees achterlaten, en het hemelse zaad is hiervoor vleesdodend.

Houtman toont aan dat in de Mohammedaanse traditie de nieuwe koning voornamelijk Israelieten een toren liet bouwen, maar dat op het gebed van Mozes die toren instort en de verdrukkers van het Israelitische volk verdelgt.

Hoe kun je in de ark komen, in de exodus ? Hoe blijf je erin ? Door niet over de natuurlimieten heen te gaan. Neem niet meer dan je is toebedeeld, en geef ook niet meer dan je mag uitgeven.

Houtman wijst op meer Israelitische verklaringen zoals die van M. Cogan die beweert dat het ‘werpen’, als we het hebben over kinderen die in de Nijl werden geworpen, dan betekent dat ook soms ‘iemand aan zijn lot overlaten’ in het Hebreeuws, ‘te vondeling leggen’, zoals dat ook bij Mozes is gebeurd. De kinderen werden dus in principe gewoon aan de rivier te vondeling gelegd

zodat ze door de Egyptenaren geadopteerd konden worden om zonder Israelitisch nationalisme te worden opgevoed.

In de Targum Jonathan wordt als reden voor het gedrag van de nieuwe koning een droom aangegeven, over een weegschaal met Egypte aan de ene kant, en een lam aan de andere kant, en de kant van het lam sloeg door. Er zou een kind komen die het juk van Egypte van zich af zou slaan en van het volk. Er zou een reformatie komen. In de gnosis is het lam vaak vervangen door een buffel. Houtman noemt ook dat in de Mohammedaanse traditie de nieuwe koning drie dromen krijgt die duidelijk maken dat hij en zijn volk in de diepste afgrond geworpen zouden worden, door de zoon van een Israelitische vrouw. In dat jaar werden alle zwangere vrouwen gedood, en de mannen werden van hun vrouwen gescheiden en werden op straffe van de dood verboden tot hun vrouw te komen. Ook werden de in dat jaar geboren kinderen gedood. Houtman wijst er ook op dat in de Mohammedaanse traditie wordt geleerd dat toen Mozes vier jaar was hij de kroon van de nieuwe koning van het hoofd neemt, en het op de grond laat vallen en wegtrapt, en op zesjarige leeftijd geeft hij in zijn toorn zo’n heftige trap tegen de troon van de nieuwe koning, dat die omvalt samen met de koning, met als gevolg dat de koning begint te bloeden uit zijn mond en uit zijn neus.

Verder wijst Houtman er ook op dat in de rabbijnse literatuur in die tijd zowel de Israelitische als de Egyptische jongetjes werden gedood, omdat de sterrenwichelaars hem hadden verteld dat ze niet wisten of de bevrijder van Israel een Israeliet zou zijn of een Egyptenaar. Zo wordt het verhaal al te gruwelijker.

Ik had een droom dat ik een broertje van een klasgenootje van vroeger tegenkwam die een straat verder woonde. Ik had de indruk dat het niet goed met hem ging, en hij zei dat hij worstelde met de binas. De binas is een tabellenboek voor natuurkunde, wiskunde, scheikunde, en biologie wat op de scholen standaard gepredikt wordt. Ik nam hem toen op een wandeling, en zei dat het ging om hem die zijn zoon heeft gegeven voor de wereld, maar dat ze dat in de kerken letterlijk hebben genomen. Ik vertelde hem dat ik na mijn predikantenstudie overging tot taalkundige studie, want al de woorden van de bijbel hebben een diepere mystieke betekenis in de oude talen, dus Hebreeuws, Grieks, Aramees, die als moedertaal het Egyptisch hebben, dus het gaat veel dieper. Het probleem was dat zij die een predikantenstudie hebben gedaan vaak niet overgaan tot taalkundigheids studie.

F.C. Fensham wijst ook op de mogelijkheid dat Jozef in de Hyksos periode tot Egypte ging, dus toen er een Aziatische dynastie was in Egypte. Ook zijn familie kwam daar later. Zij werden door Egypte voor de hongerdood gespaard. Maar later kwam dus de nieuwe koning, na Jozef, en toen

ging alles mis. De Hyksos waren inmiddels verdreven. Nu is het zo dat in mijn eigen leven ik opgroeide met Aziaten. Die waren bevriend met de familie en werden later onze buren. Dat was een goede tijd waar ik veel goede herinneringen aan heb. Na het tweede jaar college begon ik last te krijgen van hoofdpijn en vermoeidheid, vanwege de inwerking van giftige vullingen, maar ook vanwege de rotzooi die ze op school prediken gebaseerd op de binas, hun tabellen, terwijl ze de kinderen geestelijk verwaarlozen. Ik ging naar de bijbelschool, en maakte toen de overstap van evangelisch naar charismatisch, dus ik ging ook naar een andere bijbelschool, en toen begon alles mis te gaan. Ik begon vruchtbaar te worden, maar er kwam een nieuwe koning, zware onderdrukking. Daarom moest de exodus wel komen. Dat was allemaal na het Hyksos tijdperk in mijn eigen leven. Ik moest zelf klaarkomen met dit Egyptische dodenboek.

Het is belangrijk tot de toetsstenen te komen. Daartoe moet onze zoektocht zijn, het vinden van de urim en de thummim, de nura in het aramees, verbonden aan nahra, de toets rivier waartoe de wedergeborenen kwamen. Denk ook aan het Egyptische woord NU-RA, Ra die over het oerwater vaart. Het Aramese Nahra komt dan ook van het Egyptische woord ‘naiaru’, wat rivieren betekent. Het is ook verbonden aan het egyptische ‘nerau’, medicijn, en ‘nehru’, een egyptisch woord voor de ark, de hemelse boot. Uiteindelijk werden de pasgeboren jongetjes dus tot de ark gebracht, tot de toetssteen. Zeer zeker moet het dus niet letterlijk genomen worden.

Fensham merkt op dat het woord ‘Hebreeer’ (‘ibri) samenhangt met het egyptische ‘pr en het hakkadische ‘habiru’, wat ontwortelden betekent, als zijnde (semi-) nomaden, dus het is geen etnisch begrip. Vandaar dat de vroedvrouwen die de nieuwe koning ongehoorzaam waren zowel Israelitisch konden zijn als Egyptisch. Deze opvatting maakt het trouwens ook weer aannemelijker dat de Hebreeen zich dus overal bevinden, ongeacht hun nationaliteit of achtergrond, omdat het meer een principe is. Vandaar dat de nomadische kerk dan ook de ware Hebreeen zijn. God is nooit een racist geweest. Het is altijd een mengeling geweest van verschillende volkeren bij elkaar. Ben je een ontwortelde, een nomade, dan ben je een Hebreeer. Het gaat om hen die onthecht zijn en onafhankelijk en kritisch denken. Dat zijn hen die uiteindelijk tot de toetsrivier komen, en zo tot de exodus. Laat dat je zoektocht zijn, dat je uiteindelijk die stenen in je hand zult hebben. Verkoop alles daarvoor, om die ene steen te bemachtigen. Dat betekent loskomen van de aardse binas.

G. Te Stroete noemt in zijn commentaar op Exodus (1966) het moordbevel van de nieuwe koning het voorspel op de redding van Mozes. Te Stroete stelt dat opdat het kind Mozes gered zou kunnen worden, moest het bedreigd worden. Dreiging was een nieuwe fase in de onderdrukking.

We gaan verder met het exodus onderwijs. Vandaag zal het gaan over exodus 2. Gisteren hebben we exodus 1 besproken.

hoofdstuk 75 de nigeriaanse oerwortels van exodus 2 – het ijzeren gordijn

We zien dat woeste en wilde dieren, door God met een instinct begiftigd, met een dusdanige bezorgdheid hun jongen beschermen en koesteren, dat de moeder vaak haar eigen leven veronachtzaamt voor de verdediging van haar jong.
– Calvijn

We kunnen stellen dat dit ook naar ons toe werkt, dat er hemelse elementen in de lucht zich bevinden die de zorg over ons hebben. Wij mogen die zorg ook proberen te herkennen. Calvijn geeft aan dat de moeder van Mozes het mandje voor hem vlocht en klaarmaakte, maar dat de vader zo door droefheid was verteerd dat hij geen enkele taak meer kon volbrengen. De vader van Mozes was totaal verlamd door de zaak, totaal uitgeschakeld.

Gispen stelt bij Exodus 2 dat sommigen de naam van Mozes hebben teruggeleid tot een afkorting van Ra-messu, verwekt door Ra. Zijn volle naam zou dan Ramses zijn geweest. Ra was een soort egyptische messias die elke nacht de onderwereld inging en elke ochtend weer boven kwam. We kunnen kijken naar het egyptische woord ‘mas’, m’s, wat voortleiden en uitleiden betekent, en wat ook betrekking heeft op Mozes. M’shai betekent reiziger. Meseh betekent slachten, scheiden, wat allemaal wortelwoorden zijn van het aramese ‘msyh’, msiha, oftewel de messias. We weten van Jezus dat die niet kwam om vrede te brengen, maar het zwaard, om scheiding te brengen, en ook Mozes was gekomen om scheiding te brengen. Hij maakte scheiding tussen de wateren, maar ook scheidde hij zichzelf van zijn adoptie gezin. Hij kwam om scheiding te brengen tussen slaaf en meester.

Het egyptische wortelwoord ‘mes’ betekent ook virus. Mesi betekent scheppen. Ra was ook een schepper, zoals ook Mozes. In de Nigeriaanse oerwortels zien we het voortijdse verhaal van Kano die de onderwereld inging om op zoek te gaan naar de Wik-steen. De Wik-steen draagt het hemelse virus wat de hemelse sexualiteit bevat, om het vlees te doden en tot inzicht te komen, want dat is de ware betekenis van sexualiteit. Bij alle drie komen we hetzelfde patroon tegen, want ze reizen allemaal op een bootje, Kano, Ra en Mozes. Ze gaan alledrie de onderwereld in, en komen allerdrie weer boven.

Vannacht had ik een droom dat ik in het Orionse Nigeria was, in een parallel wereld, waarin allerlei tijden in elkaar waren versmolten. Zo was ik in het ouderlijke huis, en ik zat weer op het college, waar ook de vader werkte. Het was kerstfeest en we zouden eigenlijk naar school gaan, maar ik kwam met de vader in discussie. De vader was niet zo monsterlijk als hij vroeger was. Het was maar een klein, zwak mannetje. Ik liep op hem te foeteren omdat ze vlees aten. Hij gaf dan ook wel toe dat het walgelijk was, en de moeder trouwens ook. Ze hadden draadjesvlees van een schorpioen bijvoorbeeld voor de kerstdagen, en nog ander vlees. Ze gaven toe dat het schandelijk was. Het was inmiddels na tien of elf uur, en ik besloot om niet meer naar school te gaan. Het was toch kerst. Who cares. Ik had er allemaal geen zin in. Ik was in de Kano gedaante. Ik had een reis door de onderwereld gemaakt en was boven gekomen. De moeder zei toen : ‘Waarom wordt je niet wat creatiever ? Je leeft achter een ijzeren gordijn.’ Juist degenen die de Wik steen hebben gevonden vallen in een afgrond waarin hun vlees te pletter valt, en dan komen ze achter een ijzeren gordijn.

Sexualiteit is iets tussen jou en God, en het betekent dus : tot inzicht komen, dus het is als een hemels virus waardoor het leugenachtige vlees afsterft. Stadse sexualiteit, de lagere aardse sexualiteit is meeliegen met de mensen. Dat is een groot verschil. Daarom moet de mens op zoek gaan naar de Wik steen, opdat zijn vlees in de afgrond te pletter kan vallen, dus het beest van de leugen en de onwetendheid. Je komt daardoor achter een ijzeren gordijn, om je te beschermen. Het ijzeren gordijn is dus in principe iets oer-nigeriaans. De man wordt minder, de hemelse moeder wordt meer, dikker. Als kind zijnde had ik vaak dromen dat ik een soort dikke honing in mijn mond had. Alles was ineens zo ver weg. Bijvoorbeeld de deur van mijn slaapkamer was kilometers verder. Alles was onbereikbaar. Ik viel in een afgrond en werd opgenomen door een hele dikke energie. De mens moet minderen, God moet meerderen. Dat is ook een ritueel wat in Nigeria bij de wilde stammen voorkomt, waar we over gesproken hebben in het boek ‘het orionse afrika’.

De mens moet dus besneden worden van zijn vlees. Het vleselijke moet eraf, anders zijn we in levensgevaar. C. Vonk wijst daar ook op in de Voorzeide Leer dat toen Mozes naderhand naar Egypte kwam met een onbesneden zoon zijn leven aan een zijden draadje heeft gehangen.

Mozes koos ervoor het lijden van zijn volk te dragen in plaats van tijdelijk van de zonde te genieten (Hebr. 11). Hij groeide koninklijk op, maar nam zijn koninklijke afkomst niet voor lief, en daalde af, tot het gewone volk, om onder hen te leven, net zoals Boeddha en Yeshua deden, net zoals Ezau deed. Ze achtten hun afkomst niet. Ze legden het af als een kleed. Zo moeten wij ook zijn als wij zien hoe onze broeders en zusters, de dieren, verdrukt worden. Wat een haat is er naar onze medeschepselen de dieren, en velen spreken er tegen, durven op te staan voor de dieren, maar velen houden laf en zwijgzaam de mond, en vechten tegen een ieder die voor de dieren opkomt. Wat een laffe bagger ! De haat tegen dieren is tot een toppunt gerezen deze dagen en tot de hemel opgeklommen als een toren van Babel, maar de zondvloed zal komen, en de toren zal instorten. Geniet niet laf tijdelijk van de zonde in uw hoge huisjes, terwijl uw medeschepselen verdrukt worden.

Kijk goed uit je doppen hoe de geschiedenis zich herhaalt. De spaanse griep kwam in de jaren 1900, als de 1900se corona, en daarna kwam de grote depressie, de jaren 30. Je ziet het vlak voor je ogen gebeuren hoe de economie is ingestort door de Russische oorlog en hoe de prijzen omhoog razen en hoe vele gezinnen in armoe worden ondergedompeld. Moeder Afrika neemt haar kind terug. Dat zijn tekenen. Dat zijn beelden. Doe er iets mee.

Het ijzeren gordijn is gekomen door de spaanse griep van de jaren 2020 : corona. De schapen worden van de bokken gescheiden. En de mens is tot de grote depressie van de jaren 2020 geleid, door corona en door de russische oorlog. De economie is totaal kapotgekletterd. Maar er is een ark. Er is voorziening. Deze dingen moeten gebeuren. Het beest is in holocaust-ontkenning. Dieren tellen niet mee. Alles draait om het dikke, vette ego van de mens wat zich maar blijft volvreten, zowel financieel, als sexueel, als diëtistisch. Ja, want vlees eten is het dieet van het kwaad, van de zonde. Het is iets metaforisch maar de mens heeft er iets letterlijks van gemaakt. Het is een dieet waardoor de mens wordt losgekapt van het Woord van God, en zichzelf geestelijk op een rantsoen zet. Zo is de mens geestelijk zwaar ondervoed. Maar er is een ark voor de mens. Blijf worstelen om in te gaan. Krijg inspiratie uit het verhaal van Mozes die ook zijn koninklijke, hoog verheven kleed aflegde, om tot het kruis van zijn volk te gaan, en dat was ook het geheim van de exodus, zoals Keil-Delitzsch het het pad van de emancipatie noemde. Emancipeer jezelf. Kap al het overtollige

vlees weg. Besnijdt jezelf. Al het valse prinselijke vlees moet eraf. Laat het vet niet om je hart heendrijven, want het heeft een complot gemaakt tegen je.

Gij moet meer worden, ik moet minder worden. Wordt weer vol van God, van het hemelse onderwijs, in plaats van vol van jezelf. Ontledig jezelf en maak plaats voor het hogere. Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede. Kom af van welk hoog paard dan ook. Kom weg uit je hoge toren, want die toren zal omstorten vroeg of laat. Het is allemaal tijdelijk en verdwaasd genot, maar kom terug tot de eeuwigheidswaarde.

hoofdstuk 76 exodus 2 : Mozes of monster ?

Geef je niet zomaar over aan drangen van sexualiteit. Het kan van de tegenstander zijn. Deny the flesh. Als je in een relatie bent heb je geen vrijkaartje tot sexualiteit. Ook in een relatie kan sexualiteit door de tegenstander gebruikt worden. Ook als je op jezelf bent is dat geen vrijkaartje tot zelfbevrediging, want dat kan ook al snel verkeerd gaan. Sexuele vraatzucht kan op de loer liggen om je af te leiden. Maak het eerst goed tussen jou en God, en werk allereerst aan kennis en karakter. Laat je niet meesleuren met stadse sexualiteit. Er zijn allerlei regels verbonden aan sexualiteit. Als je je daar niet aan houdt, dan zal de ramp niet te overzien zijn. Je hebt dan te maken met de gevolgen van sexuele overmoed en sexuele roekeloosheid.

Onderdruk je gevoelens. Identificeer je er niet mee, want het kan een list van de tegenstander zijn om bij je binnen te komen en om zich voort te planten door jou heen. Ga toetsen, ook de sexualiteit. Het is namelijk mogelijk dat je verzocht wordt, dat de tegenstander je probeert te verleiden en misleiden. Denk aan het verhaal van de verzoeking in de woestijn. Kom tot het Woord, tot de Kennis, en werk aan je karakter en je kritisch denkvermogen en onderscheidingsvermogen. Ga diepte-toetsen en neem met niets minder genoegen. Leg je lat hoger. Train jezelf, disciplineer jezelf en onderwerp je aan het hemelse onderwijs. Dat wordt van boven gegeven.

Mozes was volbloed Israeliet en Leviet. De Leviet staat voor het offeren, het opofferen, van het vlees. Laat de zonde los. Sjoemel er niet mee. Maak geen compromissen. Houtman wijst erop dat Mozes een bijzonder kind was, dat hij namelijk de hemelse levenskiem in zich droeg.

Exodus 2:1 zegt : ‘En een man uit het huis van Levi ging heen en huwde een dochter van Levi.’

Houtman wijst erop dat in de rabbijnse traditie dit in de zin is van ‘opnieuw tot vrouw nemen’, want door het bevel van de nieuwe koning moesten mannen afzien van gemeenschap met hun vrouw en moesten scheiden.

Er ging dus een slot op de geslachtsdelen van de Israelieten onder de nieuwe koning, omdat hij de hemelse sexualiteit en vruchtbaarheid vreesde. Houtman wijst erop dat in de Mohammedaanse traditie Amram, de vader van Mozes, als vizier van de nieuwe koning werkte en ‘s nachts waakte in de slaapkamer van de nieuwe koning. In de nacht bracht de engel Gabriel Jokebed, de moeder van Mozes, tot het bed van de nieuwe koning die daar sliep. Daar gaf Gabriel Amram het bevel om Mozes te verwekken, de bevrijder van Israel. Gabriel was dus degene die Amram zijn van hem gescheiden vrouw weer aan hem teruggaf. Heb dus niet zomaar sexualiteit, maar alleen God’s engel kan de ware sexualiteit en vruchtbaarheid brengen. Gabriel wijst op drie godheden : Geb-Ra-El. Geb wijst op de kebu in het Aramees, de ark, dus ook als de boot van Mozes (Ra). El is de oergodheid, het hongerpad, de smalle weg, waarover de ark gaat. Wij kunnen alleen tot de ware hemelse sexualiteit en vruchtbaarheid komen door het kruis, als wij de goede strijd tegen het vlees hebben gestreden. Wie zal er in jou geboren worden ? Mozes of het monster ?

Geb wijst ook op de baarmoeder. Sexualiteit is een metafoor voor inzicht, iets wat alleen kan rijpen als wij zijn toegewijd aan de hemelse opvoeding in haar. Daarom was Gabriel ook de hemelse boodschapper, de onderwijzer. Hij was zo de bevelhebber. Alleen onder zijn invloed kon Mozes geboren worden. Alleen onder zijn invloed kon de exodus plaatsvinden. Dit heeft dus diepe Egypto-Israelitische wortels die weer opnieuw vertoond werden in de reformatie.

Houtman wijst erop dat in de Mohammedaanse overlevering de tempelbeelden van de nieuwe koning omvielen in de nacht van de geboorte van Mozes, als een teken dat er een nieuw tijdperk was aangebroken, namelijk van de Exodus, van de bevrijding van het volk van God uit de klauwen van de duisternis. De tijd die de nieuwe koning nog dacht te hebben met het volk werd afgeroofd. De nieuwe koning kreeg in die nacht ook een droom waarin hij een stem hoorde : ‘Bekeert u, anders is uw ondergang onontkoombaar.’ Maar de nieuwe koning bekeert zich niet. Dit tafereel komt overigens ook weer terug in het boek Openbaring. De bekeringsbevelen komen, gepaard met plagen, maar het beest (het vlees) bekeert zich niet. Wij kunnen het vlees niet bekeren. Wij moeten het vlees overwinnen. Wij moeten strijd voeren tegen het vlees. Het vlees zal niet zomaar voor ons

buigen. Wij moeten het vlees verloochenen en kruisigen. Discussies met het vlees heeft geen zin, want het zal je altijd weer proberen te verleiden tot zondige compromissen. Je moet het vlees afkappen bij de wortel.

Mozes wordt eerst tijdens de dagen van de kindermoord verborgen in een fornuis. Haman, een vizier van de nieuwe koning, steekt tijdens een zoektocht het fornuis, maar Mozes blijft bewaard. Houtman geeft aan dat de huizen van de Hebreeen regelmatig werden doorzocht door Egyptische ambtenaren. Alles werd in de gaten gehouden. Houtman stelt dat er ook een Joodse legende bestond waarin de geboorte van Mozes maagdelijk zou zijn. Maagdelijk betekent ook dat er geen zonde of vleselijkheid aan te pas kwam, maar dat het zuiver hemels was. Het was niet aards, maar bovennatuurlijk.

hoofdstuk 77 verschil in gebruik

We gebruiken het woord ‘God’ om te doen herinneren aan de beginwaarden, de grondwaarden. Bouw je huis op de rots, niet op zand. We gebruiken het woord ‘God’ dus niet zoals de religieuzen dat doen. Er ligt diep voedsel verborgen in het reformatische onderwijs over Exodus, en dan hebben we het niet zomaar over kerkelijk onderwijs, maar over het hogere onderwijs.

hoofdstuk 78 exodus 2 en de verborgen exodus

Ik had een droom over de ark van Ra, het bootje van Ra, wat door de liturgische en literaire onderwereld ging, door het woord van de onderwereld. Alles had een geelachtige kleur, goudachtig, maar ook oranje en roodachtig, allerlei tinten, bruinachtig ook. Het waren hele archaische kleuren. Ik had een gesprek met iemand over het moderne tijdperk, maar die persoon noemde het niet het moderne tijdperk, maar het vulgaire tijdperk. Maar in de droom zag ik toen een blauwe bol boven

de ark van Ra verschijnen, en die bol was de maagdelijke geboorte van Mozes, en er kwamen stralen uit voort, en er waren overstromingen en vloedgolven.

Gustave Weil (1808-1889) wees op een nog ouder boek dan de koran, een voorloper van de koran en de reformatie, als de moeder van het boek, vol met legendes en biografieen over de oude profeten. Hierin wordt het exodus verhaal veel weelderiger geschetst. Ook Houtman wijst op deze geschriften. Gustave Weil verzamelde deze geschriften, en schreef erover in zijn boek ‘Bijbelse legendes van de mussulmannen (1845).

Egypte was goed geweest tot Israel, had Israel van de hongersnood gered, maar nu was er een nieuwe koning gekomen, en het volk ging in slavernij. Er moest een hoge prijs betaald worden. De nieuwe koning kreeg echter een droom, waar Weil op wees. In de eerste droom kreeg de farao te horen dat hij zich moest bekeren, want een jongeling uit een vreemde stam zou hem en zijn volk vernederen voor de hele wereld, en zijn rijk zou ten einde komen. Ook had de koning een droom dat zijn vrouw zou worden weggenomen en dat de grond onder hem scheurde. Hij liet toen Haman, zijn vizier, bij hem komen. Volgens deze legende was Haman degene die de koning overhaalde om alle kinderen die dat jaar geboren, en ook alle zwangere vrouwen, te laten doden. De kinderen werden gewurgd en de zwangere vrouwen werden in de Nijl geworpen.

De engel Gabriel bracht op een van zijn vleugels de vrouw van de vader van Mozes terug, terwijl de koning als een geslacht rund sliep. Zij werd naast de koning neergelegd, en werd de volgende ochtend weer door Gabriel opgehaald om haar naar haar schuilplaats te brengen. Dit tafereel komt ook terug in Openbaring. We zien dat het gaat om de geboorte van Mozes voor de exodus.

Toen Mozes werd geboren werd hij verborgen in een fornuis. Telkens kwam Haman om de huizen te doorzoeken, en telkens stak hij het fornuis aan, en telkens overleefde Mozes het. De moeder van Mozes vreesde dat Mozes door Haman gevonden zou worden, en daarom vertrouwde ze het kind toe aan de Nijl. Op weg daar naartoe kwam ze een schildwacht tegen die haar tegenhield en vroeg wat ze droeg. Toen zakte de grond weg onder de voeten van de schildwacht en hij kwam tot zijn nek in de aarde, en hoorde een stem zeggende : ‘Laat de vrouw gaan, en spreek er niet over wat je gezien hebt, anders zul je gebaard worden door de dood.’ Bij de rivier aangekomen was er een zwarte slang, een gedaante van de satan, maar het kindeke Mozes deed de slang wegvluchten.

Mozes werd uiteindelijk gevonden door de zeven melaatse dochters van de koning, en toen ze hem zagen waren ze op slag genezen van hun melaatsheid. Daarom werd Mozes het wonderkind

genoemd. De vrouw van de koning zond drie voedsters om Mozes te voeden, maar Mozes duwde ze alledrie weg. De koning zelf raakte steeds meer gehecht aan het kind, maar toen Mozes vier jaar was geworden, en de koning met hem eens speelde, rukte het kind zijn kroon van het hoofd af, liet het op de grond vallen, en trapte het weg. De koning was woedend, en wilde het kind alsnog laten doden, maar de vrouw van de koning lachte hem uit vanwege dat de koning zich tot zulke naargeestigheid liet opzwepen door de onschuldige speelsheid van een kind. De koning liet toen twee schalen komen, een met brandende kolen en een met munten. Als Mozes zijn hand in de brandende kolen zou steken dan zou hij leven, maar als hij de munten zou grijpen, dan zou hij sterven. Door een engel werd de hand van het kindeke Mozes toen naar de brandende kolen geleid, en hij stak zelfs een brandende kool in zijn mond. Zo brandde hij zijn tong en stotterde sinds die dag.

Ik had een droom dat ik uit het water kwam, en ik zag een nieuwe wereld gebouwd van hemels zaad. Alles kwam voort vanuit de materialen om ons heen die zich gingen vervormen tot hogere vormen. Alles is al gebeurd, maar de mens moet ontwaken tot het pad. Het was de ontwaking van het kindeke Mozes : ‘Ik heb u uit het water getrokken.’ Er is een verborgen exodus die voor de mens verborgen wordt gehouden, die versleuteld ligt in de verborgen Israelitische legendes van Mozes, die opgeborgen liggen in een heel oud boek nog voor de opkomst van het mohammedanisme. Het brengt het Mozes verhaal en zo ook de exodus tot leven. Dit is een wonder wat in ieder mens die daarvoor open staat mag geschieden. Ik zie er naar uit om met u meerdere van die verhalen te bespreken, opdat het leven zin en waarde zal krijgen, en invulling. We gaan dus terug tot de tijd vóór de reformatie en vóór de islam tot dit bijzondere boek, deze verzameling van geschriften, waar Gustave Weil in de jaren 1800 op wees. Dat was een belangrijke stap in de reformatie en het hart van de regressie. Mohammed verkondigde niet voor niets dat er was gerommeld met zowel het Oude als het Nieuwe Testament. We moeten gaan tot de veel wijdere Semitische context. Een heleboel geschriften werden met de opkomst van het christendom weggekapt zodat de betekenis en omvang verloren ging.

hoofdstuk 79 verschil tussen wildernis en dorp

Dikke meisjes en dikke vrouwen zijn altijd weer het pispaaltje van de samenleving, altijd. Ook als je donker bent ben je vaak het pispaaltje. Ik heb lang genoeg met mijn donkere medemens opgetrokken om te weten hoe diep die wonden gaan. ‘Oh ja, was je maar zo cute als die poppige, schattige Chinese meisjes.’ Daar moeten meisjes vandaag de dag mee opgroeien. Walgelijk gewoon. Ik voel intens met deze meisjes mee. China heeft trouwens ook een duister geheim. Nog niet zo lang geleden werden voetjes van Chinese meisjes verminkt om nog kleiner te worden. Dat was het schoonheids-ideaal. Maar al deze verschijnselen zijn een beeld van de hang naar ‘smallmindedness’, oftewel kortzichtigheid, en het heeft de mens kortaf gemaakt, niet open.

In de wilde stammen in de wildernis moesten en moeten meisjes door het zogeheten dikmakings ritueel. Dat is geen vraatzucht, maar een voorbereiding op het moederschap, want de moeder moet capabel zijn om het kind goed te voeden. Dat is dus een ingebouwd overlevings-mechanisme van de natuur. Daarvoor worden jonge meisjes afgezonderd. Ze hoeven dan ook geen werk te doen. Ze moeten grote borsten krijgen om het kind te kunnen voeden, en brede heupen om het kind in de baarmoeder goed beschermd te houden, en ze moeten donker zijn en nat. Het moet namelijk een goed verborgen schuilplaats blijven voor het kind, niet in het publiekelijke, niet in het opene. Het westen vreest het moederschap, vreest de natuur, dus daarom, en alleen daarom, heeft het westen er iets anders van gemaakt. Het westen is hierin zeer sluw.

We gaan verder met het Exodus onderwijs. Mozes kon als door een wonder zijn stok in een slang veranderen, en weer terug, omdat de engel Gabriel tot hem was gekomen, in de Semitische overlevering, en toen zei de engel Gabriel : ‘Op bevel van Allah heb ik uw vrouw al naar haar vader teruggebracht, maar u zult uw missie alleen vervullen.’ God haalt soms onze vrouwen bij ons weg, zondert deze vrouwen af, opdat wij onze missie kunnen volbrengen. Dat is wat het evangelie is, dat is wat de exodus is, dat we bereid zijn alles op te geven voor het koninkrijk van God.

Er waren een heleboel Egyptenaren die opstonden tegen de terreur van de nieuwe koning, zelfs in de koninklijke familie, maar zij moesten het met de dood bekopen. Daarom moest Mozes wel optreden. De engel Gabriel sprak tot Mozes : ‘Gij hebt nu hogere plichten dan die van een echtgenoot.’ Wij zijn niet slechts op de aarde om te trouwen, te eten en te drinken en vrolijk te zijn.

Dat zijn meer de kenmerken van het Noach tijdperk waarin de zonde van de mens zo torenshoog was gestegen dat de zondvloed wel moest komen. En die tijd zou terugkomen, dat was voorspeld, en dat zien we vandaag de dag. Het huwelijk is slechts een beeld van ons huwelijk met de hemelse kennis, met het hemels onderwijs, maar het roept op tot een hoger werk. Het huwelijk kan al zo makkelijk tot een afgod worden die in de weg staat. Uiteindelijk gaat Leviticus als beeld om de relatie tussen man en vrouw. Het zaad moet geofferd worden en sterven, opdat er nieuw leven kan komen. Dat spreekt over het kruis, over zelfverloochening, de vleselijke realiteit achter je te laten. Harde woorden, maar dat is de exodus. Niet slechts hard, maar ook diep.

Dus, wat zien we om ons heen ? Roddelmagazines waarin vrouwen zijn geobjectiviceerd tot apparaten die compact moeten zijn. Het moederschap wordt gevreesd. Ze vrezen de wedergeboorte. De vrouw is tot een dode machine gemaakt. Mag niet donker zijn, want de mens vreest het verborgene. Het moet allemaal in het publiekelijke, het massale. Zie maar door dit mijnenveld heen te komen. Dat is de exodus. Dat is de uitdaging. Dat is het gevecht. Daarom bespreken we deze dingen.

hoofdstuk 80 verschil tussen wildernis en dorp 2

In de stad is ‘sexy’ een product. Totaal inhoudsloos. Mensen worden er helemaal gek mee gemaakt. Ja, het is een woord, maar wat betekent het ? De ene zegt of vindt ‘het is dit’, en de ander zegt of vindt ‘het is dat’, maar wat zou God daar van zeggen. Bij alles moet je je afvragen : ‘Wat zou God daar van denken ?’

In de stad wordt er een automatisch liedje gezongen : ‘I am sexy, I am sexy, I am sexy for you.’ Ik had er een droom over. Ik vond het een naargeestig liedje. Het liedje was een killer. Het liedje vermoordde mensen, sloot mensen in, om ze op te vreten. Het bleef maar gespeeld worden. Mensen werden erdoor gehersenspoeld. Sexy komt van het voortijdse woord ‘Sukki-sa’, wat de kennis van de volharding betekent, de kwaliteit en de filosofie van geduld dus. In de stad is dat wel anders. Daar heeft men geen geduld. Het is een druk-op-de-knop samenleving. Er wordt van alles weggedrukt en weggestemd, en je kant alles kopen, zo gek als je maar kunt bedenken. Kun je leven kopen met geld ? Nee.

Ongeduld wordt beloond in deze wereld. Ongeduld wordt sexy genoemd in deze wereld. Je helpt zo de tegenstander mee om zijn wereld te bouwen. Het is de wereld van het vlees, een schijnwereld. Mozes moest een heleboel geduld hebben om zijn taak te volbrengen. Denk aan de eindeloze koppigheid van de nieuwe koning die het volk niet wilde laten gaan. Mozes moest leren volharden. Alleen God is ‘sexy’, Sukki-sa, de wetenschap van de volharding, van het geduld, oftewel de vruchtbaarheid van het geduld, van de lankmoedigheid, van de lijdzaamheid, van de hemelse strijdgezindheid. Worstel om in te gaan, over het smalle pad door de enge poort. Alleen de kennis, de intelligentie, is ‘sexy’, maar niet in de verkeerde zin van het woord. Het is sukki-sa, het geduld, de kruisgezindheid, die vruchten voortbrengt, en die is niet materialistisch, maar sober en ascetisch. Die is filosofisch. Die wiegt niet mee met elke vreemde wind van leer, maar heeft kritisch leren denken. Ontmaskering en hemelse openbaring is de ware striptease, iets wat in je brein moet gebeuren. De stad heeft het allemaal verkeerd voorgesteld. De schriften zijn veranderd, waar Jeremia en Mohammed ook al op wezen, de oude profeten. Jezus streed tegen de schriftgeleerden, laten we dat niet vergeten. Jezus zou vandaag de dag strijden tegen wat ze van de bijbel hebben gemaakt in het westen, totaal corrupt en afgedreven. Toch is er in onze taal veel goeds bewaard gebleven. Laten we daar dankbaar voor zijn.

In de stad wordt er gedreigd met de hel voor hen die niet gehoorzaam zijn aan de stad. Maar laten we goed beseffen dat de hel een verhaal is met een diepere betekenis. Alles heeft een diepere betekenis. Het verhaal van de hel is een bloem die nog uit de knop moet komen. Daarom is het exodus onderwijs nodig. In de grondtekst werden de kinderen niet verdronken, maar aan de rivier-oever te vondeling gelegd, opdat de Egyptenaren hen zouden adopteren, en zodat zij in Egyptische dienst zouden komen, en in het Egyptische leger. Zo heeft ook de hel in de grondtekst een betere betekenis. We hebben daar veel over gesproken. Het zijn bloemen die uit de knop moeten komen.

hoofdstuk 81 over de lange insectische brug

Ik was in de badkamer en er verscheen een engel die sprak dat er grote openbaringen zouden komen. Ik ging naar bed en ervoer de aanwezigheid van mijn recent overleden oom. Ik had een droom dat ik met een meisje wat ik vroeger kende naar zijn huis toeging. Er waren daar zogeheten ‘ghouls’, monsterlijke zombies die graven plunderen, en wij moesten op onderzoek uit. We zijn toen naar binnen gegaan maar ik kan me er niks meer van herinneren. De verwarring sloeg hier toe. Toen ik uit het huis was wilde ik er weer terug, maar ik was zo verward dat ik het tuinhekje van de buren probeerde open te doen, en toen kwam ik erachter dat het bij de buren was. Ik liep toen weg, en zag dat het meisje al verder de woonwijk in aan het lopen was, als de boerin van het verhaal ‘De Gokkoning van Ovven.’ Ik was hier in het land Exodus. Ik was hier gekomen door onder Afrika over de hele lange insectische brug te gaan, wat als een tunnel en een put was. Ik las ergens in een geschrift : ‘Zij die niet tot de diepste afgronden gaan zullen tot de gehuil-energie komen.’

Er was hier het land Exodus, maar ook het land Leviticus, het land Numeri en het land Deuteronomium. We moesten naar het centrum, ik en een groep, omdat daar ook ghouls zouden zijn. Ghouls hebben de kracht van beren, dus we moesten voorzichtig zijn. Maar er waren wat stoere jongens die dachten dat ze wel even met de botte bijl de ghouls zouden kunnen bestrijden. Zo ook een jongen die bij de post werkte in mijn dorp, maar hij droeg hier de naam ‘Sandy.’ Ik lichtte hem toen goed in. Ik zei : ‘Als je hier en daar gewoond hebt, voor een paar jaar, dan weet je dat je niet te gemakkelijk over de ghouls moet denken.’

Genesis hoorde vroeger nog gewoon bij Exodus, maar ze hebben het van Exodus losgekapt. Ik zag dus de vier landen nog dieper in Orion dan het Orionse Afrika. De ghouls en de padden hebben het allemaal lopen veraardsen, eerst tot het aardse Afrika, en toen hebben ze het losgescheurd van

Afrika en over de wereld verdeeld. Het is dus een strijd tussen ghouls en padden. Zo hebben ze dus ook China, wat oorspronkelijk Zuni heette, lopen losscheuren van Afrika, en dus ook lopen losscheuren van de vier landen. Exodus, Leviticus, Numeri, Deuteronomium komen dus nog dieper uit Orion, dieper dan Afrika. Vandaar dat we nu ook bezig zijn met het Exodus onderwijs, en de wachters van Exodus bespreken.

hoofdstuk 82 mozes en de herderinnen van midjan

Lezen :

Exodus 2:11-14

‘*In de tijd nu, toen Mozes opgegroeid was, ging hij uit naar zijn broeders en zag hun dwangarbeid aan. En daar zag hij een Egyptenaar een Hebreer, een zijner broeders, slaan.*
Hij keek om zich heen, en ziende dat er niemand was, sloeg hij de Egyptenaar dood en begroef hem in het zand.
De volgenden dag uitgaande, zag hij twee Hebreen met elkander vechten. Hij zeide tot hem die ongelijk had: Waarom slaat gij uw naaste?
Maar hij zeide: Wie heeft u tot hoofdman en rechter over ons aangesteld? Denkt gij mij te doden, zoals gij den Egyptenaar gedood hebt ?’

We zien dat Mozes een goed hart had, dat hij voor zijn volk opkwam wat in slavernij leefde, maar het volk was zeer ondankbaar. Mozes kon niet tegen onrecht. Hij greep in. Als we naar het leven

van Jezus kijken dan zien we iets heel anders gebeuren. Jezus greep niet in, maar ging aan het kruis. Hij verloste het volk niet van de Romeinen, zoals Mozes het volk van de Egyptenaren bevrijdde. Maar wel toonde hij het geestelijke pad om er doorheen te komen. Ook toen Jezus kwam was het volk ondankbaar, en accepteerde het niet. Als je het goede wil doen, dan moet je niet verwachten dat mensen dankbaar zullen zijn. Nee, ze zullen tegen je opstaan, tegen je strijden. Zo deden ze dat met de oude profeten, en zo doen ze dat nu. Als je het goede wil doen, zullen alle duivels in de hel tegen je opstaan, maar je kan beter onrecht lijden goeddoende dan kwaaddoende.

De mensen willen niet horen van het goed doen. Ze hebben hun afgoden, en hun drugs. Het is als in de dagen van Noach : ze trouwen, eten en drinken en willen vrolijk zijn. Het slechte is koning in deze wereld. De leugen regeert. Wat als Mozes vandaag zou wederkeren ? Wat als Jezus vandaag zou wederkeren ? Hoe zouden ze het volk aantreffen ? Het volk is teruggekeerd tot de vleespotten, als een hond tot zijn braaksel. Het volk eet zijn eigen uitwerpselen. Ze denken dat ze rijk geworden zijn en zich bezittingen hebben vergaard, maar ze zijn arm en naakt, de ellendige, jammerlijke blinde.

‘Och, broeder, dit hebt u al zo vaak gepredikt,’ zeggen ze dan. Ja, en ik blijf het prediken totdat hij wederkome. Bent u klaar voor de wederkomst ? Hoe zal Mozes u aantreffen, hoe zullen de oude profeten u aantreffen als zij wederkomen, als zij zullen opstaan uit de doden ? Zult u uzelf dan moeten schamen voor hen ? Laten wij een ogenblik stil zijn en ons hart goed maken met God. Maak het in orde met uw Schepper.

We zien in het verhaal dat Mozes moest vluchten. Hij was namelijk opgekomen voor de verdrukten. Hij had de holocaust niet ontkend, maar vocht voor zijn volk, maar het volk wilde niet, en zou hem verraden. En er kwam grote vrees over Mozes. Hij was zijn leven niet meer zeker. Zijn eigen volk stond vanwege zijn liefdadigheid tegen hem op. Mozes vluchtte zo naar Midjan, ver weg van zijn volk. En toch, en toch, liet hij het er niet bij zitten. Toch wilde hij zijn volk redden. Zij moesten en zouden meegaan met de exodus. Mozes moest eerst hiertoe de weg bereiden.

Mozes komt daar tot de herderinnen van Midjan. Hij komt tot mensen van zijn eigen soort, want hij is zelf ook een herder, een herder van mensen. Maar de schapen wilden de herder niet. Ze wilden verscheurd worden door de wolven, door de leeuwen en de beren. Ze wilden door hen uitgebuit worden, door hen bedrogen worden, en ze wilden zelf ook zo worden. Ze wilden worden tot wolven in schaapskleden. Hij hielp de herderinnen toen in Midjan, en zij aanvaardden hem wel. Zij ontvingen hem met open armen. Ziet u : Je moet het hart van een herder hebben om de herder te

willen ontvangen. Alleen schapen die een herdershart hebben zullen hem volgen. Schapen met het hart van een wolf zullen dat niet willen, en zullen tegen hem strijden.

‘Wij willen door de wolven gegeten worden, want wij willen eigenlijk zoals hen zijn.’ Ze eten en worden gegeten. Ze verscheuren en worden verscheurd. Ze willen een huurling als herder, een wolf in herderskleden, een slager die hen fokt voor de slacht, want ze houden zelf zoveel van vlees. Ze hebben niet zoveel op met Mozes. Ze hebben henzelf vele leermeesters aangemeten die hen naar de mond spreken. En Paulus stelde dat hij die strijd ervoer in zijn eigen leden. Het vlees strijdende tegen het geestelijke.

Maar Mozes vluchtte tot de herderinnen van Midjan, en hielp hen, kwam op voor de vrouwen, en het was als een wedergeboorte voor hem. We kennen het verhaal : De vader van de herderinnen gaf een van zijn dochters aan Mozes, en zij baarde een zoon : Gersom, wat vreemdeling in een vreemd land betekent, stranger in a strange land. Soms is het tijd te vluchten van de ondankbare schapen en op zoek te gaan naar hen met een herdershart. Er zijn meerderen die niet voor de afgod hebben gebogen. Maar het vereist wel een zoektocht. Deze vlucht van Mozes uit het land wat zijn volk onderdrukte, tot het land van de herderinnen, zou de basis vormen voor de exodus.

Waar komt de behoefte om kwaad te doen uit voort, om vlees te eten, de ander zonder reden te verscheuren ? Voor eigen gewin. Kijk : De mens is losgescheurd van zijn oorspronkelijke landen. We hebben het gezien. De mens werd gedragen van de ene ballingschap tot de ander. De mens voelt zich beroofd en wil het terug, en eet daarom vlees, maar slaat stappen over. De mens moet geestelijk terug, dus heeft een studie opdracht. Maar ze willen het vleselijke, de korte weg. Zij die het hart van een herder hebben gaan de langere weg, zoals Mozes en Jezus, zoals de oude profeten en zoals de herderinnen van Midjan. Als Mozes terugkomt, dan komt hij met het hart van de herder. Dan komt hij met de herderinnen van Midjan.

Zullen zij je aantreffen met het hart van de herder, of zul je onder de wolven gerekend worden ? Wat heb je met de goede herder gedaan ? Boeken zullen geopend worden waarin al je daden beschreven zijn. Maak het daarom vandaag nog in orde met God.

hoofdstuk 83 exodus 3 en het land exodus

Calvijn stelde dat Mozes ook streed met levensvragen, waarom bijvoorbeeld dingen zo lang duurden, waarom God steeds weer alles schijnt uit te stellen. Er waren zoveel tegenstrijdigheden. Telkens weer werd Mozes met moeiten gekweld hierdoor, stelt Calvijn. Mozes leefde eenvoudig, en woonde in een hut of in spelonken, en vaak doolde hij rond in wilde en woeste plaatsen, terwijl hij vroeger in zijn jeugd een luxueus leven leidde.

De mens moet aan de kennis ondergeschikt zijn om die kennis te worden en te blijven, juist omdat het een regel is, en men kan alleen die regel uitvoeren als men zich aan die regel houdt. Mozes ontving zo zijn inzichten, zijn gezichten. Hij kwam op een plaats waar hij zijn schoenen uit moest doen. Calvijn stelde dat het staan op blote voeten eerbied betekent.

Sommige mensen zeggen : ‘Ja, maar wij hebben niets met God te maken, want je moet je eigen controle nooit uit handen geven aan iemand anders.’ Maar God is geen persoon, maar de kennis, het levensprincipe, en dan ontkom je dus niet aan het jezelf onderwerpen aan die hogere regels. Een mens moet zich dus wel aan het hogere onderwerpen, maar niet aan vleselijke autoriteit. Er liggen inderdaad valse goden op de loer, maar ook het ego is dus heel gevaarlijk, zelfverheffing wars van hemelse kennis. Zowel godsdienst als zelfdienst kan dus een valstrik zijn. Vandaar dat we het ook hebben over het pad van de gnosis, de hemelse kennis, of het pad van de vur, de kennis van de hogere natuur. Dan hebben we het over het pad van name, van de oerkennis. Denk maar aan het woord : suri-name, wat in de voortijd betekent : onderworpen zijn (suri) aan de oerkennis (name), en dit zijn ook namen van voortijdse godinnen.

Mozes moest dat allemaal leren. Dit werd ook in Egypte geleerd. Als geneesmiddel tegen het kwaad noemt Calvijn : ‘de natuur van God overwegen.’ Calvijn wijst erop dat God niet zomaar een etherisch, ongrijpbaar wezen is, en ook niet zomaar een God in het algemeen, maar een herinnering aan het hemelse verbond. Daar mogen wij op gericht zijn. God is de herinnering aan de hemelse natuurkennis, waartoe wij mogen ontwaken. Dat is wat de Exodus is.

In dromen kwam ik diep onder het Orionse Afrika op een lange insectische brug van dromen, en zo kwam ik uiteindelijk aan in een nog diepere kern van Orion : het land Exodus. Het leven is een tetris spel. Als je de juiste verbindingen maakt, dan valt er veel weg, en gaat alles tot een hoger niveau. Juist de verbindingen die je maakt, zijn de verbreking van het zegel. Wij groeiden op met Maja de bij, wat ook allemaal over de insectische wereld gaat, en die brug moeten we over, tot transformatie, opdat Exodus kan komen, we tot het land Exodus zullen gaan, de nog diepere kern van Orion, zelfs beneden Afrika. Dat is een strijd tegen padden en ghouls (monsterlijke zombies met superkrachten) die het land hebben verscheurd, en die er een aards en letterlijk exodus van hebben gemaakt, losgekapt van de bronnen, als een gevangenis, want de mens ontsnapt hieruit niet, tenzij hij alles gaat verdiepen. Calvijn waarschuwt voor de afgoden en de verdichte goden.

hoofdstuk 84 het vraagstuk van de zonde

De maagdelijke geboorte van Mozes is de basis voor de exodus. Dat zal ik u verklaren. In de oudheid was het exodus verhaal veel uitgebreider, maar ze hebben toen alles weg lopen kappen in het westen, en het wordt niet meer gepredikt in de kerken. Nee, want de exodus zou maar eens daadwerkelijk plaatsvinden. Dan heb je de poppen goed aan het dansen. Dan zijn de rapen flink gaar.

Waarom moeten wij maagdelijk zijn ? Lees het maar in het boek Openbaring hoe belangrijk maagdelijkheid is. Ja, de westerse bijbel is zwaar corrupt, maar het neemt niet weg dat er belangrijke dingen instaan die de voorouders ons hebben meegegeven, die zij ontvangen hebben van God. Je komt daar niet zomaar omheen. In het boek Openbaring zien we figuurlijk de monniken ordes opzetten, en zij zijn maagdelijk, hebben zich niet met vrouwen bevlekt, wat natuurlijk een zinnebeeld is dat ze afgezonderd en sober leven, geen compromissen hebben gesloten met de zonde. Wij mogen absoluut niet zondigen, maar dan moeten we wel eerst weten wat zonde is, en wat het niet is. Het gaat dus erom om inzicht te verkrijgen, en niet zomaar mee te waaien met elke vreemde

wind van leer. Het zonde-vraagstuk is een groot en belangrijk vraagstuk waarmee we klaar dienen te komen.

Ben je al maagdelijk ? Ben je al losgekomen van de zonde die je zo licht in de weg staat ? Het is niet okay om te zondigen. Zonde verwoest de mens, verwoest de relatie met God. Maar wat is zonde ? En wat is het niet ? Denk niet dat je zomaar het antwoord in de plaatselijke kerk zult horen. Nee, er komt veel meer bij kijken. Je moet grondig onderzoek doen, en echt ervoor op zoek gaan, je handen uit de mouwen steken, maar als je van God houdt, van de hemelse kennis, oftewel de Gnosis, of Godsis, dan wil je niet zondigen. Zonde maakt alles kapot, en zonde misleidt. Als je nog zonde in je leven hebt, dan kun je er de klop op gelijk zetten dat je nog misleidt wordt. Het gaat zijn uitwerking hebben in je brein en in je hart, dus denk niet licht over de zonde.

Ga niet lopen hoereren met de zonde, en ga de zonde niet goedpraten. Verdedig de zonde niet. Wordt maagdelijk want alleen zo zul je het Mozes kind voortbrengen, en zul je deel hebben aan de exodus. Dat is je eigen innerlijke kind. Het geheim ligt er dus in zoals Mozes te worden, of als de Mozesin, de vrouwelijke Mozes. Hoe kun je vat krijgen op wie of wat Jezus is en wat het voorstelt ? Door maagdelijk als Maria te worden, en zelf Jezus voort te brengen. Het is je eigen innerlijke kind, wat je alleen zult begrijpen als je je bewust wordt van je innerlijke moederschap.

Alleen door maagdelijkheid tot de zonde zal de ware schepping komen. Wat we nu om onsheen zien is een valse en vulgaire schepping die ontstaan is door hoererij met de zonde. In dit proces is de zonde totaal verkeerd voorgesteld. Er wordt veel gelogen over wat zonde wel en niet is.

Gregorius van Nyssa stelde dat de brandende braamstruik een zinnebeeld was van de hemelse maagdelijkheid. Bij de brandende braamstruik krijgt Mozes een doorn in zijn vlees waardoor hij geen gemeenschap meer mag hebben met zijn vrouw Zippora, omdat hij door openbaring gewijd is, stelt C. Houtman. Het wijst ook op de besnijdenis. Als je tot maagdelijkheid wil komen, dan moet er een bepaalde celibataire factor zijn. Om van zonde los te komen, moet je ook leren vasten op sexualiteit, opdat het richting krijgt, en je tot de hemelse sexualiteit wordt geleid. Hoe dan ook moet met hemelse maagdelijkheid de valse, vleselijke sexualiteit overwonnen worden.

Gregorius van Nyssa zag in de wonderen van Mozes, zoals het veranderen van de hand, en het veranderen van de stok in een slang, de beelden van de incarnatie van de gekruisigde. Zo kon het territoriale vlees wat heerste ook overwonnen worden.

De aarde is een fokkerij. Ieder mens wordt sexueel misbruikt door de machten van de hel op deze aarde. Wat denk je ? Dit is het terrein buiten het paradijs, waar zonde en leugen heersen in groot misbruik ! Je wordt hier afgetapt ! Je wordt hier gemelkt ! Je wordt hier gefokt ! Je krijgt een nummer en een naam, en daar ga je dan, afgetrapt als een bal ! Denk niet te romantisch over sexualiteit. Ieder mens wordt door the powers that be sexueel misbruikt. Dat gebeurt in het gedachtenleven, in relaties, zowel bewust als onbewust. De mens krijgt als naam ‘consument’, en daar ga je dan. Het zijn een soort vlinders, werd er in een droom gezegd. Door ‘consument’ te zijn wordt de mens ingewijd in het demonische, nog een stap lager.

Het verhaal van de brandende braamstruik is een zinnebeeld van de strijd op het gebied van relaties en van sociale en sexuele verslaving. Daarom gingen er hier doornen in het vlees van Mozes, want hier moest hij afkicken van sociale verslavingen om hem klaar te maken voor de exodus.

hoofdstuk 85 mozes en de zwarte steen

We leven in een wereldrijk van religieuze en medische vraatzucht, gluttony in het Engels, en mensen die ronddansen om het zogeheten ‘gluttonaat’, wat de steen van vraatzucht is, en wat als een internaat is voor de mens, waarin de mens wordt opgeleid in de zonde.

Ik had een droom dat ik op de weg was naar waar een oom en tante vroeger woonden, aan de rand van de stad van de voorouders, waar ik vroeger met mijn oma weleens naartoe fietste, dan zat ik achterop, op de fietstas. Dat was altijd een lange weg, en in de droom gingen we langs allerlei campings. Iedereen was nomadisch. Er was een exodus.

Door het lijden hebben wij contact met God, en door het lijden is er een exodus. Het lijden is vaak chronisch, maar hierdoor zijn we afgesneden van de zonde van vraatzucht. In deze wereld lijdt alles aan vraatzucht. Alles om ons heen vreet en wordt gevreten. Deze monsters moeten overwonnen worden, door het kruis. Dan speel je een soort tetris spel om hogere inzichten te ontvangen.

Het verhaal van de exodus laat zien hoe chronisch het kwaad kan zijn. Het kwaad wil niet loslaten, ondanks de plagen die gekomen zijn. Het kwaad zal doorgaan tot het bittere einde, totdat het kwaad niet meer kan. Dat thema zien we ook terug in het boek Openbaring, maar het komt dus uit het boek Exodus, en we zitten midden in dat verhaal. In het grotere Exodus boek, wat ook terugkomt in de Mohammedaanse overlevering, kwamen er sprinkhanen die zelfs koper en ijzer vraten. In de Mohammedaanse overlevering wordt de rode zee ook in twaalf paden gesplitst, voor de twaalf stammen.

Mozes kwam in de wildernis tot de eeuwige jeugd. De eeuwige jeugd was moordzuchtig, wat later bleek moordzuchtigheid tot het kwaad te zijn. Ook de engelen moesten sterven, want alleen God was eeuwig. Mozes smeekte om de eeuwige jeugd te mogen volgen, maar de eeuwige jeugd zei dat hij het niet zou begrijpen en er geen geduld voor zou kunnen opbrengen. Toen de eeuwige jeugd van hem scheidde en Aaron was gestorven gaven ze Mozes de schuld. Maar hen werd verkondigd dat God zelf Aaron tot zich had genomen. Toen Mozes zou sterven werd hij teruggeleid tot de zee om nog een keer de zee te splitsen. Toen dat gebeurde was er in het midden van de zee een grote zwarte steen. Toen kreeg Mozes een appel van Eden, van de bewaker van het paradijs, Ridwhan. Toen rees de ziel van Mozes ten hemel.

hoofdstuk 86 het vraagstuk van de zonde 2

Het westerse christendom heeft een grote taalachterstand doordat ze de zogenaamde gluttonaat steen aanbidden, de steen van vraatzucht, wat geen taalschool is, maar een internaat tot industrialisering van zonde, tot consumentendom. Zeg maar dag tegen het westerse christendom, want het is geen christendom, maar consumentendom dus.

Daarom moeten wij tot de zwarte steen van Mozes komen in de exodus, in het midden van de zee, waar we aan onszelf afsterven. Afsterven aan alle vraatzucht en waanideeen die dat met zich meebrengt. Dat gaat niet zonder slag of stoot. Het is een gevecht. Oefen je in het gevecht en geef niet op. Het gaat hierin om theosociologie, hemelse sociologie, om de exodus theosociologie dus,

zodat het nazisme geheel vervangen kan worden. De exodus is het geestelijke nomadische leven waardoor je niet ergens vastgroeit, je geen tunnelvisie krijgt, en je dus geen vraatzucht ontwikkelt, geen verdichting. Dat is een zwaar gevecht, geen twijfel over mogelijk. Vraatzucht kan er op allerlei gebieden zijn, ook op sociaal gebied, en daarom is het van belang de exodus theosociologie te leren kennen.

Zo kunnen wij het beloofde land ingaan, het land Exodus, maar daar zijn eerst nog een heleboel ghouls, monsterlijke, vraatzuchtige zombies met superkrachten, Mozes kwam in de wildernis tot de eeuwige jeugd, en de eeuwige jeugd was moordzuchtig tot het kwaad, wat ook de oproep is om het vlees, de zonde, te doden. In die context moet ook het gehele boek Leviticus gezien worden. Mozes was onderwezen door de eeuwige jeugd. Er zijn allerlei reflecties van de hemelse stenen die de mens moet overwinnen om tot de steen te komen. Dat zijn allemaal versluieringen van de steen. Door de zwarte steen stierf Mozes aan zichzelf, en iedereen die door de zwarte steen aan zichzelf stierf kon het beloofde land ingaan.

De hemelse dichtheid ontstaat juist door het tegenovergestelde, door los te laten, wat de tegengestelde dichtheid is. Hemels gesteente ontstaat niet door kortzichtigheid, maar door context, door langzichtigheid.

hoofdstuk 87 exodus 40 : van wederkomst tot wederkomst

De Wederkomst. Er wordt veel over gesproken. Wederkomst van wie ? Van Mohammed, van Jezus, of van sinterklaas of de al dan niet zwarte piet waar ze elk jaar weer getrouw over bekvechten ? Allereerst moeten we weten wat wederkomst betekent, dus de wederkomst zelf verwachten, de

wederkomst van de wederkomst. De mens moet zelf wederkomen, terugkeren. We hebben het over de wederkomst van de wederkomst van de wederkomst van de wederkomst, van het leren wederkomen, van de exodus. Het gaat niet zomaar om een exodus opzich, maar om de exodus tot de exodus tot de exodus, het gaan tot het land Exodus dus. De Exodus is het beloofde land. Het gaat dus ook om het Weggaan, als we het over wederkomst hebben. De mens moet het oude leven achter ons laten, al die silly en goofy afgoden.

Als het Aramees het over ‘heilig’ heeft, dan betekent dat ook soberheid, ingetogenheid, en als het dan over het ‘heilige der heilige’ gaat, dan gaat dat over het soberste, de minste zijn, maar dit is dus om de vraatzucht te overwinnen. Daartoe was het brandoffer altaar aangesteld. Calvijn wees erop dat het brandoffer altaar ‘het heilige der heilige’ werd genoemd in Exodus 40, terwijl het eigenlijk in het heilige stond. We kunnen stellen dat het brandoffer altaar de poort is tot het heilige der heilige, waar de ark staat, en dit is in het Aramees dus het soberste, het minste, en heeft de vraatzucht overwonnen, het zwijn van het vleselijke. De mens is gericht veelal op vraatzucht, op verdichten, op vermeerderen, maar er wordt ons door de hemel een heel ander pad getoond.

We moeten dit beest te boven zien te komen en te leren berijden. We moeten dit beest temmen. Zo moeten we het beest overwinnen. Vraatzucht komt in allerlei vormen : sociale vraatzucht, sexuele vraatzucht, machtslustige vraatzucht, eerlustige vraatzucht, sierlustige vraatzucht. Waarom leef je eigenlijk ? Om deze dingen te overwinnen, want ze leiden je tot de dood, tot de geestelijke dood. De ark van het eeuwige leven staat in het soberste, in het minste. Je komt alleen binnen door je vraatzuchtige leven op het brandoffer altaar te leggen, op te offeren. Dat is wat de Wederkomst is. Dat is wat de Exodus is. In het minste vindt je de ware hemelse creativiteit en inspiratie. De ark is een hemelse school hiervoor. Alleen door het altaar kom je binnen. Van altaar tot ark dus.

Het altaar kreeg de naam van soberste, van minste, vanwege de boetvaardigheid, stelt Calvijn. Door boete te doen kan de mens zich terugtrekken uit de vraatzucht, uit de plaatsen hoger dan hun voegen waarin ze verstrikt zijn geraakt. Boetvaardigheid leidt tot nederigheid, van altaar tot ark, in het minste van het minste, het soberste van het soberste, oftewel het primitiefste, en zo kan de mens terugkeren tot de oernatuur, en al die kunstmatige troep in het moderne, vulgaire tijdperk achter zich laten. Welkom op de Exodus. Het is een groot schip, een grote brug, en de Vur zegt dat er alleen maar leven op de brug is. De exodus is onze eindbestemming, het nomadische leven, maar dan moeten we dus wel weten wat dat inhoudt. De exodus ligt opgeborgen in de ark, en het altaar is de weg hiertoe, in het allersoberste, het primitiefste, het rauwste.

Bedankt allemaal voor uw support. Dit is het. This is it. Maar natuurlijk, ons kennende, zal dit nog uitgewerkt gaan worden. Het zaad is in ieder geval gezaaid. This is it. Maar zoals Calvijn al stelde staat er niet slechts ‘Ik ben die Ik ben’, maar ook : ‘Ik zal zijn die Ik zal zijn.’ Maar in dit verhaal zit de levenskiem. Mis het dus niet. Neem het tot u en ga ermee aan het werk. Nu moet het nog bewerkt worden, het moet water gegeven worden, het moet licht krijgen, en het moet verzorgd worden, toegepast worden, verdiept worden. Dat is een hele opgave. Toen Noach aankwam in het land na de zondvloed moest hij ook boer worden, leren de grond te bebouwen. En als je nog stukken van je vlees ziet, dan moet er jacht plaatsvinden. Bescherm je land. Houd speer, boog, pijlen en mes bij de hand. Dat is een strijd tegen de zonde. Strijd en bescherm. Strijd en bescherm. Bescherm datgene wat je hebt vrijgezet, wat je hebt behaald. En bouw verder. Dit is het fundament.

hoofdstuk 88 het vraagstuk van de zonde 3

Het is van belang de exodus te ontvangen, en tot de orionse exodus te gaan, als gids door het mijnenveld, want het ligt bezaaid met verborgen mijnen en booby-traps. Trek dingen in twijfel, stel vragen, en trek ook de antwoorden in twijfel en stel vragen. Telkens weer. Dat is wat toetsen is. Je neemt geen genoegen met het eerste de beste antwoord. Je stelt je vertrouwen niet zomaar op voorbijgangers.

Je kunt denken : ‘Gelukkig dat wij niet in oorlogsgebied leven.’

Wel, houd jezelf niet voor de gek. Overal liggen geestelijke mijnen en boobytraps, valkuilen op het geestelijke pad, die je denken proberen te strikken. Er is een oorlog om je ziel. Wordt wakker en besef dat je in het oerwoud bent, en dat er overal op je gejaagd wordt, dat het levensgevaarlijk gebied is. Wees op je hoede. De vijand is sluw. Velen heeft hij al bedrogen. Wie meent te staan, zie toe dat hij niet valle.

De exodus is de gids door dit gevaarlijke gebied.

hoofdstuk 89 het vraagstuk van de zonde 4

Begin september 2017 had ik een droom over Congo energieën/ entiteiten die België binnenvielen, omdat ze ergens kwaad over waren. (België is ook centraal voor de EU) En toen begon Congo zelf op de Afrikaanse kaart te gloeien, alsof daar iets nog verborgen was, of een geheime poort. Het is ook niet zo vreemd, want van 1908 tot 1960 was Congo een Belgische kolonie.

Dat Afrikaanse gebieden meer en meer onafhankelijk werden betekende het naderende einde voor de apartheid, die werd opgeheven in 1990 met de val van het communisme.

Maar er is nog steeds veel apartheid, denk aan de apartheid tussen rijk en arm, en tussen mens en dier. In de zestiger jaren was Congo veel in het nieuws. Denk aan de strijd rondom de mijnstaat Zuid-Kasai, in het zuiden van Congo. Van 1960-61 werd het onafhankelijk, maar niet voor lang. Dit ging allemaal om de diamanten-industrie daar. Diamanten zijn overigens ook een belangrijk thema in het James Bond boekje ‘Diamonds are Forever’ van Ian Fleming, uit 1956, waar later ook een film over kwam in 1971.

In 1966 werd de architect van de apartheid, Hendrik Verwoerd, vermoord. Hij was van 1958 tot 1966 premier van Zuid-Afrika. In 1962 werd Adolf Eichmann, een architect van de holocaust-deportaties, berecht en omgebracht.

Materialisme is apartheid naar de armen.
Carnivorisme is apartheid naar de dieren.
Als je die dingen doet ben je nog steeds aanhanger van de apartheid, van nazi-ideologie dus.
Als je laf meeloopt en meeliegt en deze dingen probeert te verdoezelen ben je nog steeds aanhanger van de NSB. 1984 leeft. Het leeft onder ons. In de zestiger jaren werd het zaad al gezaaid voor de val van het apartheids-systeem, en het geheim ligt in Congo. Vandaar ook het gezegde : ‘You won’t

get far in Congo.’ Dan kan je jezelf een hele piet vinden, dan kun je denken dat je rijk bent, er goed uitziet en vele vrienden hebt. You won’t get far in Congo.

1960 : Nigeria wordt onafhankelijk van het Verenigd Koninkrijk.

Paul Tillich stelde dat de mens de eeuwige waarheid verruild had voor tijdelijke expressies van die waarheid. [1] Zo kwam de mens in fundamentalisme. Maar daarom kan het fundamentalisme geen contact maken. Tillich stelt dat het iets eindigs voorstelt als oneindig. Hij stelde dat het de oprechte en eerlijke nederigheid van het zoeken naar de waarheid vernietigt. In hun fanatisme onderdrukken zij de eeuwige waarheid die ze maar nauwelijks begrijpen. Vooral jongeren moeten beschermd worden tegen fanatisme, juist omdat ze nog niet onderwezen zijn, en dat is de taak van de ouderen, maar ze hebben de boeken van Tillich, Barth en Schleiermacher onbereikbaar gemaakt en duur, en belangrijke begrippen van deze werken worden niet gepredikt op de scholen.

Leer de kinderen geestelijke waarden en principes, maar nee, wat doen ze ? De kinderen worden bedolven onder wiskunde, natuurkunde en scheikunde, en worden zo opgeleid tot kindersoldaten tegen de waarheid. Ze worden opgefokt en fanatiek gemaakt. Ze voeren oorlogen in het materiele, vlees tegen vlees, en de geestelijke oorlog kennen ze niet. Dat wordt hen niet geleerd. Ze weten niet eens wat het is, en daarom is het zo’n zootje op aarde. Kinderen worden niet onderwezen, en volwassenen tuigen ze af. Dit wordt van geslacht tot geslacht doorgegeven.

Tillich noemt theologie de creatieve interpretatie van het bestaan, het leren interpreteren, maar kijk wat ze ervan gemaakt hebben ? Theologie is dus de interpretatie van allerlei problematiek. Tillich wees erop dat theologie datgene was wat veel verder ging dan zomaar objectiviteit en subjectiviteit.

Tillich noemt als afgoderij : iets voorwaardelijks voorstellen als onvoorwaardelijk, en een deel voorstellen als het geheel.

---

voetnoten :

[1] – in zijn boek ‘systematic theology’

hoofdstuk 90 het vraagstuk van de zonde 5

Ik werd wakker en dacht na over het ideale gezin : de gymlerares van vroeger en haar ingetogen man. Ze woonden een paar dorpen verder. Ook een mooi bosdorp. Hoe zou het opgroeien daar geweest zijn als zij mijn vader en moeder waren geweest ? De gymlerares was zo lief. Ik had het idee dat we dan vaak in het bos zouden zijn. De gymlerares was zo'n open en warme vrouw, zo hartelijk. Ja, het ideale gezin zou dat zijn, in en rondom het bos, zo'n mooi bosdorp. Maar ineens toen ik daar zo over aan het fantaseren was begon het me te beknellen, te benauwen. Nee, dit was te mooi om waar te zijn. Het was als een wurgslang, zoveel liefde, en wat heb je dan ? Nee, ik wilde dit niet, en ik begon in gedachten weg te rennen. Er was dan zoveel wat zou ontbreken, en moesten we niet juist matigen in alles, ook in de liefde, opdat anderen ook wat zouden hebben ? Het ideale gezin is niet reeel. Het zou je opsluiten. Het zou een kooi zijn. Teveel van wat dan ook is niet goed. Het zou een drugs zijn, een waanwereld, waardoor je anderen uit het oog zou verliezen, je hart zou zich gaan sluiten, omdat je het te goed had.

Paul Tillich stelde dat het beter was op de grenzen te leven, want daar kon je je veel beter ontwikkelen. We moeten het kruis dragen, op ons nemen, want die negatieven heb je nodig. Het moet niet zo positief worden dat het je ontwikkeling in de weg gaat staan.

hoofdstuk 91 het vraagstuk van de zonde 6

De mens vervreemdt van zichzelf, de mens vervreemdt van elkaar en van deze wereld, omdat er een vergeten en verloren wereld is die aan de mens trekt.

Heel veel is in de geschiedenis weggedrukt.
Je kunt beter een wassonair worden dan een miljonair.
Een wassonair gaat over dat wat was, en wat is vergeten.
Er ligt een opdracht in de geschiedenis, in de regressie.

hoofdstuk 92 Jeremia en de verloren dochter

In het boek Jeremia gaat het Exodus verhaal verder. Ze hadden henzelf een stad gebouwd, Jeruzalem, maar dat ging helemaal niet goed, en de profeet Jeremia moest er tegen optreden. Zo lezen we in het tweede hoofdstuk van Jeremia.

De Leidse vertaling (1887-1914) zegt :

‘Ga heen en predik ten aanhoren van Jeruzalem: Zo zegt de Heer: Ik gedenk u ten goede de genegenheid uwer jeugd, de liefde van uw bruidstijd, toen gij mij volgdet in de woestijn, in een onbezaaid land.’

De Luther vertaling, ook al een oude bijbel, zegt :

‘Ga heen en predik openlijk te Jeruzalem, zeggende: Dus spreekt de Heer: Ik denk er aan, dat gij ene vriendelijke jonge dochter en ene lieve bruid waart, toen gij Mij volgdet in de woestijn, in het land, waar men niets zaait.’

Let wel : Dit gaat over het verleden, dat God terugdenkt aan de betere tijden, maar nu waren ze afgedwaald :

De Luther vertaling zegt :

‘Wat onrecht hebben toch uwe vaders in Mij gevonden, dat zij van Mij afweken en de ijdele goden nawandelden, daar zij toch niets verkregen.’

De Staten vertaling zegt :

‘Wat voor onrecht hebben uw vaders aan Mij gevonden, dat zij verre van Mij geweken zijn, en hebben de ijdelheid nagewandeld, en zij zijn ijdel geworden?’

De Leidse vertaling zegt :

‘Welk onrecht hebben uw vaderen in mij gevonden, dat zij zich van mij hebben verwijderd, de nietigheden nagelopen en zich nietig gemaakt?’

Het ging dus niet goed in de Exodus, en vandaag de dag zien wij dit weer. De geschiedenis herhaalt zich.

De statenvertaling zegt dan :

‘En Ik bracht u in een vruchtbaar land, om de vrucht van hetzelve en het goede er van te eten; maar toen gij daarin kwaamt, verontreinigdet gij Mijn land, en steldet Mijn erfenis tot een gruwel.’

Dit is wat er gebeurd is. Door alle moderne industrieen en overmatig auto gebruik, vliegtuigen gebruik, etc. is het land vervuild. Waterbedrijven trekken aan de bel vanwege de vervuiling en de droogte, en waarschuwen dat het tegen de grenzen aanloopt, dat er een tekort aan drinkwater op de loer ligt op den duur. De mens is teruggegaan naar de jaren dertig van de grote depressie, als gevolg van corona en de oorlog. Veel gevaren liggen er op de loer. De mens moet nu omkeren. De mens is te ver gegaan. Ik was laatst in Zwolle en op het station waar je ‘uit de muur kan eten’ waren er ook vegetarische mogelijkheden. Ook was ik in de electronica winkel, en zag ik dat alles weer retro werd, dat er weer heel veel pick ups en vinyl werd verkocht. Er zijn dus twee stromingen gaande. Er zijn ook mensen die ontwaken. Dat geeft weer hoop, en op dat spoor verder.

Daarna zegt Jeremia 2 :

‘Daarom zal ik voortdurend met u twisten, spreekt de Heer, en met uw kindskinderen zal ik twisten.’

De Heere heeft het nog niet opgegeven, en de mens mag blij zijn dat de mens nog geconfronteerd wordt door zijn profeten, dat de Heer nog met het volk twist. God worstelt met de mens en legt de mens in de houdgreep. De plagen zijn ervoor om de mens te laten zien dat ze zijn afgedreven en dat er wordt opgeroepen tot bekering en berouw, tot boetvaardigheid.

Vers 13 zegt dan :

‘Want Mijn volk heeft twee boosheden begaan; Mij, den Springader des levenden waters, hebben zij verlaten, om zichzelven bakken uit te houwen, gebroken bakken, die geen water houden.’

De mens kan uit zichzelf niets, maar moet in contact staan met de hemelse kennis om waarlijk mens te worden, om in de hemelse wegen te wandelen. Maar ze hebben het contact met de hemel verbroken, en zijn op eigen verstand gaan vertrouwen, hebben zich niet onderworpen aan het hogere, aan de bron van al het leven. We moeten in dit verband spreken over zowel verloren zonen als verloren dochters.

‘Hoe durft gij met mij twisten? Gij zijt allen van mij afvallig geworden, spreekt de Heer.’

Heb een goede basis voordat je strijdt. Wees niet als een blinde vuistvechter die aan de verkeerde kant staat, in het leger van het kwaad en de leugen strijdt. Als je strijdt, strijdt dan voor het goede, strijdt voor God, en niet tegen God. Velen strijden vandaag de dag in het vlees, door het vlees, en voor het vlees. Zij twisten met God terwijl zij afvallig zijn geworden. Ze verwijten God van alles, maar hebben hun kruis van zich afgeworpen, en hebben dus ook geen gevoeligheid voor de dingen van God. Dat is het kenmerk van een verloren zoon en een verloren dochter.

Jeremia klaagt erover : ‘Zij hebben de tucht niet aangenomen.’

‘Tevergeefs heb ik uw kinderen geslagen, gij hebt de tuchtiging niet aangenomen; het zwaard heeft, als een verdervende leeuw, uw profeten verslonden, maar gij zijt niet bevreesd geworden.’

Ze hebben geen gezonde vrees meer. Ze zien de dingen om zich heen gebeuren, het volk in de ellende zakken, maar ze gaan gewoon op hun oude wegen door. Ze zijn van binnen dood geworden. Het is heel eng. Het zijn zombies geworden, ghouls. Zo sjokken ze het leven door, etende en ze worden zelf ook gegeten.

‘Gij zult ook van hier uitgaan met uw handen op uw hoofd; want de Heere heeft al uw vertrouwen verworpen, zodat gij daarmede niet zult gedijen.’

Er is vals vertrouwen in de god van het vlees, wat hen in slaap heeft gesust. Jeremia spoort de mens aan om weer op het goede pad te gaan, om de Exodus voort te zetten, want die was nog niet afgelopen. Dat was de boodschap van Jeremia : ‘Zet de Exodus voort, want je bent er nog niet.’

hoofdstuk 93 Jeremia en de verloren dochter – 2

Alles was vastgelopen. En ze hadden er een stad gebouwd. Jeremia moest optreden en noemde het afgedwaalde volk Israel ‘de verloren dochter.’
In Jeremia 4 zien we wat er toen moest gebeuren. Jeremia riep de mens op om zich te laten besnijden, de voorhuid van het hart weg te doen. Ook riep Jeremia op om tot nieuwe gebieden te gaan en die te bebouwen. Er moest ook gegaan worden tot de kampen, want dat waren de versterkte plaatsen, dus men moet niet alleen de individuele wapenrusting aandoen, maar ook tot de collectieve wapenrusting gaan. Vroeger gingen wij altijd naar Kampen, naar de stad van de voorouders. Dat was daar een beeld van. De mens moet het hogerop zoeken. ‘Bergt u, blijf niet stilstaan, zet de exodus voort,’ sprak Jeremia, want er was een leeuw opgekomen uit het struikgewas om de landen te verwoesten. ‘Ga het dan niet goedpraten,’ zei Jeremia. De mens moest zijn hart wassen van boosheid.

Jeremia noemde de verloren dochter verwend. Zij waren er allemaal op uit om zichzelf te bevoordelen, en zij bedrogen zichzelf en elkaar en zeiden : vrede, vrede, terwijl er geen vrede was. Het was allemaal slechts schijn, schijnvertoningen. Ze voeren toneelstukjes op.

De statenvertaling zegt in hoofdstuk 6 :

‘Want van hun kleinste aan tot hun grootste toe pleegt een ieder van hen gierigheid, en van den profeet aan tot den priester toe bedrijft een ieder van hen valsheid.’

Wat moeten wij dan doen als wij dit om ons heen zien ?

Jeremia gaf het antwoord : ‘Zo zegt de Heere: Staat op de wegen, en ziet toe, en vraagt naar de oude paden, waar toch de goede weg zij, en wandelt daarin; zo zult gij rust vinden voor uw ziel.’

Maar Jeremia liet zien : Het volk wil niet op die weg wandelen, en wil niet luisteren, en daarom zou er een volk opstaan in het Noorderland, meedogenloos en zonder erbarmen. Een grote plaag zou komen, als een zondvloed.

Jeremia was er wanhopig door en vroeg : Is er geen balsem in Gilead ? Is er geen heelmeester ? Waarom is de wond van de dochter niet genezen ?

Jeremia kwam toen tot deze conclusie : ‘Weest op uw hoede tegen elkander, en vertrouwe niemand zijn broeder; want elke broeder is een volleerde bedrieger, en de ene vriend verraadt de ander met achterklap.’

Hij had gezien dat hun tongen moorddadige pijlen waren. En daarom kwam hij met zijn klaagliederen, en hij zei : ‘Leert uw dochters het klaaglied. Raak niet aan de weg der volken gewend. Sus niet in slaap, want het is nietigheid gesluierd met schone schijn.’ Hij stelde dat ze als vogelverschrikkers waren die niet konden spreken en gedragen moesten worden. Ze hebben geen argument, en ook geen antwoord. Ze hebben niks te vertellen. Er is geen fundament voor hun werken, en zo kunnen ze zich ook niet ervoor verantwoorden. Jeremia stelde dat ze leugenbeelden waren, ijdele en dwaze spotwerken, die de schepping belachelijk maakten.

Wat ging Jeremia toen doen ? Verjaardagen vieren ? Nee, hij vervloekte zijn geboortedag. Hij hief een klaaglied op over zijn geboorte. Psalm 1 herhaalt zich in Jeremia 15 waarin Jeremia zegt dat hij

niet heeft gezeten in een kring van lachers, zich niet met hen heeft verheugd. Hij was afgezonderd in hemelse toorn. Zijn pijn was chronisch, en zijn wonden genazen niet. Hij weigerde geheeld te worden. Hij wilde afgezonderd zijn aan het kruis bij zijn lijdende God. Waar kiezen wij voor ? Het pad van Jeremia, of … ?

Jeremia kwam tot een plaats waar hij geen vrouw mocht nemen, en geen zonen en dochters. Hij was totaal afgezonderd. We lezen dat in Jeremia 16. Hij moest het achter zich laten want alle bloedlijnen waren corrupt hier. Hij mocht niet meedoen aan de feesten hier, want die waren vals. Ook mocht hij niet met ze rouwen, want hun gerouw was ook vals en vleselijk. Er viel hier niets te vieren en niets te rouwen. Het was allemaal een leugen. Hier moest Jeremia opgevist worden door hemelse vissers en opgejaagd worden door hemelse jagers, om gebracht te worden tot het hemelse beloofde land.

hoofdstuk 94 de roep van de jeremia kinderen

‘Steek het allemaal lekker in jullie reet,’ zou Jeremia hebben gezegd, ‘al jullie feesten, verjaardagsfeesten, familie feesten, al jullie gerouw over vleselijke dingen, al jullie stukken vlees, al jullie auto’s, vliegtuigen en mobieltjes, al jullie chemische schoonmaakmiddelen.’ Nee, Jeremia was niet moeder’s lieverdje van de week. Jeremia was een man van God, niet een man van de mensen. En daarom wilden de mensen hem niet. Ze wilden niks met deze man te maken hebben die zulke harde woorden sprak. Weg met die man. ‘Wie is die man, deze spelbreker ?’ En zo wierpen ze Jeremia in een put. ‘Opgeruimd staat netjes.’ Really ? Dacht de mens nu echt God even opzij te schuiven ?

Nu kwam Jeremia wel weer uit de put, en kon hij gewoon in de gevangenhof blijven, maar hij kwam pas echt vrij toen het volk van het Noorderland kwam, ook al ging hij zelf ook in ballingschap, en dat is dan een geluk bij een ongeluk. De vijand van zijn volk was dus ook zijn vriend. Ken je zelf ook zulke situaties in je eigen leven ?

Jeremia 16 laat zien : ‘tot U zullen volken komen van de einden der aarde en zeggen: Enkel leugen hebben onze vaderen bezeten, nietigheid, waaronder niet één, die baat kon brengen.’ De mensen zouden dus tot inzicht komen en zeggen : ‘Onze families hebben niets anders dan tegen ons gelogen.’

De kinderen van Jeremia roepen. Het Noorderland is gekomen. De mens is in ballingschap gegaan, ook nu. Pest en oorlog zijn gekomen, en honger. De dertiger jaren zijn teruggekeerd. Sommige mensen leven van een banaan per dag, en sommigen eten slechts een keer in de twee dagen. Dit is de grote depressie. Velen kunnen hun rekeningen niet meer betalen en zijn wanhopig.

In Jeremia 18 bidt Jeremia dat er geschreeuw vanuit hun huizen gehoord zal worden, wanneer zij door een krijgsbende worden overvallen, want ze hadden een kuil gegraven om hem te vangen, en strikken verborgen voor zijn voeten, en ze hadden achter zijn rug moordplannen tegen hem bedacht.

De mensen kunnen in hun kortzichtigheid de Jeremia kinderen vals veroordelen, verraden en opsluiten, maar het leven en de kennis is veel groter.

De vervolgers van Jeremia en zijn kinderen waren wreed. Ze offerden kinderen voor hun afgoden. Maar ze zouden door beesten gegeten worden, en ze zouden elkaars vlees eten. Ze zouden weggevoerd worden in ballingschap door het Noorderland.

Niet Jezus is de toets in deze dagen, maar Jeremia. Iedereen heeft namelijk zijn eigen Jezus gemaakt, maar nu is het tijd voor Jeremia, die deze potten zal breken. We lezen in hoofdstuk 20 dat Jeremia zijn geboorte dag vervloekte, en de man die aan zijn vader de boodschap bracht van zijn geboorte, want die man was als Sodom en Gomorrah. Jeremia was helemaal niet geboren. Jeremia wilde dat hij was gestorven in de baarmoeder, en dat zijn moeder langer zwanger zou zijn geweest. De baarmoeder moet een graf zijn tot het vlees. Jeremia moest de boodschap prediken dat geen mens ontkomen zou aan God, dat de hemelse jagers hen zouden vinden in hun schuilhoeken, in hun spelonken. (Jeremia 16, 21)

Jeremia 22:10

‘Weent niet om de dode, rouwklaagt niet om hem; weent liever om hem die is heengegaan, want hij zal niet terugkeren om zijn geboorteland te zien.’

Dit lijkt veel op de woorden van Jezus : ‘Laat de doden de doden begraven.’ Wij mogen geen medelijden hebben met het vlees, er geen hang naar hebben, en niet rouwen over het verslagen vlees. Medelijden met het vlees is vijandschap tegen God. We hoeven er niet sentimenteel over te doen, want dat is het vlees zelf. Vaak als mensen over het vlees rouwen is dat de schijndood van het vlees, want het vlees leeft juist in hen voort. Daarom moest Jeremia ver blijven van de rouwfeesten en rouwpartijen van de stad, want die waren bedrieglijk, juist als de opstanding van het vlees. Pas op voor het wereldse en vleselijke rouwen. Het is een oorlogstaktiek, een valstrik die ze leggen. Vertrouw hun tranen niet. Het zijn krokodillen tranen. Ze loeren op bloed, en hebben loktaktieken. Als je met hen meerouwt ben jij de volgende.

hoofdstuk 95 het vraagstuk van de zonde 7

Door de tijden heen zijn er veel initiaties en volwassenheidsrituelen verloren gegaan, maar de vormen die we nu om ons heenzien wijzen daarop terug. Daarom is semiotiek en psycho-analyse zo belangrijk. Medusa kun je nooit rechtsstreeks benaderen, want dan verander je in steen, maar je kunt het wel benaderen door de reflecties af te lezen, door een spiegel. Daarom moet de mens niet te snel willen gaan met de tussenvormen of de tussenvormen overslaan. Er zijn belangrijke orakelstenen die de mens nodig heeft, die de mens beschermen. Deze orakelstenen bevinden zich ook in het Oude Testament.

hoofdstuk 96 het vraagstuk van de zonde 8

Selfdevelopment : vaak ego development.
Wees voorzichtig als slangen.
‘Ik heb u gezonden als schapen onder de wolven.’
De mens is teruggegaan naar de dertiger jaren, de grote depressie.
Nu is er de energie-crisis.
De mens heeft niet in minimalisme geleefd, maar heeft meer energie genomen dan nodig.
Nu moet de mens wel leren minderen, want het ligt niet allemaal meer voor het grijpen.
Open mindedness ? Or repent ?
Be cautious as snakes.
Men heeft het rechtstreekse genomen, zo is men omgegaan met Jezus en de dieren, hup het mes erin. Maar men had er voorzichtig mee moeten omgaan, er een verhouding mee krijgen, opdat zo de waarheid tot je komt. Dat kan niet in ruw gegrijp.
De mens hier op aarde is een dolbezeten man.
De Jeremia kinderen roepen.

hoofdstuk 97 waar sta je op de toetstrap ? – valstrikken in het toetsen

Je kunt niet zomaar bidden, want het gaat om het geleide gebed, en dat is ook zo met spreken. Je kunt dus ook niet zomaar zeggen : ‘Ik kom tot U,’ want waar kom je dan terecht ? Moet er niet eerst getoetst worden ? En hoe moet je dan toetsen ?

Tot de toetssteen gaan. Maar wat is die toetssteen ? Als je gaat toetsen en je gaat naar de figuurlijke toetssteen, dan moet je alles op die steen leggen. Maar er zal dan ook een gedeelte van datgene wat je op de toetssteen hebt gelegd weer terugkomen, naar je terugvliegen als vogels. Daarom moet je het restant ook weer op de toetssteen leggen. Een heleboel mensen vergeten dit. Ze vergeten dat het toetsen om herhaling gaat. Van het restant wat je dan op de toetssteen legt zal ook weer een deel terugkomen, weer als vogels die naar je terugvliegen, en dat moet je weer op de steen leggen. Enzovoorts, enzovoorts. Dus dan kom je op wat wij noemen ‘de trap van het toetsen’, wat een hele lange trap is. Hierin kan dan de hemelse gnosis en de hemelse leiding je tegemoet komen, en dan pas kun je geleid worden tot bidden of spreken.

Het probleem is altijd weer dat sommige mensen denken dat bepaalde dingen niet getoetst hoeven te worden. Naast gebrek aan herhaling is dit een ander probleem, een andere valstrik, in het toetsen. Veel mensen volgen hun drangen na, omdat ze denken dat dat er nu eenmaal bijhoort, dat het normaal is, vanzelfsprekend. En dat gaat dan een eigen leven in die mensen leiden, en dat wordt tot een heel eigenaardige manier van toetsen, want ze gaan zo de mens en al het andere aan dit eigen opgebouwde egoistische deel toetsen.

Herhaling en volkomenheid in het toetsen is dus belangrijk. Veel mensen houden er reserves op na, en dat wordt hen tot strik. Wees volkomen in je toetsen, zorgvuldig, en herhalend, op de toetstrap dus. Ga die trap op, en blijf niet ergens haken, want dan wordt je teruggezogen, en dat gaat als een drugs werken, en geeft geheel eigen illusies. Waar sta je ergens op de toetstrap ? Hoe ver ben je al ? Of ben je ergens in slaap gesust, en reageer je dat af op de mensen om je heen ?

hoofdstuk 98 ragnarok en de taal van het toetsen

Ragnarok zal zeker komen, en is al gekomen. Alle goden gemaakt door mensenhanden zullen wegsmelten op den duur. Er is hen slechts een bepaalde tijd afgemeten. Ze komen en gaan. Dit heeft veel te maken met doorvertaling en terugvertaling. Het zal andere definities krijgen, weer worden tot woorden en uitdrukkingen. De sluiers zullen wegschuiven.

De Ragnarok mythe komt uit het primitieve oer-Europa, Germanie, en toen Europa besloot om Indianie te plunderen, wat ze later Amerika gingen noemen, werd er een nieuw koninkrijk gebouwd op het bloed en de beenderen van de afgeslachte natuurvolkeren. Het was een rijk van grote illusie, en het was zwaar en zwaar religieus. En dit terwijl Europa in het oer Ragnaroks was, altijd deze mythe in hun bloed had, totdat de Romeinse christenen kwamen die dit allemaal weghakten. Dat begon in Europa, en toen ook in Amerika, maar Ragnarok sluimert nog steeds in de diepte, onder de lagen, in de diepere lagen, als een geketende hond of wolf, een geketend beest, als een monsterlijk iets. Ragnarok zit in het bloed, ook in het Amerikaanse bloed. De goden zullen vallen, de reuzen, de grotere contexten, de grotere talen, zullen komen. Weer is de grote depressie over de wereld gekomen. De wereld is teruggegaan naar de dertiger jaren. In onze boeken hebben we hier over gepredikt.

Het toetsen is ook een taal. Ik had een droom dat ik in het trappenhuis van het toetsen was. Het was als een puzzel. Er waren allerlei factoren die meespeelden in het toetsen :

1. het ijs
2. de honger
3. de hemelse woede
4. de hemelse depressie
5. de leegte
6. de vergetelheid
7. de stilte

Het is een worsteling met deze factoren op de trap van het toetsen. Wat gebeurt er als je hoger op die trap komt ? Je gaat dan zien dat alle mensen om je heen een bepaalde trede voorstellen op die trap, sommigen zijn laag op de trap, anderen hoog. Sommigen bewegen, anderen zijn stil blijven staan. Sommigen gaan naar boven, anderen gaan naar beneden. Daar kun je wat van leren. Als we het hebben over alles op de toetssteen leggen, dan kan dat alleen door de toetsfactoren in onszelf te ontwikkelen.

8. de hemelse vrees

We hebben er veel over gesproken in onze boeken, over het toetsen, en we zullen dat blijven doen. Check je factoren. Hoe ver ben je ermee ? Het is belangrijk alles achter je te laten in het toetsen.

9. de afstand

Ook afstand is een factor in het toetsen. Als je afstand neemt van dingen dan laat je ze steeds kleiner worden, maar ook de afstand die je maakt moet weer getoetst worden, op de toetssteen gelegd worden, want er is heel veel valse en vleselijke afstand tegenwoordig, lui en lauw, vastgegroeide afstand, en zo dus ook veel vals ijs. Mensen leven vandaag de dag in hun ijspaleisjes die ze gebouwd hebben. Afstand en ijs kan dus heel link zijn als het niet genoeg getoetst is, want dan groei je ook vast op een trede, en uiteindelijk kan het je doen wegglijden. Dan is het te glad geworden, als een ijsdrugs. Velen zijn aan de ijsdrugs vandaag de dag, terwijl er ook hemels ijs is. Ja, ijs is belangrijk in het toetsen, een belangrijke factor, maar ijs moet zelf ook getoetst worden, dus gelegd worden op de toetssteen. Je moet ook afstand nemen van het afstand nemen, en daar ook weer afstand van nemen, enzovoorts, opdat het op de toetssteen gelegd kan worden, en daar zal blijven. Ja, het zal dus weer naar je proberen terug te vliegen, maar ook dan is het belangrijk het restant weer op de toetssteen te leggen, en dan weer. Herhaling dus, ook een belangrijke factor.

10. herhaling

Ik kwam dus hogerop de toets trap en er waren anderen bij. Het was in een trappenhuis in een gebouw. Hoe hoger we kwamen hoe ingewikkelder het werd. Het was ingewikkelde reflectologie, als puzzels die opgelost moesten worden, meetkundig. We moesten door allerlei tunnels van de factoren. Laat het dus duidelijk zijn dat de robotische factor hoger op de toets trap steeds meer groeit, het komen van de machines. Zorg dat je robotische factor zuiver is en getoetst, want het

vlees wat toetsgebreken heeft maakt de mens ook robotisch, als een anti-toets robot, of een gebrekkige toets robot. Deze robotten gaan dan vals toetsen, toetsen vanuit het vlees, en dat zie je om je heen. Overal zijn die robotten. Het zijn robotten oorlogen dus. Dat gaat heel diep. Blijf dus je robotheid doortoetsen, opdat je niet in het verkeerde leger terechtkomt, want dan ben je verder van huis. Vaak hebben mensen dat niet eens door. Als je terugkerende gewoontes bespeurt, bepaalde automismes in je die zich herhalen : ga het toetsen. Blijf het toetsen. Laat de factoren er op los, en ga die factoren ook toetsen, telkens weer, totdat je daardoor hogere robotische signalen krijgt, en die moeten ook weer getoetst worden. Het toetsen moet dus een automatisme worden, en ook dat moet getoetst worden. Blijf niet steken op die trap, want dan glijdt je mogelijk terug, en heb je de poppen goed aan het dansen. Dan zijn de rapen goed gaar. Dan wordt je een uitgekookt ei, en wordt je opgediend. We noemen dit ‘overlappend toetsen’, dat je telkens weer alles doortoetst, het groeiend toetsen. Blijf doorgroeien, blijf overlappen. Zo komen uiteindelijk de hemelse signalen, en die zullen dan niet meer te stoppen zijn. Dan is er contact gemaakt. Dan gaat het beginnen.

Er zijn een heleboel deelrealiteiten. Als je denkt dat iets de realiteit is dan is het slechts een deelrealiteit. Er lopen een heleboel lijnen. Die moeten elkaar zuiver houden, en dat is een reflectologisch vraagstuk. Je kunt dus niet slechts in een bepaalde realiteit leven. Dat werkt niet. Het heeft meerdere lijnen nodig om zuiver te blijven. Er zijn een heleboel factoren belangrijk, en de mens moet daar vat op zien te krijgen. Dat kan alleen door het toetsen.

Ook de reuzen zullen vallen. Goden en reuzen zullen elkaar uitschakelen in de Ragnarok. Samen zullen ze ten onder gaan. Wat betekent dit ? Reuzen moeten ook getoetst worden. Het moet niet zomaar groots en gegroeid zijn, maar het gegroeide moet ook weer getoetst worden, en dan komt het weer tot normale hoogte, dan wordt het weer menselijk en natuurlijk. Telkens weer moet er een heleboel weggesneden worden en doorboord. Om ons heen zien we de uit de kluiten gewassen ongetoetste reuzen nog, de vleselijke reuzen van grootspraak en grootheidswaanzin. Daarom moet Ragnarok komen, daarom is Ragnarok er. De mens moet de taal van het toetsen leren spreken. Wolven en honden zullen losbreken. Ze zullen deze vleselijke reuzen naar de keel vliegen. De grote systemen zijn nu vallende, en de mens is in de grote depressie gekomen. Zowel goden als reuzen zijn van hun voetstuk gevallen.

hoofdstuk 99 ragnarok als beeld van het overlappende toetsen

Ragnarok : De reuzen komen om de goden te verdelgen, en gaan zelf ook ten onder. Wat betekent het ? De reuzen zijn een beeld van het ‘overlappend toetsen’. Wat is dit ? Allereerst moeten we beseffen dat de afgoden dichtgroeiingen zijn op de toetstrap, daar waar de mens is gestopt met toetsen, of daar waar de mens niet volledig toetst. Daarom moeten de reuzen wel komen.

Overlappend toetsen betekent dat je overal een toetsdoek over legt, over alles wat op je afkomt en wat in je probeert binnen te dringen, en ook over dat wat al binnen is. Vervolgens moet je ook een toetsdoek leggen over de toetsdoek, want de toetsdoek zelf moet ook getoetst worden, en daarover moet ook weer een toetsdoek, dus het is groeiend toetsen, als een reus, maar omdat daardoor een heleboel door het toetsen verzwolgen zal worden krimpt de reus ook weer.

Overlappend toetsen is dus een discipline van herhaling en waarin je niet moet opgeven. Het kan in het begin vermoeiend zijn, en je kunt er zelfs koppijn van krijgen, omdat je het nog niet gewend bent, en het moet dus eerst een gewoonte worden, en een automatisme. Geef dus niet op in het overlappend toetsen. Het is immers Ragnarok. Deze reuzen zijn nodig om de afgoden af te breken.

Als je overlappend aan het toetsen bent dan zal er dus een punt komen, als je volhoudt daarin, dat het tot een automatisme wordt, tot een vloedgolf, en dan neemt het je mee, dan kom je in die vibratie, in een bal. Hoe gaat dit precies ? Telkens weer leg je dus een toetsdoek over alles, ook over de toetsdoeken zelf, en het is als het maken van kettingen, schakel voor schakel, en die kettingen moeten ook weer getoetst worden. Het is ook als het bouwen van hemelse spoorwegen, balk voor balk, en dan kunnen de hemelse treinen tot je komen, waar de Vur ook over gaat. Dat is dus het overlappende toetsen, een beeld ervan.

Het is dan belangrijk het overlappend toetsen in rijen uit te breiden. Het zal je dan dus gaan opnemen. Blijf in het overlappend toetsen. Ga er niet meer uit. Als je ergens halverwege stopt, dan komen de afgoden weer.

Het overlappend toetsen wordt ook uitgebeeld in het tweede bijbelse verhaal ‘het dekentje’.

Er zijn dus verschillende deel-realiteiten die bij elkaar horen. Je kunt niet zomaar alleen een warrior zijn in een warriorwereld, want de warrior staat niet op zichzelf. Het wordt in stand gehouden door de herders-realiteit. Als je niet hebt leren herderen kun je ook geen warrior zijn. Het gaat dus om de herders-warriors. Als herder moet je dus ook een warrior zijn. Een herder die geen warrior is die is geen herder.

Door de ketenen van het overlappend toetsen breken de valse ketenen af, wat we ook zien in Ragnarok, dat daardoor de wolf of herderswolf, Fenrir, vrijkomt van zijn ketenen. Hierdoor kunnen de hemelse signalen doorkomen, de robotische signalen, die ook weer getoetst moeten worden. Hierdoor zal de hemelse sexualiteit komen voor een nieuwe schepping. Ook dit moet getoetst worden. We kunnen hierin nadenken over het verhaal van Roodkapje en de wolf. Dat gaat ook over Ragnarok.

Wil je meer weten over toetsen ? Lees dan het onderwijsboek ‘Het Orionse Afrika’, en het onderwijsboek ‘De Twaalf Kleine Profeten’.

hoofdstuk 100 de hemelse waterval

Sla niks over in het overlappend toetsen. Als je sommige dingen, hoe goed en zuiver die ook mogen lijken, niet bedekt onder een toetsdoek, dan wordt het je fataal, dan wordt het je tot valstrik. Alles moet bedekt worden onder een toetsdoek, en de toetsdoeken zelf ook. Wees dus zorgvuldig, en laat

er geen lekken zijn, houdt er geen reserves op na, want dan zal je schip zinken. De valsheid zal overal doorheen glippen waar het toetsen ontbreekt.

Het is een wereld waar overal dekens hangen, waar overal gordijnen hangen, gordijn over gordijn, gordijn na gordijn. En de overlappende toetsers zijn spoorwegenbouwers. Ze bouwen rails, balk voor balk. Juist in dit werk is er ruimte voor de herder, en de herder zal zich juist daarom toeleggen op het spoorwegen bouwen.

Beelden om het overlappend toetsen te versterken :

– confetti strooien
– het afvallen van de blaadjes van de bomen in de herfst
– waterval
– regen
– douche